

படைப்பு

ஊற்று-3 | நதி-3 | ஜூலை-2020 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

www.padaipu.com

தகவல்

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

“எனது முதல்
கவிதை வரிகளின்
நீட்சியாகத்தான்
இப்போதும் நான்
இருக்கிறேன்”

▪ கவிஞர்
ஆர் தமிழ்நாடலுடனான
நேர்காணல்

• கலாபீரியாவின்
கவிதைப்பெண்கள்
- கவிஞர் விக்ரமதித்யன்

• ஒரு வானம்பாடியின்
வரையடம்
- நா.வே.அருள்

• மனநிலைக் குறிப்புகள்
- ஆதிர்ன்

ஊற்று-3 | நதி-3 | ஜூலை 2020

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
அல்தாஃப் சலீம்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.தீருமாவளவன்
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- தலையங்கம் -பக். 04
- “எனது முதல் கவிதை வரிகளின் நீட்சியாகத்தான்
இப்போதும் நான் இருக்கிறேன்”
- கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடனுடனான நேர்காணல்
-பக். 05
- கலாப்ரியாவின் கவிதைப்பெண்கள்
- கவிஞர் விக்ரமாதீத்யன் -பக். 11
- ரோஜாமுத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம்
- கடையநல்லூர் பென்ஸி -பக். 18
- கி.ரா.வின் கட்டுரைகள்
- கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி -பக். 26
- தி டூரின் ஹார்ஸ்
- கவிஜி -பக். 29
- அகரமுதல்வனின் ‘நன்றேது? தீதேது?’
- மணி.முத்துநிலவன் -பக். 35
- கவிஞர் சிற்பியின் சிரித்த முத்துக்கள் முதல் சர்ப்ப
யாகம் வரை - ஒரு வானம்பாடியின் வரைபடம்
- நா.வே.அருள் -பக். 36
- மனநிலைக் குறிப்புகள் 01
- ஆதீரன் -பக். 42
- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன் -பக். 50
- நகுலனிடமிருந்து விக்ரமாதீத்யனுக்கு...
- கடிதங்கள் -பக். 53
- உணர்வுப்பூர்வமான மனிதர்களின் கதை - குற்றம்
பரம்பரை
- மு.தமிழ்ச்செல்வன் -பக். 56

சிறுகதைகள்

- ஒரு ஜோடி பட்டுக் காலுறை
- மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை
ஆங்கிலத்தில்: கேட் சாப்பின்
தமிழில்: கார்முலி -பக். 22
- என் கதைக்கு இன்னும் பெயர் வைக்கவில்லை
- நாடன் சூர்யா -பக். 46
- கொறத்திக் குட்டி
- ஈ.கோலை -பக். 60

கவிதைகள்

- நீ துளையிட்ட எனது புல்லாங்குழல் - 21
- ஜின்னா அஸ்மி -பக். 17
- ஊர்யிளை
- கவியும் சித்திரமும் : அழ.ரஜினிகாந்தன் -பக். 32
- ஜே.ஜே.அனிட்டா -பக். 49
- காயத்ரி -பக். 49
- தங்கேஸ் -பக். 49
- சிவ.விஜயபாரதி -பக். 63

படைப்பு
உடுகத்திள் மிளைப்பு

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' இருபத்தியேழாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்துவிரிந்திருக்கிறது.

கோவையில் பிறந்து தமிழிலக்கியம் கற்று ஆய்வுப்புலத்துள் ஆழமாகக் காலூன்றிய பேரறிவாளர் கோவை ஞானி. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பை மார்க்கியத்துடன் இணைத்துத் தமிழ் ஆய்வுலகிற்குப் புது வழிகாட்டியவர். அவரது மார்க்கிய இலக்கிய அணுகலால் அவரது எழுத்துக்களில் வரலாற்று நோக்கும், சமகால ஆழ்ந்த அவதானிப்பும் இணைந்து நம்மை ஒரு தெளிவான ஆய்வுப்போக்கிற்கு இட்டுச்சென்றன.

மார்க்கியம், நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம், மெய்யியல், தமிழ்த்தேசியம் என்ற பல்வேறு அடித்தளங்களிலிருந்து கவிதைகள், நாவல்கள் உள்ளிட்ட படைப்புகளுக்கான தன் பார்வைகளை முன்வைத்தவர். அப்பார்வைகள் தனிப்பட்ட நோக்கு என்றில்லாமல் ஆய்வாளர்களுக்கான பாடங்களாகிப்போனதுதான் வரலாறு.

எது கவிதை.. சமூகத்திற்கும் கவிதைக்குமான உறவு எது.. ஒரு கவிஞனுக்கும் ஆய்வாளனுக்குமான இக்கேள்விகளுக்குத் தீர்க்கமாய்ப் பதிலுரைக்கிறார் ஞானி. "மனிதன் மனிதனாக உள்ளவரை - தன்னை அடிமைப்படுத்தும் சக்திகளை எதிர்த்து நின்று போராடி வென்று சமுதாயத்தை முன்னுக்குக் கொண்டு செல்பவன். இப்படி இயங்கினால்தான் இவன் மனிதன். இத்தகைய இவனது இயக்கத்தின் போக்கில் உருவாகின்றவையே உயர்வகைக் கலை இலக்கியம், கவிதைப்படைப்புகள். சமூக நெருக்கடிகள் கூர்மை அடையும் காலங்களில் கவிதையும் கனல் தெறித்து ஒளிரும்."

கவிஞர்கள் பற்றிய கோவை ஞானியின் சொற்கள் வரலாற்றுப் பதிவுகள்.. "இவர்கள் இந்த உலகம் வாழத்தக்க உலகமாக இருக்கவேண்டும் என்று பேராசைப்படுகிறார்கள். வாழ்வை மறுக்கும் உலகமாக இது மாறிவிடும்போது இவர்கள் கொதிக்கிறார்கள். கோபப்படுகிறார்கள். இந்த உலகம் மிக அழகாக இருக்க வேண்டும் என்பது இவர்கள் ஆசை. உலகம் கோரமாக இருப்பதை இவர்கள் ஏற்பதே இல்லை." கவியுள்ளத்தைப் புரிந்த ஆழ்உணர்வின் சொற்கள் இவை.

வரலாறு முழுக்க நீண்டு பயணித்துக்கொண்டிருக்கும் கவி வாழ்வு குறித்த கோவை ஞானியின் வார்த்தைத் தெறிப்புகள்.. "வரலாற்றில் நீண்டகாலம் மன்னர்களையும் தலைவர்களையும் தேடிச் சென்று தங்கள் வறுமையை எடுத்துக்கூறி வாழ்ந்தார்கள். இவர்கள் அனாதைகள்; இதயத்தின் சாரத்தைத் தின்றே வாழ்ந்தவர்கள் இவர்கள். சமுதாயத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட நிலையில் தெய்வங்களின் காலடியில் நீண்டகாலம் கிடந்தவர்கள். இல்லாதவர் இல்லாத சமுதாயம் பற்றிய கனவை - அமுத சுரபிகளை - கற்பக மரங்களை - சிந்தாமணிகளை நீண்டகாலம் கனவு கண்டவர்கள்." ஆக, கவிஞர்கள் யார்? "இவர்கள் நமக்கு இனியவர்கள். இவர்கள் கூடியவரை நல்லவர்கள்; குழந்தைகள்; சிந்தனாவாதிகள்; தத்துவவாதிகள்," என்கிறார்.

ஒரு கவிஞனுக்குத் திறனாய்வாளர் கூட்டும் தனி மகுடமாகத்தான் மேற்கண்ட கோவை ஞானியின் வார்த்தைகள் இருக்கின்றன.

மண்ணுக்கும் கலைக்குமான தொடர்புகளை விரிவாகச் சித்தரித்துத் தமிழுலகின் ஆய்வு நெறிகளுக்காக வலுவாக வழிகாட்டிச்சென்றிருக்கும் கோவை ஞானி அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிறது தகவு.

கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடனின் நேர்காணல் இவ்இதழில் இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும் நூல் விமர்சனங்கள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்..

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“எனது முதல் கவிதை வரிகளின் நீட்சியாகத்தான் இப்போதும் நான் இருக்கிறேன்”

- கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடனுடனான நேர்காணல்

வாழ்வின் குரலை வசீகரமாக எதிரொலிக்கின்ற இதயத்திற்குச் சொந்தக்காரர். தனது மரபுக் கவிதையால் பாரதிதாசன் பரம்பரைக் கவிஞராகப் பரிணமிப்பவர். தனது புதுக்கவிதையால் கவிக்கோவின் பரம்பரையைத் தொடங்கிவைப்பவர். மரபு, வசனம், குறுங்கவிதை என இளைய சமூகத்தின் எனர்ஜி பக்கங்களில் நிறைபவர். “எனது மகிழ்வென்பது உலகத்தின் மகிழ்ச்சி”யென்றும், “எனது துயரென்பது பிறர்படும் துயரம்” என்றும் சமூகத்திற்கான கவிதையின் சாட்சியாக இருப்பவர். திருவாரூர் வீதிகளில் தமிழ் வளர்த்து, திராவிட இயக்கச் சிந்தனையின் நறுமணமாய், புதுக்கவிதையின் சொற்கோவாக, காலநதியாய்ப் பயணமாகுபவர் திருமிகு ஆரூர் தமிழ்நாடன் அவர்கள். சூரியனையே பாடியவரோடு நேர்காணல்....

21 வயதில் உங்கள் முதல் கவிதைத் தொகுப்பு வந்தது முதல் தற்போதைய வயது வரை இன்னமும் தமிழலகத்தின் கவிதைப் பரப்பில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். இது மிகப்பெரும் சாதனை. இத்தனை வருட வாழ்வில் கவிதை உலகில் நிறைய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. உங்கள் கவிதைகளில் அம்மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கவைக்க என்ன முயற்சி மேற்கொள்கிறீர்கள்? காலத்திற்கேற்ப கவிதையும் அதன் கட்டமைப்பும், ரசனையும் மாறுவதை எப்படி கையாள்கிறீர்கள்?

ஏறத்தாழ மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தமிழ்க்கவிதை எனும் பேராறு, பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. சுவையும் பயனும் மிக்க அழகிய மூலிகைப் பேராறு அது. அகம் புறம் என்ற சங்க இலக்கியமும் நீதி இலக்கியமும் இந்தப் பேராற்றின் மருத்துவக் குணங்களாக அமைந்தன. அதனால் அதைத் துய்ப்பவர்கள் எல்லோரும் மன ஆரோக்கியம் மிகுந்தவர்களாக இருந்தார்கள். 20ஆம் நூற்றாண்டுவரை அதன் ஓட்டத்திலும் வேகத்திலும் பெரியமாற்றம் எதுவும் இல்லை. மனித இனத்தின் அறிவியல், இதழியல், வாழ்வியல் ஆகியவற்றில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்களால், இந்தப் பேராற்றில் நதியோடு ஓட்டாத சமாச்சாரங்கள் போன்றவை, பல்வேறு பெயரிலும் வடிவிலும் கலந்திருக்கின்றன. சிலர், நச்சுக்கழிவு நீரைத் திறந்துவிட்டு, பெருநதியின் தன்மையை மாற்றும் முயற்சியில் இறங்கிப் பார்த்திருக்கிறார்கள். எனினும் கவிதையின் உள்ளார்ந்த உயிர்ப்பும் போக்கும் பெரிதாக மாறவில்லை. மாறவும் மாறாது. அவ்வப்போது வேடிக்கை காட்டிக்கொண்டிருக்கும் வேண்டாதவைகளை, அந்தப் பேராறே கரைகளில் ஒதுக்கிவிட்டுத் தன் போக்கில் போய்க்கொண்டே இருக்கும். இந்தக் கவிதைப் பேராற்றின் உயிர்த்துடிப்புக்கு ஏற்ப ஒத்திசைவாய் இயங்கும் கவிதைகள் பயனும் சுவையும் தருவனவாகவே இருக்கும். என் படைப்புகளும் கவிதைப் பேராற்றுக்கு ஒத்திசைவாய் இருப்பதாகவே நான் நினைக்கிறேன். என் தொடக்க காலக் கவிதைகளுக்கும் என் இப்போதைய கவிதைகளுக்கும் இடையில், அனுபவ வேறுபாடுகள் வேண்டுமானால் இருக்கலாம். என் பதின்மூன்றாம் வயதில் ஓசைகளால் உந்தப்பட்டுக் கவிதை எழுதத் தொடங்கினேன். பதினாறாவது வயதில், தினகரன் நாளிதழில் என் இயற்பெயரான சு.ரா.மோகன் என்ற பெயரில் வெளியான புத்தாண்டுக் கவிதையே, என் முதல் பிரசுரக் கவிதையாகும். அதன் தொடக்க வரிகள் இவை.

'புதுமை ஆண்டே நீவருக-தினம் புத்தொளி நிலவாய்ச் சுகம்தருக!'

-அந்தப் பிரசுரம் இன்னும் என் வசம் இருக்கிறது. எனது முதல் கவிதை வரிகளின் நீட்சியாகத்தான் இப்போதும் நான் இருக்கிறேன். என் ஆடைகள்

மாறினாலும் நான் மாறவில்லை.

கவிஞராக இருக்கும் நீங்கள் நக்கீரன் புலனாய்வுப் பத்திரிக்கையில் தலைமைத் துணை ஆசிரியராக இருப்பது பெரிய சவால் ஆச்சே மற்றும் முரணாக உள்ளதே?

அப்படியெல்லாம் இல்லை. கவிதை இதயத்துக்காக. பணி, வயிற்றுக்காக. என் எழுத்துக்கு ஆசிரியர் அண்ணன் நக்கீரன் கோபால், எந்தத் தடையும் விதித்ததில்லை. என் 'ஆவணித்திங்கள்' திரைப்படத்தில் வரும் 'என் உசரத் தொட்டு உன் பேர் எழுத ஆசைவந்ததே பூங்குயிலே...' பாடலைக் கேட்டு ரசித்தவர், அந்தப் படத்தில் 100 குறுந்தகடுகளை வாங்கி எல்லோருக்கும் விநியோகித்தார். அப்படிப்பட்ட பேருள்ளம் கொண்டவர் அவர். புலனாய்வுப் பத்திரிக்கையில் இருப்பதால் வழக்கு விசாரணைக்காகக் காவல் நிலையம் செல்ல வேண்டியிருக்கும். அப்படி ஒரு வழக்கிற்காகச் சென்றபோது கூட விசாரணைக்கு வந்த காவல்துறை இணை ஆணையர் ஒருவர், 'உங்கள் எந்திரன் வழக்கு என்ன ஆயிற்று?' என்று என்னிடம் ஆர்வமாக விசாரித்தார். அப்போதும் கூட இலக்கியம் சம்மந்தமாக விசாரிக்கும்போது மனதிற்கு நெகிழ்வைத் தருகிறது. இவை ஒவ்வொன்றையும் புதிய அனுபவமாக எண்ணியே கடக்கின்றேன்.

யாராக இருந்தாலும் அவர்களது வாழ்க்கையின் வேரான.. பொக்கிசமான பால்ய காலத்தை மறக்க முடியாது. உங்கள் வேர் என்பது திருவாரூர்தான். அந்த அழகான திருவாரூர் நாட்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்.

திருவாரூர் நான் பிறந்த ஊர். என் தந்தையார் ஆர். ஏ. எஸ். ராசன் அங்கே புகழ்பெற்ற பல் மருத்துவர். அந்தக் காலத்துத் திரைப் பிரபலங்களான திருச்சி லோகநாதன், எம். எம். மாரியப்பா, ஈ. வி. சரோஜா மற்றும் பரிதி இளம்வழுதியின் அப்பா இளம்பரிதி உள்ளிட்டவர்கள், அவரைத் தேடிவந்து சிகிச்சை பெற்றிருக்கிறார்கள். எங்கள் அம்மா பாக்கியலட்சுமி, தீவிர வாசகி. கல்கி, காண்டேகர், சாண்டிலியன் தொடங்கி சுஜாதா, பாலகுமாரன் வரை படிப்பார். அவருக்குப் புத்தகம் தேடியும் நான் நூலகத்தில் நுழைந்திருக்கிறேன்.

அப்பா திராவிட இயக்க உணர்வாளர். அண்ணா, பெரியார், கலைஞர் பிறந்தநாள் என்றால் எங்கள் கிளிநிக்குன் முகப்பில், சிறுபந்தல் போடப்பட்டு, ஒலிபெருக்கி வழியாக உணர்ச்சி நரம்புகளில் நாகூர் ஹன்பா இசையாய் நகர்வார். அப்பாவால் ஊட்டி வளர்க்கப்பட்ட திராவிட இயக்க உணர்வு என்னை என் சிறு வயதிலேயே வடிவமைத்தது. கலைஞரின் நேரடித் தேர்வில் அவர் திருவாரூர் நகரத் தி. மு. க. பொருளாளராக இருந்தார். கலைஞரின் பால்யகால நண்பர் டாக்டர் விஜயராகவன், திருவாரூர் தென்னன், அப்போதைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் தாழை மு. கருணாநிதி, பலகுரலரச முருகபாண்டியன், டாக்டர் குமர தியாகராஜன், கிருஷ்ணசாமி எனத் தி. மு. க. பிரமுகர்கள் பலரும்

அடிக்கடி கூடி விவாதிக்கும் களமாக எங்கள் கிளினிக் இருந்தது. கால்சட்டைப் பருவத்தில் இந்தச் சூழல் என்னை ஆட்கொண்டது.. எனக்கு வளர உத்வேகமாக இருந்தது.

பின்னர் கலைஞரின் பிறந்த நாள் கவியரங்கில் பொன்னிவளவன் தலைமையில், சென்னை கலைவாணர் அரங்கில் கவிதை ஜம்பவான்களுக்கு நடுவில் கவிபாடும் வாய்ப்பையும் பெற்றேன். கலைஞர் எதிரில் அமர்ந்திருந்து கேட்டு ரசித்தார். நான் முரசொலிக் கவிதைகளைப் படித்துப் படித்துதான் ஓசை நயத்தில் கவிதை எழுதத் தொடங்கினேன்.

பர்மாவில் இருந்து வந்திருந்த கவிஞர் தியாகன், என்சீர்விருத்தம்மட்டும் எழுதுவார். அந்த ஓசைகளை உள்வாங்கி எழுத ஆரம்பித்த நான், அவருக்குப் பின்நாட்களில் இலக்கணம் சொல்லிக்கொடுக்கும் அளவிற்கு முயற்சியில் முனைப்பு காட்டினேன். திருவாரூர் பள்ளியில் மருதவாணன், ராகுலன் உள்ளிட்ட நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, 'தமிழ்மாணவர் மற்றும்' என்ற அமைப்பைத் தொடங்கி நடத்தினேன். அங்குதான் பொதுவுடைமைப் போராளியான வழக்கறிஞர் வெ.ஜீவகுமார், எங்கள் பள்ளித் தோழரானார். அப்போது என் கவிதைகளைப் படித்து எனக்கு ஊக்கம் தந்தவர் எங்கள் தமிழாசான் புலவர் அ.ப.பாலையன் ஆவார். கவிக் கோ ஞானச்செல்வனார், நகைச்சுவை நாவலர் புலவர் இ.ரெ.சண்முகவடிவேல் ஆகியோரிடம் வகுப்பில் தமிழ்ப் பாடம் கற்கும் வாய்ப்பையும் பெற்றேன்.

அப்போது பெரியார் படத்தைப் பள்ளியில் திறக்க முயன்றோம். பலத்த எதிர்ப்பு இருந்தது. அதையும் மீறி எங்கள் தந்தையார் வாங்கிக்கொடுத்த படத்தைத் திறந்துவைத்தோம். அந்த விழாவில்தான் கவிக் கோ ஞானச்செல்வனார் தலைமையில் முதன்முதலாய் நான் கவியரங்கம் ஏறினேன். நான் என் போக்கில் எழுதிய கவிதைகளை என் சகோதரர் குடந்தை வீரமணி திருத்திக் கொடுத்தார். பின்னர் கவிக் கோ ஞானச்செல்வனார் தலைமையில் 'வளர்கவி மன்றம்' என்ற அமைப்பைத் தொடங்கினோம். கவிதைப் பயிற்சி, கூட்டங்கள்

என்று நிறைய நடத்தினோம். இந்த நிலையில் என் முதல் கவிதை நூலான 'கற்பனைச் சுவடுகள்' கலைஞரின் வாழ்த்துரையோடும், பேராசிரியர் அன்பழகனின் அணிந்துரையோடும் வெளியானது. நூலைக் கவியரசர் பொன்னிவளவன் வெளியிட்டார். இதைத் தொடர்ந்து, திருவாரூர் பகுதியில் நானும் கவிஞர்கள் மருதவாணன், மானா.பால்கரன், நீதிதாசன், குணா, குறளேந்தி, கனகராஜ், காட்டுர் கவிதாசன் மற்றும் ராஜகுமாரன் ஆகியோரும் கவியரங்க மேடைகளில் தொடர்ந்து தோன்றினோம்.

பின்னர் தனித்தமிழ்நாவலர் சரவணத்தமிழனாரின் இயற்றமிழ்ப் பயிற்றகத்தில் இணைந்து பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் இயங்கினோம். இந்த நூற்றாண்டில் யாப்பு நூல், தமிழ்நூல் ஆகிய இலக்கண நூல்களை எழுதியவர் அவர். கவிதையாக அவரது உரைகள் இருக்கும். அவருக்கு இணையான ஒரு பேரறிஞரைப் பார்க்க முடியாது. தீயணைப்புத் துறையில் பணியாற்றிய எழுத்தாளர் ராஜகுரு, எங்களோடு அப்போது நடைபோட்டார். அவர் மகனான 'பேசும் புதியசக்தி' ஜெ. ஜெயகாந்தன் என் அன்புக்குரிய இளவல் ஆனார். என் ஐப்பசிகளுக்கும் சித்திரைகளுக்கும் அவரே குடையாக இருந்தார். இதுபோன்ற அனுபவங்களை எனக்கு வாரிக் கொடுத்திருக்கிறது எங்கள் திருவாரூர்.

அக்காலத்தில் கப்பல் கவியரங்கம், ரயில் கவியரங்கம் என வித்தியாசமாக நடத்தப்பட்ட கவியரங்கங்களுக்கு உவமைக் கவிஞர் சுரதா, பொன்னிவளவனார் போன்றோர் தலைமையேற்று அற்புதம் செய்திருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் கேள்விப்பட்டபோது மிகப்பெரும் ஆச்சர்யமாக இருந்தது. முன்பெல்லாம் தொலைக்காட்சியில் ஏதாவது பண்டிகையோ, பொங்கலோ என்றால் கவியரங்கம் நடக்கும். இன்று கவியரங்கம் என்ற ஒன்றே அருகிப்போனதே.. இது எதனால் கருத்தரங்கக் கவிஞரே?

நானும் என் நண்பர்களும் ஏறத்தாழ 10 ஆண்டுகள்வரை அங்கே இலக்கிய மேடைகளில் இடம்பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தோம். திருமணம், காதுகுத்து, பூப்பு நீராட்டு, படத்திறப்பு என்று எந்த நிகழ்ச்சியாக இருந்தாலும் எங்கள் கவியரங்கத்தை ஏற்பாடு செய்யும் போக்கும் அங்கே இருந்தது. சிலகாலம் எழுதுவதை விட்டுவிட்டுக் குடும்பத்தினரின் அறிவுறுத்தலால் ஓய்ந்திருந்த உவமைக்கவிஞர் சுரதாவை அழைத்து என் 'சூரியனைப் பாடுகிறேன்' நூலை வெளியிட, அவர்கள் குடும்பத்தினரிடம் போராடி அழைத்து வந்தேன். அதன் பின்னர் அவர் இறக்கும்வரை இயங்கிக்கொண்டுதான் இருந்தார். சுரதா வழிகாட்டலில் எட்டுக்குடி தெப்பக் கவியரங்கிலும், புகைவண்டிக் கவியரங்கிலும் நான் பங்கேற்றிருக்கிறேன். அவரது விமானக் கவியரங்கம், கப்பல் கவியரங்கம் போன்றவற்றில் நான் பங்கேற்கும் வாய்ப்பு அமையவில்லை. அவரோடும் பல ஆண்டுகள் நெருக்கமாகப் பழகும்

வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவர் மறைந்தபோது, அன்று இரவு, அவர் உடல் வைக்கப்பட்டிருந்த குளிர்ந்தபனப் பெட்டி முன்னிலையில் இரங்கல் கூட்டம் என் தலைமையில் நடந்தது. அதில் கவிஞரின் மருமகள் ராஜேஸ்வரியும் இரங்கல் கவிதை பாடினார். இன்று பரவலாகவே கவியரங்கங்கள் நீர்த்துப் போய்விட்டன. காரணம் மரபுக் கவிதைப் பயிற்சி உடையவர்கள் குறைந்துவிட்டார்கள். ஓசை நயம் எதுவும் இல்லாமல் உரைநடைக்கும் கவிதைக்கும் வேறுபாடு தெரியாத வகையில் கவியரங்கை நடத்தத் தொடங்கியதால்தான் இத்தகைய நலிவு என்று கருதுகிறேன்.

பெரியாருக்கு 'ஈரோடு தந்த இடி' என்று இரண்டடி வெண்பா எழுதத் தூண்டுகோலாக மற்றும் உத்வேகமாக இருந்த காரணிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

என் தமிழாசான் புலவர் பாலையன், சிறந்த பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாளர். அவர்தான் எனக்குப் பெரியாரைப் பற்றிப் போதித்து, என் பார்வையை அவர் பக்கம் திருப்பினார். பெரியாரின் மடமைக்கு எதிரான அதிரடிச் கருத்துக்கள் என்னை நிறைய சிந்திக்க வைத்திருக்கின்றன. அவரைப் பலவாறாக வியந்திருக்கிறேன். அவரது தெளிவில் மயங்கியிருக்கிறேன்.

தஞ்சை மாவட்டப் பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மன்றப் பொறுப்பாளராக அறிவிக்கப்பட்ட நேரத்தில் அந்த நேர உந்துதலில் 'ஈரோடு தந்த இடியை' எழுதினேன். யாதவர் கல்லூரி முதல்வராக இருந்த தமிழ்க்குடிமகன் அணிந்துரை வழங்கினார். புரட்சிக்கவிஞரின் அணுக்கத் தொண்டரான முனைவர் நா.இராமநாதன் திருவாரூரில் நூலை வெளியிட்டு, அறிஞர் என்று பாராட்டி என்னை நெளியவைத்தார்.

தாங்கள் ஒவ்வொரு முறையும் எனது 'இலக்கியத்தந்தை அப்துல் ரகுமான்' என விளிப்பீர்கள். அவருடனான நினைவுகள் பற்றியும் இருவருக்கும் இடையேயான மறக்காத சம்பவங்கள் பற்றியும் விரிவாகச் சொல்லுங்கள்.

என் திருவாரூர் நாட்களிலேயே கவிக்கோ மீது எனக்குக் காதலுண்டு. அவரது ஆழங்களில் இறங்கிச் சென்றிருக்கிறேன். அவர் உயரங்களில் சொக்கித் திரிந்திருக்கிறேன். நான் பூண்டியில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, திருவாரூர் கல்லூரியின் இலக்கிய விழாக் கவியரங்கில் 'விளக்கேந்தும் விளக்குகள்' என்ற தலைப்பிலான கவியரங்கில் அவர் தலைமையில் கவிதை பாட என்னை அழைத்தார்கள். எனக்குச் 'சிவப்பு விளக்கு' என்ற தலைப்பு, ரசித்து 'வெளுத்துட்டிங்க' என்றார். அப்போதுதான் அவரை நேரில் பார்க்கிறேன். கவிதை பாடி அரங்கை மௌனத்தில் உறையவைத்தவர், கவிபாடிய எங்களுடன் மேற்கொண்டு சரியாகக்கூட பேசவில்லை. அவசரமாகக் கிளம்பிவிட்டார். மனதில் ஏமாற்றத்தை ஏற்படுத்திவிட்டுப் போய்விட்டார். பின்நாட்களில் இனிய உதயத்திற்காக அவரைச் சந்திக்க நினைத்தேன். இனிய

இலக்கிய இளவல் பேராசிரியர் ஹாஜாகனிதான் என்னை அவர் இல்லத்துக்கு அழைத்துச்சென்று அறிமுகம் செய்துவைத்தார். சந்தித்த நொடியிலேயே அவர் என்னை ஆட்கொண்டார். நானும் அன்றே அவருக்குப் பிடித்தமானவன் ஆனேன். வாரம்தோறும் ஓரிரு முறையாவது நாங்கள் சந்தித்துவிடுவோம். அவரைச் சந்தித்துவிட்டு அவசரமாகக் கிளம்பினால், "எதற்கு வந்தீர்கள்?" என்று செல்லமாகக் கோபிப்பார். ரெண்டு நாள் அவரைத் தொடர்புகொள்ளாவிட்டால், "என்ன? ஆளையும் காணோம் தேளையும் காணோம்?" என்பார். அவரோடு செல்வான நிமிடங்கள் வரவுக்கணக்கில் ஏறிவிடும். பேசுவதே ஆலாபிப்பது போல் இருக்கும். காதலும் தத்துவமும் அவர் பேச்சில் ததும்பும். அவர் எழுதுகிற கவிதைகளை என்னை என் குரலில் வாசிக்கச் சொல்லிக் கேட்பது அவருக்குப் பிடித்தமான ஒன்றாக இருந்தது. அந்தரங்க விசயங்களையும் பகிரந்துகொள்வார். இலக்கியப் போலிகள் பற்றியும் கோபப்பட்டு விமர்சிப்பார். அதை மேடைக்குக் கொண்டுசெல்ல மாட்டார். அவர் கவிஞர்கள் சிலரோடு முரண்பட்டபோது அதைச் சரிசெய்து, இணக்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். கவிஞர் வைரமுத்துவோடு மனதளவில் அவர் விலகி இருந்த நிலையில், அவர் அப்பா மறைவுக்குத் துக்கம் கேட்கும் சாக்கில், அவர் இல்லத்துக்குக் கவிக்கோவை அழைத்துச் சென்றேன். தயக்கத்தோடுதான் வந்தார். வைரமுத்து கவிக்கோவை வாசல்வரை வந்து வரவேற்று, தன் பெசன்ட்நகர் இல்லத்தைச் சுற்றிக் காட்டி மகிழ்ந்தார். திரும்பிவரும்போது, வைரமுத்துவைப் பாராட்டிக்கொண்டே வந்தார். இப்படியான அனுபவங்கள் நிறைய உண்டு. எழுதிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும் என்ற தாகம் அவரிடம் கடைசிவரை இருந்தது. அவர் மறைவுக்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், காசநோய்க்கான ஆரம்ப அறிகுறி காரணமாக நந்தனம் வெங்கடேஷ்வராமருத்துவமனையில் பத்து நாட்களுக்கு மேல் சிகிச்சையில் இருந்தார். அப்போது அடிக்கடி போய்ப் பார்ப்பேன். அப்போது ட்ரிப்ஸ் ஓடியதால் அவரால் எழுத முடியவில்லை. அங்கிருந்த ஒரு இளம்வயது செவிலியரைக் கவிதையால் அசத்தி, அவரைத் தனது உதவியாளராக மாற்றிவிட்டார். பின்னர் இவர் சொல்லச் சொல்ல அவர் கவிதைகளை எழுதினார். உணவுப் பிரியரான கவிக்கோ எந்த ஊரில் எந்தக் கடையில் எது சுவையாக இருக்கும் என்று சொல்வார். பெருமான் கோயில் புளியோதரைக்கு இணையான உணவு இல்லை என்பார். இசைக்காதலரான கவிக்கோ, உலக நாடுகளின் இசைத்தொகுப்புகள் பலவற்றைச் சேகரித்து வைத்திருந்தார். ஏ.ஆர். ரஹ்மான், அவரிடம் ஈரானிய இசை ஆல்பத்தை வாங்கிச் சென்றதை நான் அறிவேன். மனிதர்களை நேசிப்பதில் அவர் மாமனிதர். நான் ஒருமுறை அறுவை சிகிச்சை செய்துகொண்ட நிலையில் பில்ராத் மருத்துவமனையின் தீவிர சிகிச்சைப்

பிரிவில் உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருந்தபோது, அங்கேயே நண்பர் ஜல்லாலுதீனுடன் வந்து, எனக்காகத் தலையில் கைக்குட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு 'துவா' செய்தார். மீண்டு வருவீர்கள் என்ற அவர் குரல் இப்போதும் என் செவியில் பத்திரமாக இருக்கிறது. ஆசிரியர் நக்கீரன் கோபால் அவர்களால் நான் அப்போது மீட்கப்பட்டேன். அவருடைய கடைசிக் காலத்தில், ஏழெட்டு வருடங்கள் அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்றேன். அவரைக் கடைசியாக மருத்துவமனையில் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்கும் கிடைத்தது. அப்போதும் வாழ்வோம் என்ற நம்பிக்கை அவரிடம் இருந்தது. எழுதவேண்டும் என்பதற்காகவே இன்னும் இருக்கவேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். இயற்கை ஏமாற்றிவிட்டது. எத்தனையோ அனுபவங்கள். அத்தனையையும் பதிவுசெய்தால் ஒரு நூல் உருவாகிவிடும். அவருடன் நெருங்கியிருந்த நாட்கள், என் வாழ்வின் வசந்த காலங்கள்.

இனிய உதயம் இதழில் ஆலோசகராகக் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அவர்களை நக்கீரன் குழுமம் நியமித்தபோது நடந்த சுவாஸ்யமான செய்திகளைக் கூறுங்கள்..

இனிய உதயத்தின் பொறுப்பு என்னிடம் வந்தபோது, கவிக்கோவிடம் ஒரு தொடர் வாங்கவேண்டும் என்று எண்ணினேன். அதற்காகத்தான் அவரைச் சந்தித்தேன். அதில் அவர் காட்டிய ஈடுபாட்டைப் பார்த்து வயமிழந்த நான், இதழின் ஆலோசகராக இருந்து வழிநடத்துங்களேன் என்றேன். 'பேஷாக' என்றவர், அடுத்து இதழில் என்னென்ன இருக்கவேண்டும் என்று பட்டியல் போடத் தொடங்கி, அந்த நொடியே அந்தப் பொறுப்பில் அவர் தன்னைத் தானே அமர்த்திக்கொண்டார். இதன்பின் ஆசிரியரிடம் போய் 'கவிக்கோ நம் இதழுக்கு ஆலோசகராக இருக்கச் சம்மதித்திருக்கிறார்' என்றேன். 'மகிழ்ச்சி, இப்படிப்பட்ட பெரும் கவிஞர்களைக் கட்டி மேய்க்க முடியுமா?' என்று கேட்டார் ஆசிரியர். கவிக்கோ, அவர் இதயத்தையும் சேர்த்துக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டார். கவிக்கோ மறைவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன் ஆசிரியர் அவரைச் சந்தித்தபோது, அந்த நிலையிலும் நக்கீரனில் அரசியல் விமர்சனக் கவிதையை எழுதவா? என்று கேட்டு, 'ஆப்புக் கவிராயர்' என்ற பெயரில் மரணம் வரையில் கவிதை எழுதினார். அவரோடு சென்று கலைஞரைக் கோபாலபுரத்தில் இருமுறை சந்தித்துப் பேட்டி எடுத்த பொழுதுகள் மகத்தானவை ஆகும்.

கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் இன்னமும் இனிய உதயம் இதழின் ஆலோசகராகத் தொடர்கிறாரே..

கவிக்கோ மறைந்தாலும், அவர் கவிதைகளாக, நினைவுகளாக வாழ்கிறார். சிறந்த கவிதைகளைப் பார்க்கிறபோது, அவருடைய ஏதோ ஒரு அம்சம் அதில் இருப்பதாக எண்ணுகிறேன். அதனால் ஆசிரியரின் அனுமதி பெற்று, உதயத்தில்

அவர் பெயரைத் தொடர்ந்து இடம்பெறச் செய்திருக்கிறேன்.

கவிதைகளையும் தாண்டி நிறைய திரைப்படங்களுக்குப் பாடலும் எழுதி இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் பாடல் எழுதி மறக்க முடியாத நினைவுகள் மற்றும் பாடல் பதிவின்போது நடைபெற்ற சுவாஸ்யமான சம்பவங்கள் இருந்தால் பகிருங்கள்.

ஒரு சில படங்களுக்கு மட்டுமே எழுதியிருக்கிறேன். அதிலும் மிகச்சில படங்கள் மட்டுமே திரையிடப்பட்டிருக்கின்றன. இதுவரை எழுதிய பாடல்கள் முழு சுதந்திரத்தோடு எழுதப்பட்டவைதான். அது எனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பு. என் பாடல் ஒன்றை ஒரு பிரபல பாடகி பாடியபோது, இந்தியில் எழுதிவைத்துக்கொண்டு பாடினார். அதில் ஒரு வரியை அவர் உச்சரித்தபோது, படு ஆபாசமான பொருளைத் தந்தது. இசையமைப்பாளர் வரை யாரும் இதைக் கவனிக்கவில்லை. நான் பதறிப்போய்த் தடுத்தேன். இன்று பெரும்பாலான பாடல்கள் சவலையாக இருக்கின்றன. காரணம், இன்று இருக்கும் இசையமைப்பாளர்களின் தமிழறிவு அப்படி. நல்ல தமிழ்ச் சொல்லைப் பாடலாசிரியர் போட்டால்கூட, இது மக்களுக்குப் புரியாது என்று நிராகரிக்கிற போக்கு இருக்கிறது. இப்படிப்பட்டவர்களால் நல்ல பாடலாசிரியன் கூட நசுக்கப்படுகிறான். இன்னும் சிலர் தன் வீட்டைக் கிரிவலம் வரும் சிலரை மட்டுமே கவிஞர்களாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர், கவிக்கோ இறந்த பிறகு, அவரை எழுதவைக்கலாம் என்று நினைத்திருந்தோம்.. போய்விட்டாரே.. என்று ஒப்பாரிவைப்பார்கள். இருக்கும்போது தமிழன்பன், சிற்பி போன்றவர்களைக்கூட அவர்கள் நெருங்குவதில்லை. இயக்குநர்களும் இதையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். அவரவரும் சிறந்ததைத் தர முன்வந்தால் சிறந்த படங்களை உருவாக்க முடியும்.

கவிஞர் நா. முத்துக்குமார் பற்றி “ஆனந்த யாழ்” எனும் நூலே கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். அவரைப் பற்றியான நூல் கொண்டு வர முக்கியக் காரணமாக இருந்த அவருக்கும் உங்களுக்கும் ஆழமான நட்பைப் பற்றிப் பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள்.

முத்துக்குமார், இனிய நண்பர்களில் ஒருவர். இனிய உதயம் இதழுக்கு உடனடியாகக் கவிதை வேண்டும் என்று தொலைபேசியில் கேட்பேன். அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில், கவிதை தயாராகிவிட்டது.. படியெடுத்து அனுப்புகிறேன் என்பார். வேண்டாம் அப்படியே சொல்லிவிடுங்கள் என்று சொல்லச் சொல்லி, எழுதிக்கொண்டு பிரசுரம் செய்வேன். கேட்ட வேகத்தில் எழுதிக்கொடுப்பார். அவர் எழுதிய பாடல்களில் சிலவற்றைக் கேட்கச் செய்வார். கடைசியாக என்னிமேனன் மகள் பாடிய பாட்டு.. ‘அதற்குத் தேசிய விருது கிடைக்கும். நீங்கள் கேட்டுப் பாருங்கள்’ என்று தனது காரில், ‘அழகே.. அழகே’ என்ற அந்தப் பாடலைக் கேட்கவைத்து நெகிழ்ந்தார்.

உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்தவர், ஒருநாள் வீட்டிற்கு வாருங்கள் என்று வலியுறுத்தி அழைத்தார். அவரைச் சந்திக்கச் சென்றேன். பெரும் அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அங்கே எங்கள் ஆசிரியர் அண்ணன் நக்கீரன் கோபால் துயரத்தோடு இருந்தார். அப்போதுதான் இசையாய்த் துடித்த முத்துக்குமாரின் இதயம் நின்றிருந்தது. கட்டிலில் வெறும் கையோடு படுத்திருந்தார். நெற்றியிலே திருநீறு பூசியிருந்தார்கள். கால்மாட்டில் அவர் மனைவி அழக்கூட முடியாமல் உறைந்துபோய் அமர்ந்திருந்தார். அக்கம்பக்க வீட்டாருக்குக்கூட செய்தி தெரிந்திருக்கவில்லை. எங்கள் ஆசிரியரும் நானும் பலருக்கும் தகவல் சொன்னோம். இதில் கொடுமை என்னவென்றால், அவர் வீட்டிற்குப் பழம் வாங்கிக்கொண்டு போயிருந்த நான், அடுத்த இரண்டு மணி நேரத்தில் அவருக்கு மரணச் சான்றிதழ் வாங்க எங்கள் நிருபர் இளையசெல்வனோடு பில்ராத் மருத்துவமனைக்குச் செல்ல நேர்ந்ததுதான். அந்த நாளின் துயரம் இப்போதும் கனக்கிறது. அதனால் அவர் குறித்த நினைவுப் பதிவுகளைத் தொகுக்கும் எண்ணம் ஏற்பட்டது. ‘ஆனந்த யாழ்’ உருவானது.

சமகாலக் கவிஞர்களை ஊக்கப்படுத்தியும், உற்சாகம் செய்தும், ‘இனிய உதயம்’ இதழில் அவர்களின் கவிதைகளைப் பிரசுரித்தும் முன்னுரிமை கொடுத்தும் அவர்களை அங்கீகரித்து உத்வேகம் கொடுக்கிறீர்கள். அப்படி நீங்கள் அங்கீகரித்துப் பிரசுரம் செய்த உங்களுக்குப் பிடித்த கவிதை மற்றும் கவிஞர் யார்?

எத்தனையோ இளம்கவிஞர்களுக்கு இனிய உதயம் அரங்கேற்ற மேடையாக இருந்திருக்கிறது. சிறப்பாக எழுதுகிறவர்களுக்கும் சிறப்பாக எழுதுவார்கள் என்ற நிலையில் இருப்பவர்களுக்கும் இனிய உதயம் தன் கதவுகளை எப்போதும் திறந்தே வைத்திருக்கிறது. இலக்கிய இதழ்களில், கவிதையையும் கவிஞர்களையும் கொண்டாடும் ஒரே இதழ் என்ற பெருமையை இனிய உதயம் பெற்றிருக்கிறது. இதில் ஒருசில கவிதைகளையோ, கவிஞர்களையோ மட்டும் சுட்டிக் காட்டுவது என்பது எனக்கே அறத்துன்பத்தைத் தருவதாக அமைந்துவிடும்.

ஜல்லிக்கட்டு போராட்டத்தின்போது திடீரெனக் கவிஞர்கள் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் தலைமையில் அணிவகுத்து, கண்ணகி சிலை முன் மாபெரும் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது. அந்தப் போராட்டம் நடபெற முக்கியக் காரணகர்த்தா நீங்கள். அதெப்படி அத்துணைக் கவிஞர்களையும் ஒன்றிணைக்க முடிந்தது? அந்த அருமையான நினைவுகள் பற்றிக் கூறுங்களேன்..

ஜல்லிக்கட்டுக்கு ஆதரவான போராட்டத்தை இலக்கியவட்டத்தில் முன்னெடுத்தவர் எங்கள் பூண்டி கல்லூரி பேராசிரியர் முனைவர் பா.இறையாசன் ஆவார். பிரபலக் கவிஞர்களை அழைத்து வாருங்கள் என்று அவர் கேட்டுக்கொண்டார். உடனே களமிறங்கிய நான் முதலில் கவிக்கோவைத் தொடர்புகொண்டேன். அடிக்கடி சிறுநீர் கழிக்கும் நிலையில் தான் இருப்பதைச் சொல்லித் தயங்கினார். ‘வழியில் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.. நீங்கள் வந்தால் போராடும் இளைஞர்கள் உற்சாகம் பெறுவார்கள்’ என்றேன். ‘சரி வாருங்கள்’ என்றார். கவலையும் பயமுமாகத்தான் அவரை அழைத்துச் சென்றேன். அதேபோல் கவிஞர் மேத்தாவையும் தயாராக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். கவிக்கோவே வருகிறார் என்றதும் அவரும் வயதை மறந்தார். எழுச்சிமிக்க மக்கள் கடலில் நீந்தித்தான் செல்ல முடிந்தது. கவிக்கோவைப் பார்த்ததும் இளைஞர்கள் ஆர்ப்பரித்தனர். அங்கே உற்சாகமூட்டி உரையாற்றினார். அவர் வீடு திரும்ப 5 மணி நேரம் ஆகிவிட்டது. அவர் இடையில் இயற்கை உபாதைக்கு எங்கேயும் காரை நிறுத்தச் சொல்லவே இல்லை. அவர் உணர்ச்சிக்கு அவர் உடல் ஒத்துழைத்ததை எண்ணி மகிழ்ந்தோம்.

கொரோனோ காலத்தில் ஏதேனும் நூல் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? சமீபத்தில் தாங்கள் வாசித்த புத்தகம் அல்லது உங்களைக் கவர்ந்த புத்தகம் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

கனவின் மெல்லிசை, அவள் மௌனத்திற்கு மரணத்தின்சாயல், காதல்வாசி ஆகிய மூன்று கவிதைத் தொகுதிகளைத் தொகுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அண்மையில் படித்த நூல்களில் எம்.எம்.தீனின் யாசகம், பிரகாஷ்ராஜின் சொல்லாததும் உண்மை, பிரபஞ்சனின் தாழ்ப்பறக்காத பரத்தையர் கொடி ஆகிய நூல்கள் மனதில் நிற்கின்றன.

- கவிஞர் விக்ரமாதீத்யன்
- ஓவியம் - அன்பழகன்

கலாந்ரியாவின் கவிதைப் பெண்கள்

பெண்கள் பந்தி

அண்ணாச்சி
சாப்டாச்சா
நான் முதல் பந்தியிலேயே
முடிச்சாச்சு
வீட்ல, அதான்டே
உங்க மதினி சாப்டதும்
புறப்படவேண்டியதுதான்.
இன்னும்
பொம்பள பந்தியே
ஆரம்பிக்கலை
போலிருக்கே -
இல்ல
இந்தா ஆரமிச்சிறவேண்டியதுதான்.
ஏம், போயி
பந்தல்ல பாருப்பா
யாராவது ஆம்பிளைகள்
சாப்பிட வேண்டியிருக்காணு.
ஆமா
ஆவலாதி வந்துரக்கூடாதுடே
என்று ஆமோதித்தபடியே
அண்ணாச்சி
இலையெடுக்கும்
பெண்ணின்
மார்புப் பிளவை
ரகசியமாய் ரசிப்பார்.
ஆக்குப்பிறைக்குப்
போகும் வழியில்

அண்ணியிடம் சொல்லுவான்
அவன்
மதினி
பேசாம
அண்ணாச்சிக்கு
ஒரு தூப்புக்காரியைக் கட்டி
வச்சிருக்கலாம்
இப்படி
உங்க வயிறு விட்டுப்
போயிருக்காது.
அப்ப
பிராமணக்குடி
வாய்க்கால்ல
குளிக்க வரும்போது
இப்படியா
இருப்பீங்க.
அழகான மதினி
நாணினாலும் சொல்லுவான்
உனக்கும் ஒன்னு
பாரு - எந்
தங்கச்சி வயிறாவது
தன் தனமா இருக்கட்டும்.
சாப்பிடக் காத்திருக்கும்
பெண்கள்
சற்று பேச்சை நிறுத்திவிட்டு
பசியையும் மீறி
சிரித்துக்கொள்வார்கள்.
மணவறைப் பூக்களை
பிய்த்தெறிந்தபடி -

கலைந்து கிடக்கும்
நாற்காலிகள்
சுருண்டு கிடக்கும்
ஜமக்காளங்கள்
எங்கே காலைத் தட்டி விடுமோ
என்ற பயம் ஏதுமின்றி,
ஓடிப்பிடித்து விளையாடும்
குழந்தைகள்
ஒளிவதற்குப் பெண்கள் அறைப்
பக்கம் வரும்போது
போங்கல கரிமுடிவான்களா
சேல மாத்த விடுதானுகளா
ஜாடையாய் மற்ற ஆண்களையும்
சேர்த்து
செல்லமாய்க் கடிந்துகொண்டு
சாப்பிடத் தோதுவாய்
சாதாரண வாயில்ச்
சேலை மாற்றியுடுத்தும்
பெண்கள்.
ஏழா காந்திமதி
இதை வேணா கட்டிக்கயேன்
என்று மதினி
தன் உதிரிச் சேலையொன்றைத்
தர முன் வருவாள்
வேண்டாங்கா
இன்னா கௌம்ப

வேண்டியதுதானே
அவளருகில் வந்து
அமர்ந்துகொள்வாள்
நடந்து நடந்து வலித்த
கால்களை –
தொடைவரை
சேலையைத் திரைத்து
நீவிவிட்டுக்கொண்டே
சொல்லுவாள்
ஓங்க அத்தான்
சொல்லுதான்
ஏன் வயிறு குடம் மாதிரி
ஆயிட்டாம்
அஞ்சாறு பிள்ளை பெத்து.
ஆமா
அவன் வீட்டுக்காரி
இன்னும் உண்டாகவே
இல்லியாமே.
பதில் சொல்லாமல்
தவிர்க்கும் முன்
அவன் சத்தம் வரும்
ஏய் அங்ஙன
அக்காரும் தங்கச்சியும்
என்ன சடவாருதிய
இங்க மாப்பிள்ளைக்கு
சட்ரசம் பரிமாற வேண்டாமா
போய்
பொண்ணைக் கூட்டிட்டு வாங்க
அக்காவின் பார்வைக்குத் தப்பாமல்
காந்திமதியின் கண்கள்
அவனைச் சந்தித்துக்
கவியும்
என்னவே கொழுந்தனாரே
பழைய ஞாவகமா
என்று கேட்கும்
மதினியின் கரிசனம்
கடந்த காலத்துள் மூழ்கடிக்கும்.
நனைந்து
மீளும் முன்
காந்திமதி கூப்பிடுவாள்
பழைய வலிமை
பார்வையில் கொப்பளிக்க,
அத்தானோ
இந்தாங்க

இந்தப் பயலை
செத்த நேரம் புடிங்க
சாப்பிட விடமாட்டான்—
என்று
கைக்குழந்தையைத்
தருவாள்.
பிரியமாய் ஒட்டிக்கொள்ளும்
பிள்ளையைப் பார்த்துச்
சொல்லுவான்,
ஏலே
நீயாவது
ஒட்டிக்கிடுதியே
ஒங்க ஆத்தாவ மாதிரி
ஏமாத்தாம,
என்று.
'நீங்க வேற
சும்மாருங்க
இவுக அப்பா கேட்டா
எனக்கு வெனைதான்
ஏற்கெனவே
யாரை நினைச்சுக்கிட்டே
இவனைப் பெத்தே'ன்னு
கேக்காரு
எல்லாம் என் தலையெழுத்து
அது சரி
அக்காவை
அதுதான்
வடக்கு வாய்ச் செல்வியக்காவ
ஏன் கூப்பிட்டாரல
என்னமும்
உண்டாகியிருக்காளா
இல்ல
உங்க கல்யாண வாசல
அடச்சிருந்த மாதிரி
அவுக
கர்ப்ப வாசலை
அடைத்திருக்கறதும்
இந்தக் காந்திமதிதானா?
எனக்குத்தான்
எத்தனை நொம்பலம்
நெக்குருகி
தொண்டைக்குள்
அழுகை மேகம்
சூல் கொள்ள

காட்டிக்கொடுக்கும்
கண்களை
வேறுபுறம் திரும்பிச்
சொல்லுவான்
சரி சரி
சீக்கிரம் போ
பொம்பள பந்தி
ஆரம்பிச்சாச்சு
ஏற்கெனவே
பாதிக்கறிவகை
தட்டிப்போச்சு
பாயாசம் இருக்காதுன்னு
நெனைக்கேன்
என்று சொல்லி
நாக்கைக் கடித்துக்
கொள்வான்
இருவருமே
இனிப்பு சாப்பிடுவதை
விட்டுவிட்டதை
மறந்து.

(‘கலாப்ரியா கவிதைகள்’, பக்கம் : 242-244)

நுண்ணுணர்வான விஷயம்; கூருணர்வுள்ள
அவதானிப்பு; கவிதையைச் செறிவூட்டும்
விவரணங்கள் / தகவல்கள்; நுண்ணுணர்வு கொண்ட
பெண்கள்.

தமிழ்ச்சூழல் சரியாய் இருக்குமெனில்,
இக்கவிதை இதற்குள் குறும்படமாகியிருக்கும்;
வெகுவான பேர் அடையாளம்
கண்டுகொண்டிருப்பார்கள்.

காந்திமதியின் வாழ்வே சித்திரமாய், பெரிதும்;
பெண் சார்ந்துதான் ஆணை; பெண் வாழ்வைப் பேசும்
கவிஞன் போற்றுதலுக்குரியவன்தான்; “வாழ்வியல்
கவிதைகளே இல்லை” என்று இனி யாரும் வசை
சொல்லமுடியாது; கவிதை, உணரப்படவேண்டியது;
அனுபவம், மனசிலாக்க வேண்டியது.

‘பெண்கள் பந்தி’ கவிதை பற்றிப்
பின்நவீனத்துவர்களுள் யாரேனும் ஒருவராவது
பேசியிருக்கிறார்களா, தெரியவில்லை.

...

‘உலகெல்லாம் சூரியன்..’

“ஒரி உலகெல்லாம்
உலகெல்லாஞ் சூரியன்
சூரியன் தங்கச்சி
சுந்தரவல்லிக்கு

நாளைக் கல்யாணம்
நாளைக் கழிச்சு மறுவீடு”
புரிந்தது போல்
நாணிக் கொள்ளுவார்
புதிதாய்ச் சமைந்து
தனியே வீட்டிலிருக்கும்
இலங்கப் பார்வதி.
“ஈரிரண்டு எருக்கலந்தண்டு
தண்டுக்குத் தண்டு
தாமரப்பூச் செண்டு-”
தூரத்தில் (தன்) பள்ளிக்கூடத்து
மணி
மத்யான வகுப்புகளுக்கு
பிள்ளைகளைக் கூப்பிடும்.
தனக்கும்
வயிறு பசிப்பதுணர்ந்து
பாட்டை தொடர்ந்து
முணுமுணுத்துக்கொண்டு
அடுக்களை செல்வார்
“அஞ்சல குஞ்சல பாப்பாத்தி
மஞ்சளரைக்கிற
மகராசி-”
மஞ்சப்பூத்தாற்போல
பழையதை அள்ளிவைத்துச்
சாப்பிடுவார்.
“ஏழெழு எழுதிக்கோ
எம்பேரைச் சொல்லிக்கோ
தாழையடியெல்லாம்
தண்ணிப் பந்தல் போட்டுக்கோ-”
தண்ணீர் சுமந்து களைத்து
வரும் அம்மா-
‘திங்க உக்காந்துட்டா,
என்னத்தையும் நாலு குடம்
நேத்து வரைக்கும்
எடுத்திட்டிருந்தா’
எனச் சலித்து
தொட்டியில் நீர் சரித்துவிட்டு,
தார்சாவில் முத்துப்
பதித்திருக்கும்
கழ்ச்சிக் கற்களை
காலால் எற்றித் தெருவில்
தள்ளிவிட்டுப்
போவார்.
“எட்டிடுவாளே எங்கம்மா

புட்டு இடுவாளோ பெரியம்மா-”
அழுகை தொண்டைக்குள்
கழ்ச்சியாய் உருளும்.
தெருவுக்கு இறங்கித்
தேடினாலும்
ஏசுவாள் அம்மா.
“ஓம்பதுஞ் சம்பா
சந்தனக் கும்பா
சமைச்சுவச்சா திம்பா-”
“சமைச்சு வச்சா திம்பா”
சற்று சிரிப்பு வரும்-
“பத்தே பதி பதி
பைத்த நெரி நெரி-”
தெருப் பம்பில்
போட்டி போட்டுக்கொண்டு
பொட்டல்புதூர் (தர்க்கா) யானைக்கு
தண்ணீர் அடிக்கும்
சிறுவர்களையும்
ஜன்னலையும்
வேடிக்கை பார்க்கும்
கோவாலிடம்
பொத்தையிலிருந்து கழ்ச்சி
கொண்டு வரும்படி
கூறலாம்தான்
கண்மை இழுவினாற்போல்
மீசை முளைத்திருக்கும்
அவனைப் பார்க்கவே
வெக்கமாருக்கு,
(தீப.நடராஜனுக்கு)

(பக்கம் : 216-217)

கழ்ச்சிப் பாடல் வரிகள் பின்னணியாக,
இளம்பெண் ஒருத்தியும் அவளது தாயும்; அவர்களின்
வாழ்நிலை / அதையொட்டிய மனநிலை; சூழல்
சித்தரிப்புகள்: மதியப் பொழுது, தெருப் பம்பில்
தண்ணீர் அடிக்கும் சிறுவர்கள், வேடிக்கை பார்க்கும்
இளைஞன்; “தனியே வீட்டில் இருக்கும் / இலங்கப்
பார்வதி.”

கவிதையாக்கம்: இதுவும் முதலில் உள்ளதும்
திருநெல்வேலித் தமிழ் விரவ, ஓரிரு, அதிகம்
போனால் முச்சீரில்; கண்டதும் கேட்டதுமாக;
ஒருவகையில், சோதனை முயற்சிதான்; வெறும்
சித்திரங்களாக இல்லாமல், கவிதைகளாகி
இருப்பனவற்றிற்குக் காரணம், மனுஷிகள்
உள்ளார்கள், பெண்கள் நிலைபெற்றிருக்கிறார்கள் –
ஜீவனோடு என்பதுவே.

மழைக்கு முன்னால்
பீடியுடன் ஒதுங்கணும்.

(பக்கம் : 122)

நடை விகாரம்

வெயிலில் காகங்கள்
நெல் கொறிக்க வராமல்
முடியாமல்
நிழல்க் கறுப்பு
வெறுத்துத் தவிக்கும்.
கூட்டின் அருகே
மிஷின் சத்தம் அதிர்க்கக்
கேட்டுப் பழகின
புறாக்குஞ்சுகள் புதுசாய்
வெளியே வந்து
பசியின்றி
இரைச்சல் தின்னத் துடிக்கும்.
நெல் ஆலாட்டும்
கூலிப் பெண்ணின்
நடை
தொழிலென்று தோணாமல்
அழகாய் நெல் கிழிக்கும்.
வேர்வை வழிகிற
புறங்கழுத்தில்
முத்தமிட
மேஸ்திரி, தொட்டிக்குப்
பின்புறம் கூப்பிடுவான்.
நான்
பார்க்கிறபோது
மரியாதையாய்
நாணுவாள்.
மேகம் கூடின
வானம் பார்த்து
பெண்களுக்குப் பதில்
களமெங்கும்
சாக்குகள்
நெல் தின்று
நிமிரும.
கூலிப் பெண்
ஆறின முதுகோடு
மேஸ்திரியைத்
தேடுவாள்,
முதலாளிக் கூச்சல்
ஆசை எரிக்க.
அவளின் நடை
என் கவிதைக்குள் வராது.
என்னை விடு,

விவரணங்கள், தகவல்கள் குழுவைக்
காட்டுகின்றனவாக இருக்கிற அதேவேளையில்,
கவிதைக் கட்டமைப்பாகப் பங்குபெற்றனவாகவும்
விளங்குவதை உணர்ந்துகொள்ளலாம்; கலாபரியா
கவிதைகளின் ஓர் இன்றியமையாத அம்சமும்
கூடத்தான் இது; இதனாலேயே, 'படங்கள்'
என்ற விமர்சனமும் வந்துள்ளது என்பதையும்
புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இந்த சமயத்தில், நண்பர் / பேராசிரியர்
எம்.டி.முத்துக்குமாரசாமி, ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்,
அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில்,
சங்கப்பாடல்கள் குறித்து, தமிழ்ப் பெண்மணி ஒருவர்
எழுதியிருக்கும் ஆய்வேட்டை எடுத்துவந்து, படித்து,
மொழிபெயர்த்து, விளக்கமளித்ததை இந்த இடத்தில்
முன்வைப்பது பொருத்தமாயிருக்கும்.

என்னுடைய 'ஐந்திணை' நீள்கவிதையை
ஜோல்னாப் பையிலிருந்து எடுத்துப் படித்துப்
பார்த்த கவிஞர் வித்யா ஷங்கர் நிரம்பப் பாராட்டிப்
பேசினார்; இது, இயக்குநர் K.ராஜேஷ்வர் வீட்டில்
இருந்தபோது நடந்தது; அவரும் கையெழுத்துப்
படியை வாங்கி வாசித்துவிட்டுப் புகழ்ந்தார்;
எம்.டி.எம்.தான், 'பாலை'யைத் தவிர, மற்ற
நான்கும் விவரணங்களாகத்தாம் இருக்கின்றன;
கவிதையாகவில்லை என்று தீர்க்கமாக மொழிந்தார்;
ஏனென்று கேட்டதற்குத்தான் - அவர் வீட்டுக்குச்
சென்றிருந்தபோது தெளிவு கிட்டியது.

“ 'Beings' இல்லாதவை கவிதையாகாது; De-
scriptive poemsதாம் அவை; சங்கப் பாடல்களில் Be-
ings இருப்பதனாலேயே, அவை கவிதையாக மேல்
எழும்பிவிடுகின்றன; உங்கள் 'ஐந்திணை' அப்படி
இல்லை.”

எம்.டி.எம்., கவிதையியலின் முக்கியமான ஒரு
விஷயத்தைக் கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறார், எனக்கு;
நவீன கவிதையைச் சரியாக அடையாளம் காண
இந்தப் பாடம் உதவியாக இருந்துவருகிறது.

இந்த அடிப்படையைக் கொண்டு, இங்கு
எடுத்தாளப்பெற்ற மூன்றையும் கவிதைகளாகவே
கணிக்கவேண்டும்; சித்திரங்களாய் அல்ல.

'பெண்கள் பந்தி'யில் காந்திமதியின்
அகவாழ்வும் அகமும் (உளம்) பேசுபொருள்;
'உலகெல்லாம் சூரியன்..' -ல் இலங்கப் பார்வதியின்
அகம் (மனம்), 'நடை விகார'த்தில் "நெல் ஆலாட்டும்
கூலிப்பெண்ணின்" அகம் என்று பெண்கள் மூவரின்
வாழ்க்கையே பாடுபொருளாகும்; ஆதலினால்,
இவை கவிதைகள்தாம்.

எதையும் நிறுவவோ பிறிதை நிராகரிக்கவோ பேசவில்லை; வாசகன் பொருட்டே வாதிடுகிறேன்; கவிதைக்காகவே கட்சி கட்டுகிறேன்; சரி/தவறைக் காலத்திடம் விட்டுவிடுகிறேன்.

திறங்கெட்டு...

“அழுது தொலைச்சிராதன்னா
மானம் போயிரும்.”
நொடிக் கொரு தரம்
மகளை (சத்தம் வெளிவராமல்)
அடக்கிக்கொண்டு
தானும் அழுகையை
ஜெயித்துக்கொண்டு
செத்துப்போன
சிசுவைத் துணியில்
சுற்றி
கழுத்து தொங்கிவிடாமல்
கவனமாக,
வற்றிப்போன
மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு
ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி
வாசலில்
டவுண் பஸ்ஸீக்காக
அம்மாவும் (?)
அம்மாவும் (!)

(பக்கம் : 214-215)

இந்த ஸ்திதியில் இருக்கிறது. அவர்கள் வாழ்க்கை; கண்டதையும் கேட்டதையும் தான் ஆவணப்படுத்துகிறான் கவிஞன்.

மற்றவர்கள் (others) குறித்த ஐந்து கவிதைகளை மட்டுமே கட்டுரைக்கு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; பெண்கள், பெண்வாழ்வு என்பதே பிரதான விஷயம்; நான்காவது, ஐந்தாவது கவிதைகள் காட்டும் அவலம், இதுவரையிலான பெண் கவிஞர்கள் எவரும் கண்டு சொல்லப்படாதது; அதாவது, இதுமாதிரியான வாழ்வு கதியை என்ற அர்த்தத்தில்.

கவிதைகள், காலப்போக்கில், ஆவணங்களும் ஆவது நிகழக்கூடியதே; தலைமுறைகள் கடந்தும் தழைத்து நிற்கும் ஜீவனுள்ளவை; எனவே, சமூகம் பொருட்படுத்துமெனில் சமூகத்துக்கே நல்லது; மற்றபடி, கவிஞன் எதையும் எதிர்பார்க்காமல் எழுதிக்கொண்டுதான் இருப்பான் - எல்லோரையும் / எல்லாவற்றையும் பற்றி.

வெளியீடு : சந்தியா பதிப்பகம்,
புதிய எண் : 77, ஜம்பத்து மூன்றாவது தெரு,
ஒன்பதாவது அவென்யூ,
அசோக் நகர்,
சென்னை - 600083.

உயிர்த்தெழுதல்

பிடிவாதம் பிடிக்கும்-
செத்துப்போன
கணவனின் ஜாடையிலான
சின்னவளுக்கு
எவர்சில்வர் தட்டை
எடுத்துக் கொடுத்து-
பெரியவனையும்
அவசரப்படுத்துவாள்
“சீக்கிரம் போங்கலே
யாராவது வந்துறப் போறாக
எழவு கேக்கதுக்கு-”
வீட்டைப் பூட்டித்
தெருவில் இறங்கியவள்
திரும்பி வந்து
நெற்றியில் பொட்டுவைத்து
விட்டோமா என்று
போட்டோக் கண்ணாடியில்
பார்த்து
வெறும் நெற்றியை
அழுந்தத் துடைத்து
மறுபடி கிளம்புவாள்
டவுண்
டக்கடைகளுக்குத் தானே
பால் எடுத்துக்கொண்டு
பதினேழாம் நாள்.

(பக்கம் : 192)

மறைந்துபோனவனுக்குப் பிறகான
நிகழ்பாடுகள், அவன் மனுஷிக்கு;
பிள்ளைகள் இருவரை வைத்துக்கொண்டு,
எதிர்கொள்ளவேண்டிய தினங்கள்; “பதினேழாம்
நாள்”, கணவனின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறாள்.
அசோகமித்திரன் சிறுகதைகளில்
அமைந்துள்ள நுட்பமான தகவல்கள் பற்றி
அநேகம் பேரும் பேசியிருக்கிறார்கள்; கலாப்பரியா
கவிதைகளில் காணப்படும் நுண்ணிய தகவல்கள்
குறித்து யாரும் எடுத்துரைத்திருக்கிறார்களா,
தெரியாது; மூன்றாவது பத்தியின் விஷயம்
அப்படியானது.

நீ துளையிட்ட எனது புல்லாங்குழல்

21

உனது ஒளி

திரும்பமுடியாத ஒருவழிப் பாதை

அதை உண்டுவிடே

இப்பிரபஞ்சமடைந்தேன்.

•••

காதல் என்பது வடிவமற்ற ஆகாயம்

கண் திறந்து மழையேந்திக்கொள்ளுதல்

•••

காற்றைப்போல

நீ என்னைத் தொடு

வாசமாக வெளியே தெரியட்டும்...

என்னையே முகர்ந்துகொள்ள முடியாத சந்தனம் நான்

•••

இதயம் சிறை கேட்கிறது

ஆத்மா விடுதலை கேட்கிறது

மனம் காதலைக் கேட்டு மன்றாடுகிறது

•••

காதல் அரங்கிலிருந்து

என்னைத் துரத்திவிட முடியாது

நான்

கண்ணீரிடம் நுழைவுச்சீட்டு பெற்று வந்தவன்

•••

உன் ஒளிச்சுடரில்

வாழப் பிறந்தேன்

நிராகரிப்பின் இருளை

என்ன செய்ய?

•••

செய்வதற்குப் பாவமோ

கொடுப்பதற்கு மன்னிப்போ

அல்ல

காதல்

•••

என் ரகசியத்தைக் காதலில்

ஒளித்துவைத்தாய்...

காலம் என்னை

காணாமல் தேடுகிறது

ரோஜாமுத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம்

சென்னை ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலக அறக்கட்டளையின் (RMRLT, Roja Muthiah Research Library Trust) பல்வேறு அம்சங்கள் சிறப்பிற்குரியன. குறிப்பாகச் சிந்துச் சமவெளி எழுத்துக்கள் குறித்து அறிவியல் விசாரணைகளை மேற்கொள்வதற்காக 2007ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில், சிந்துவெளிப் பண்பாட்டு ஆய்வுமையம் (Indus Research Centre -IRC) நிறுவப்பட்டபோது, சிந்து எழுத்துக்களை நன்கு அறிந்த ஆராய்ச்சியாளரான டாக்டர் ஐராவதம் மகாதேவன் இந்த மையத்தின் முதல் மதிப்பு ஆலோசகராக (Honorary Consultant) நியமிக்கப்பட்டார். இது இந்தத் துறையில் ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ள விரும்பும் அனைத்து மாணவர் மற்றும் அறிஞர்களுக்கும் பயனுள்ளதாக இருந்தது.

ஐராவதம் மகாதேவன் மறைவிற்குப் பிறகு டாக்டர் ஆர். பாலகிருஷ்ணன் இ.ஆ.ப., அந்தப் பொறுப்பில் இருந்துவருகிறார். ஆர். பாலகிருஷ்ணன், இந்திய ஆட்சிப்பணி அலுவலரும், திராவிடவியல் ஆய்வாளருமாவார். ஒடிஷா மாநிலக் கூடுதல் தலைமைச் செயலராகவும் வளர்ச்சி ஆணையராகவும் பணியாற்றியவர் (Development Commissioner - cum - Additional Chief Secretary (DC-cum-ACS) Planning and Convergence Department, Government of Odisha). பணி ஓய்விற்குப் பிறகு அம்மாநிலத்தின் சிறப்புத் தலைமை ஆலோசகர் பொறுப்பிலுள்ளார். ஒடிஷா மாநிலத்தின் கரோனா பேன்டமிக் வைரஸ் பரவலைத் தடுக்கும் நடவடிக்கைகளின் தலைமைப்

பொறுப்பிலும் உள்ளார்.

தற்போது ரோஜா முத்தையா நூலகத்தில் உள்ள சிந்துவெளி மையத்தின் மதிப்பு ஆலோசகராகவும் இருந்துவருகிறார்.

2010ஆம் ஆண்டு சூன் 23 முதல் சூன் 27 வரை கோயம்புத்தூரின் கொடிசியா வளாகத்தில் உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு நடைபெற்றது. இந்த மாநாட்டுடன் தமிழ் இணைய மாநாடும் சேர்த்து நடத்தப்பட்டது. இம்மாநாட்டில் ஃபின்லாந்து நாட்டு எல்சின்கி பல்கலைக்கழகத்தின் ஆசிய, ஆப்பிரிக்கப் படிப்புகளுக்கான நிலையத்தில் இந்தியவியல் துறை பேராசிரியராக இருந்து பணி ஓய்வு பெற்ற தமிழ் அறிஞர் அஸ்கோ பார்ப்போலா (Asko Parpola), டாக்டர் ஐராவதம் மகாதேவன் மற்றும் தமிழறிஞர்கள் முன்னிலையில் தனது சிந்துவெளி ஆய்வுக் கட்டுரையைச் சமர்ப்பித்தவர். சிந்துவெளி ஆய்வுகளுக்காகப் பெரியார் மணியம்மை பல்கலைக்கழகம் 2017ஆம் ஆண்டு இவருக்குக் கௌரவ டாக்டர்பட்டம் வழங்கியது.

கடந்த டிசம்பர் 17, 2019 அன்று சென்னை அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகத்தில் இவரது “சிந்துவெளியிலிருந்து வைகைவரை ஒரு நாகரிகத்தின் பயணம்” என்ற ஆங்கில (“Journey of Civilization: From Indus to Vaigai”) நூல் வெளியிடப்பட்டது.

ரோஜா முத்தையா நூலகத்தில் நூல்களைப் பாதுகாப்பதற்கான திட்டங்களைப் பார்க்கலாம்.

நுண்படத் தொழில்நுட்பமானது (microfilm technology) உலகப் போர் காலகட்டத்திலிருந்து இருக்கிறது. ரகசிய ஆவணங்களைக் கொண்டு செல்வதற்காகவும் 99 விழுக்காடு இட அடைப்பைக் குறைக்கவும் இந்தத் தொழில்நுட்பம் பயன்படுத்தப்பட்டது. பிறகு, அதை நூலகங்கள் பயன்படுத்தத் தொடங்கின. 1994ஆம் ஆண்டு ரோஜா முத்தையா நூலகம் தொடங்கப்பட்டபோது நுண்படத் தொழில்நுட்பம்தான் பயன்படுத்தப்பட்டது. அந்தக் காலகட்டத்தில் இந்தியாவில் நேரு நினைவு அருங்காட்சியகம், தேசிய ஆவணக்காப்பகம் போன்ற அரசு சார்ந்த ஆவணக் காப்பகங்கள், ஒருசில தனியார் நிறுவனங்கள்தான் இந்தத் தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்திவந்தன. தமிழ்நாட்டில் பெரிய அளவில் அத்தொழில்நுட்பத்தைச் செய்துகாட்டியது ரோஜா முத்தையா நூலகம்தான்.

மிகப் பழமை வாய்ந்த, எளிதில் முறியக்கூடிய அல்லது சிதையக்கூடிய (fragile) மூல ஆவணங்களைத் தொடர்ந்து பாதுகாக்கவும், பயன்பாட்டில் மேலும் சிதையாவண்ணம் ஆவணங்களைப் பாதுகாக்கவும் நுண்ணிய படத் தொழில்நுட்ப முறை பயன்படுகிறது. மேலும் இந்த நூலகத்தில் 3576 தமிழ்த் திரைப்படங்களும் இதுபோல் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. மின் ஆவண உலகின் (electronic documentations) மிக முக்கிய முன்னோடி முயற்சி என்றுதான் இதனைச் சொல்ல வேண்டும். தற்போது தமிழ்ச் சினிமாவின் படத் தலைப்புகளின் தரம் மேம்படவும், தமிழ்ச் சினிமா பற்றிய அனைத்துவகை ஆய்வுகளுக்கும் இவை ஆய்வு மாணவர்களை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கின்றன.

2000ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு, நூலகப் பாதுகாப்பு டிஜிட்டல் தொழில்நுட்பத்துக்கு மாறியது. இந்த டிஜிட்டல் யுகத்திலும் கூட நுண்படத் தொழில்நுட்பம்தான் சிறந்த முறையாக உலகம் முழுக்கப் பார்க்கப்படுகிறது. டிஜிட்டல் பயன்பாட்டுக்கு மாறினாலும் நுண்படத் தொழில்நுட்பம் தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. புத்தகத்தை நுண்படமாக்கி, கணினிமயமாக்கிய பிறகும் கூட இவற்றையெல்லாம் ஒரு இடத்தில் மட்டுமல்லாமல் பல்வேறு இடங்களில் பாதுகாக்கிறார்கள். இதை ஒரு நெறியாகவே பின்பற்றிச் செயல்படுகிறார்கள்.

ஒரு நூலகத்தின் முதுகெலும்பு என்பது நல்ல நூற்பட்டியல்தான். பட்டியலுக்கு ஏற்றபடி புத்தக அலமாரியில் சரியான இடத்தில் புத்தகங்களை வைக்க வேண்டும். இந்த நடைமுறைகளில்

ரோஜா முத்தையா நூலகமானது மிகச் சிறப்பான வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுகிறது. தெற்காசியாவிலேயே முதன்முதலில் அச்சான நூல் தமிழ் மொழியில்தான். அது தொடங்கி இன்று வரை வெளியான நூல்களைப் பட்டியலிடும்போதுதான் அது வரலாற்று ரீதியான பட்டியலாகும்.

பொதுவாக, புத்தகத்தின் பெயர், எழுத்தாளர், தேதி, விலை, பதிப்பக விவரங்கள் போன்றவற்றைத்தான் பட்டியலிடும்போது கொடுப்பார்கள். ஆனால், இன்னும் ஏராளமான தகவல்களை அதனோடு சேர்க்க முடியும். இன்னார் எழுதி, இன்னார் பரிசேதித்து, இன்னார் அதற்குப் பொருளுதவி புரிந்து, இன்னாரின் அச்சுக்கூடத்தில், இன்னார் பதிப்பித்தார் என இவ்வளவு தகவல்களைப் பட்டியலிடலாம். பதிப்பக வரலாறு போன்ற ஆய்வுகளில் புத்தகத்தைப் பார்க்காமல் வெறும் பட்டியலை வைத்துக்கொண்டேகூட ஆய்வுகளைச் செய்ய முடியும்.

தற்போது எல்லோரும் ஒன்றுபோல பயன்படுத்தும்விதமாக “ஒருங்கிணைந்த நூற்பட்டியல்” (Union Catalogue) உருவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, “தேவாரம்” என்றொரு புத்தகத்தை எடுக்க வேண்டுமானால், இந்தப் பதிப்பு எங்கெங்கெல்லாம் இருக்கும் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். நாம் திருநெல்வேலியில் இருந்துகொண்டு நூற்பட்டியலைப் பார்க்கிறோம் என்றால் நாம் தேடும் புத்தகம் அருகில் இருக்கும் ஏதோ ஒரு நூலகத்தில் இருக்கலாம். அதைத் துல்லியமாகத் தெரிந்துகொண்டுவிட முடியும்.

இப்போதுதான், தமிழக அரசு அந்தப் பணிகளை ரோஜா முத்தையா நூலக நிர்வாகத்திடம் அளித்திருக்கிறது. அரசு நூலகங்களுக்கு ஒருங்கிணைந்த நூற்பட்டியல் தயாரிக்கும் பணியில், ரோஜா முத்தையா நூலகத்தின் பட்டியலையும் சேர்க்கப்போகிறார்கள்.

ஏற்கெனவே, ‘ஒருங்கிணைந்த தெற்காசிய நூற்பட்டியல்’ ஒன்று தயாரித்திருக்கிறார்கள். அது தமிழுக்கானது மட்டுமல்ல, தெற்காசிய மொழிகள் அனைத்திலும் வெளியான புத்தகங்களையெல்லாம் ஒரிடத்தில் சேர்க்கும் பணி அது. அது ஒரு பிரம்மாண்டமான பணி. ஆனால், நிதித் தட்டுப்பாட்டால் ஒரு கட்டத்தில் அதை ரோஜா முத்தையா நூலக நிர்வாகம் கைவிடும்படியாக ஆகிவிட்டது.

மேற்கண்ட முறைகளுக்கு மாற்றாக இணையவழி பட்டியலிடுதல் முறை தற்போது பின்பற்றப்படுகிறது. ‘இ-கேட்டலாகிங்’ முறைதான் ‘மெஷின் ரீடபிள் கேட்டலாகிங்’ (MARC - MACHine Readable Catalogue-

Thiru R. Balakrishnan IAS

ing) முறை. அமெரிக்காவில் உள்ள 'லைப்ரரி ஆஃப் காங்கிரஸ்' எனும் நூலக ஆராய்ச்சி அமைப்பு (LOC) இதனை அறிமுகப்படுத்தியது. தற்போது 'மார்ச் 21' (MARC 21) எனும் நூல் பட்டியலிடுதல் முறைதான் உலகம் முழுக்கப் பின்பற்றப்படுகிறது. இந்த முறையில், ஒரு புத்தகத்தின் தலைப்பு தொடங்கி, அதன் துணைத் தலைப்பு, அதன் ஆசிரியர், பதிப்பகம், வருடம், காப்புரிமை, எத்தனை முறை பதிப்பிக்கப்பட்டது என்ற விவரங்கள், எந்த அச்சகத்தில் அச்சடிக்கப்பட்டது என்ற தகவல், புத்தகத்தில் உள்ள படங்களின் விவரங்கள் என எத்தனைத் தகவல்களை வேண்டுமானாலும் சேர்த்துக்கொண்டே போகலாம். இதனால் ஒருவர், ஒரு புத்தகம் சார்ந்து, எந்த விவரத்தை வைத்துத் தேடினாலும், அந்தப் புத்தகம் விரைவாகக் கிடைத்துவிடும் என்பது இதன் பெரிய பலம்.

தற்போது, பட்டியலிடுதலுக்கான விதிகள் தொடர்பாக, தமிழில் ஒரு புத்தகத்தை வெளிக்கொண்டுவரும் முயற்சியில் ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலக நிர்வாகம் ஈடுபட்டுள்ளது. இந்தப் பணிகளுக்கெல்லாம் வித்திட்டவர்கள் இந்த நூலகத்தின் முதல் இயக்குநர் சங்கரலிங்கமும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் கே. எஸ். ராகவனும் தான். தற்போது ரோஜாமுத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தில் முக்கியமான நூல்களை மறுபதிப்புக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, ஓலைச்சுவடியில் எப்படி புள்ளி இல்லாமல் எழுத்துக்கள் இருக்குமோ அதேபோல் திருக்குறள் முதல் பதிப்பைப் பதிப்பித்திருந்தனர். அதையே மீண்டும் மீள்பதிப்பாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதைக் கொண்டு வந்ததற்கு இரண்டு காரணங்கள். ஒன்று, அது திருக்குறள் என்பது. இரண்டாவது, அந்தப் பதிப்பு உலகத்திலேயே மூன்று அல்லது நான்கு பிரதிகள்தான் இருக்கின்றன. அதில் ஒரு பிரதி ரோஜாமுத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தில் இருக்கிறது. இதை எல்லா கையிலும் இருக்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்ற கனவில் மறுபதிப்புக்கான பணியில் ஈடுபட்டார்கள்.

கணித மேதை ராமானுஜன் எழுதிய கையெழுத்துப் பிரதிகளை வெளியிட்டுப் பெரும் புகழைத் தேடிக்கொண்டது ரோஜாமுத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம். இந்தப் பிரதிகளைப் படியெடுத்து 1957ஆம் ஆண்டு புத்தகமாக அச்சிட்டு

வெளியிட்டது மும்பை டாட்டா நிறுவனம், TIFR (Tata Institute of Fundamental Research, Mumbai). உலகிலேயே இதுவரை யாருமே பயன்படுத்தாத ஒரு தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி அதன் மறுபதிப்பை உருவாக்கித் தந்திருக்கிறது நூலக நிர்வாகம். நான்கைந்து நிறங்களிலும் பென்சிலாலும் ராமானுஜன் எழுதியிருந்தார். அதை அப்படியே கொண்டுவந்து அந்தப் படைப்பின் உன்னதத்தைப் பாதுகாத்திருக்கிறது ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம்.

ஆதிகாலம் முதல் அறிவியல் உலகம் வரை உள்ள அரிய நூல்களின், சுவடிகளின், ஆவணங்களின் சங்கமம் சென்னை ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம். இங்குள்ள நூல் பட்டியலிடும் முறைமையையும் சர்வதேசத் தரத்தையும் பார்க்கலாம்.

உலகின் மிகப் பெரிய நூற்பட்டியல் தளம் OCLC (Online Computer Library Center) என்று அழைக்கப்படும் கணினித் தளமாகும். இத்தளத்தில் இந்திய மொழிகளில் இந்தியும் சமஸ்கிருதமும் தான் அதிக அளவில் பட்டியலிடப்பட்டிருந்தன. தமிழ் நூற்பட்டியல் 4ஆம் இடத்தில் இருந்தது. ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தின் முயற்சியால் இப்போது தமிழ் இரண்டாமிடத்திற்கு நகர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தத் தளத்திற்கு அமெரிக்க காங்கிரஸ் நூலகம் (The Library of Congress (LC), சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகம் மற்றும் ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகங்கள் நூற்பட்டியலை இணைக்கின்றன. அவ்வாறு இணைப்பதற்குப் பயிற்சியும் பெற்றிருக்கின்றன. இதனால் உலகிலுள்ள அனைவரும் தரவுகள் இருக்குமிடத்தை எளிதில் கண்டுகொள்ளமுடியும்.

ரோஜாமுத்தையா நூலகம் மற்றும் ஆராய்ச்சி மையம் நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட ஒரு ஆவணக்காப்பகம். தனியார் துறையில் இது ஒரு முன்னோடி ஆராய்ச்சி மையம். இதன் முதன்மையான செயல்பாடு புத்தகங்களைப் பாதுகாப்பது. ரோஜா முத்தையா என்ற தனிநபர் இயக்கமாகச் சேகரித்த லட்சக்கணக்கான நூல்களை மட்டுமல்லாது நூல் சாரா ஆவணங்கள், மற்றைய ஓலைச் சுவடிகள், மிகப் பழையமையான இதழ்கள் என ஒரு ஆவணக் காப்பகத்தில் என்னென்ன இருக்கவேண்டுமோ அனைத்து ஆவணங்களையும் தொடர்ந்து சேகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

தொடர்ந்து பல்வேறு நூலகங்களுக்கும் சென்று தனிநபர் சேகரிப்பவர்களிடம் அவர்களால் பாதுகாக்க முடியவில்லை என்றால் அந்தப் புத்தகங்களை அங்கிருந்து வாங்கி வருகிறார்கள். ஒருவேளை அவர்களுக்குக் கொடுக்க விருப்பமில்லை என்றால் அவர்களிடமிருந்து கொண்டு வந்து நுண்படம் எடுத்துவிட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். இவ்வாறாக மூல ஆதாரமாகவோ அல்லது நுண்படச் சுருளாகவோ இந்த ஆவணங்களை, தரவுகளைப் பாதுகாத்துச் சேகரித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

நூலகத்துறைப் பயிற்சியும் நடத்துகிறார்கள். இதில் நுண்படம் எடுப்பது, கணிணி மயமாக்கப்படுவது, பாதுகாப்பது, பட்டியலிடுவது போன்ற தலைப்புகளில் பயிற்சி நடத்துகிறார்கள். தெற்காசிய நாடுகள், நேபாளம், பங்களாதேஷ், இலங்கை, நம் நாட்டைப் பொறுத்தவரை கல்கத்தா, பாம்பே, ஹைதராபாத், புனே போன்ற நகரங்களிலிருந்தும் வந்து பயிற்சி எடுத்துச் செல்கிறார்கள். குறிப்பாகச் சொல்வதானால் TATA Institute fundamental Research, godrej ஆவணக்காப்பகம், சிப்லா, IIT கான்பூர், Centre for Studies in Social Sciences Calcutta இந்த மாதிரி இடங்களிலிருந்தும் வந்து பயிற்சி எடுத்துக்கொண்டு சென்றிருக்கிறார்கள். பயிற்சியில் பங்கேற்க முடியாதவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பும் தலைப்புகளில் trailer மாதிரியானவற்றைத் தயார் செய்து வழங்குகிறார்கள். ஆவணக் காப்பகப் (Archivesetup) பயிற்சியும் அளிக்கப்படுகிறது.

மாதாந்திரக் கூட்டம் நடைபெறுகிறது. இந்தக் கூட்டத்தில் கல்விப்பலம் சார்ந்த, சாராத மாணவர்கள், வாசகர்கள், படைப்பாளர்கள் கலந்துகொள்கிறார்கள். இந்தக் கூட்டங்கள் நடத்தும்பொழுது ஒரு தலைப்பை எடுத்துக்கொண்டு அந்தத் துறையின் வல்லுநரைக் கொண்டு உரை நிகழ்த்த வைக்கிறார்கள்.

ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலக வெள்ளிவிழா நிறைவு நிகழ்ச்சியை ஒட்டி நூலகத்தின் இயக்குநர் மற்றும் நூலகர் க.சுந்தர் அளித்த பேட்டியின் ஒரு பகுதி..

“மாதாந்திரக் கூட்டம் நடத்துவதுடன் அவ்வப்போது கண்காட்சிகளும் நடத்துகிறோம். ஒரு தலைப்பை எடுத்துக்கொண்டு, உதாரணத்திற்கு “தமிழ்நாட்டில் காந்தி” என்று வைத்துக்கொண்டால் தமிழ்நாட்டிற்குக் காந்தி எத்தனை முறை வந்தார் என்ற அந்த வரலாறை எடுத்துத் தொகுத்து ஒரு கண்காட்சியாக வைத்துச் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். சிந்துவெளி நாகரீகத்தைப் பற்றி ஒரு கண்காட்சி பண்ணியிருக்கிறோம். எங்களின் முக்கியமான செயல்பாடு சிந்துவெளி நாகரீகத்தை ஆராய்ச்சி செய்வதுதான். அதற்குச்

சிந்துவெளிப் பண்பாட்டு ஆய்வு மையம் (The Indus Research centre) என்று வைத்திருக்கிறோம். இது டாக்டர் ஐராவதம் மகாதேவன் ஆலோசனையின் பெயரில்தான் தொடங்கியது. சில ஆண்டுகள் மதிப்பு ஆலோசகராக (Honorary Consultant) இருந்தார். அதன் பிறகு ஆர். பாலகிருஷ்ணன் இ.ஆ.ப., அவர்கள் தற்பொழுது மதிப்பு ஆலோசகராக இருக்கிறார். இந்த இரண்டு ஆராய்ச்சியாளர்களின் ஆராய்ச்சிகள் மிகவும் முக்கியமானதாக இருக்கும். ஒருவர் செய்தது சிந்துவெளி எழுத்துக்களைப் படிப்பதற்கான ஆராய்ச்சி. இன்னொருவர் சிந்துவெளி நாகரீக மக்கள் ஒரு இடத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்த அந்த வரலாறை எப்படி ஆய்வது என்பதைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கிறார். தொடர்ச்சியாக இந்த மாதிரி ஆய்வுகளை நாங்கள் மேற்கொண்டு வருகிறோம். அதற்கு செய்தி அறிக்கை (bulletin) ஒன்று வெளியிடுகிறோம். ஒரு வருடத்திற்கு இரண்டுமுறை இந்தச் செய்தி அறிக்கை (bulletin) வெளிவருகிறது. அதற்கு Bulletin of the Indian research centre என்று பெயர்.

அத்துடன் நாங்கள் “ரோஜா இதழ்” (“Roja Itaz”) என்று ஒரு காலாண்டு இதழ் நடத்துகிறோம். அவ்விதழில் நூலகச் செயல்பாடுகளையும், சில முக்கியமான ஆய்வுகளின் முடிவுகளையும் ஆங்கிலம் மற்றும் தமிழ் மொழிக் கட்டுரைகளாக நாங்கள் வெளியிட்டு வருகிறோம். தொடர்ச்சியாக இந்தப் பணிகளைச் செய்துவருகிறோம்.

மாதாந்திரக் கூட்டம், கண்காட்சி அனைத்தும் செய்தித்தாள்களில் வெளியிடுகிறோம், மின்னஞ்சல் அனுப்புகிறோம், முகநூலிலும் பகிர்கிறோம், இணையதளத்தில் வெளியிடுகிறோம். எங்களுடைய அட்டவணை (Catalogue) இணையதளத்தில் இருக்கிறது. தமிழ்ப் புத்தகங்களைத் தமிழிலே அட்டவணை (Catalogue) யாக்கித் தருகிறோம்.”

தமிழ்நாட்டின் இரண்டு நூற்றாண்டுகளின் அறிவு, கலை, கலாச்சார, சமூகவியல் அசைவுகளைப் புரிந்துகொள்ளவும், ஒரு ஆய்வாளர் நினைத்தால் தொகுத்துக் கற்பனையில் வரைந்துபார்க்கவும் இயலக்கூடிய அரிதான தமிழ் இடம் இது. தெற்காசியாவின் முன்மாதிரி நூலகங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் இந்நூலகம் சென்னை தரமணியிலுள்ள மையத் தொழில்நுட்பப் பயிலக வளாகத்தில் அமைந்துள்ளது (இணையதளம் : <http://imr.ln.in>).

ஞாயிற்றுக்கிழமை, பொதுவிடுமுறை தினங்கள், இரண்டாம் சனிக்கிழமை தவிர்த்து மற்றைய நாட்களில் காலை 9.30 மணிமுதல் மாலை 5.00 வரை திறந்திருக்கும். மதிய உணவு இடைவேளை மதியம் 1.00 மணிமுதல் 1.30 மணிவரை.

- திரை ■

- ஆங்கிலத்தில் : கேட் சாப்பின்
- மொழியாக்கம் : கார்டுமுலி
- ஓவியங்கள் : அழ.ரஜினிகாந்தன், அன்பழகன்

ஒரு ஜோடி பட்டுக் காலுறை

குட்டித் திருமதி சோம்மர்ஸுக்கு எதிர்பாராதவிதமாகப் பதினைந்து டாலர் கிடைத்திருந்தது. அது திணிக்கப்பட்டதால் அவருடைய பழைய மணிபர்ஸ் புடைத்துக் காணப்பட்டது; இத்தனை வருடங்களில் அவர் அனுபவிக்காத முக்கியத்துவம் கிடைத்தது போல உணர்ந்ததோடு அது மிகப் பெரிய தொகை என்பது போலவும் தோன்றியது.

எதில் முதலீடு செய்வது என்ற கேள்வியே அவருக்குள் பெருமளவில் குடிகொண்டிருந்தது. ஓரிரு நாட்களுக்கு ஏதோ கனவில் மிதப்பதுபோலத் தோன்றினாலும் உண்மையில் என்ன செய்யலாம் என்ற சிந்தனையிலும் கணக்குப்போடுவதிலும்தான் செலவழித்தார். பின்னால் வருத்தப்படக்கூடிய எதையும் அவசரப்பட்டுச் செய்வதில் அவருக்கு இஷ்டமில்லை. இரவு நேரத்தில் எந்த விதமான தொந்தரவும் இல்லாமல் தன் திட்டங்களை அசைபோட்டபடி ஆடாமல் அசையாமல் படுத்திருக்கும்போதுதான் அந்தப் பணத்தைச் சரியாகவும் திட்டமிடப்படடியும் செலவுசெய்வது எப்படி என்பது அவருக்குத் தெளிவாகப் புலப்பட்டது.

ஜேனியின் காலணிக்கு ஓரிரு டாலர்கள் கூடுதலாகச் செலவு செய்தால் வழக்கத்தைவிட இன்னும் அதிக நாட்கள் உழைக்கும். பையன்களுக்கும் ஜேனி மற்றும் மேக்குக்கும் புதுச் சட்டைக்குத் தேவையான துணியை இன்னும் பல மீட்டர்கள் வாங்கவேண்டும். பழையவற்றையே நல்லபடியாக ஒட்டுப்போட்டுத் தைக்கலாம் என்று நினைத்திருந்தாள். மேக்குக்கு இன்னொரு கவுன் வாங்கவேண்டும். அழகான வடிவங்களில் குறைந்த விலைக்கு இருந்ததைச் சில கடைகளில் பார்த்திருந்தாள். அதற்கப்புறமும் காலுறை வாங்குவதற்கு மீதம் இருக்கும், ஆளுக்கு

இரண்டு வாங்கலாம், ஒட்டுப்போட ஆகும் செலவைக் கொஞ்ச நாளைக்கு மிச்சப்படுத்தலாம். பையன்களுக்குத் தொப்பியும் பெண்களுக்கு மாலுமித் தொப்பியும் வாங்கலாம். வாழ்க்கையில் முதன்முறையாகத் தன் குடும்பம் புது உடையணிந்து மலர்ச்சியோடு இருக்கும் காட்சி அவருக்குப் பரவசமூட்டியது. அந்த எதிர்பார்ப்பே அவரைப் பரபரப்பாகவும் தூங்கவிடாமலும் செய்திருந்தது.

சில நேரம் அண்டை வீட்டார் அவள் குட்டித் திருமதி சோம்மர்ஸ் ஆவதைப் பற்றி நினைத்துப் பார்ப்பதற்கும் முன்னால் இருந்த 'நல்ல காலத்தைப்' பற்றிப் பேசுவார்கள். ஆனால் அவர் ஒருபோதும் அந்த ஆரோக்கியமற்ற சுய பரிசீலனையில் ஈடுபடுவதில்லை. அதற்கு நேரமில்லை - கடந்த காலத்துக்கு ஒதுக்குவதற்கு ஒரு நொடிகூட இல்லை. நிகழ்காலத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கே தன் திறன் எல்லாவற்றையும் செலவழிக்க வேண்டியிருந்தது. எதிர்காலம் ஒரு மங்கலான எலும்பும்தோலுமான அரக்கனாகத் தோன்றியது.. சில நேரங்களில் அச்சமூட்டுவதாக இருந்தது என்றாலும் நல்லவேளையாக நாளை என்பது வருவதே

இல்லை.

தள்ளுபடி விற்பனைகளின் மதிப்பை அறிந்தவர் திருமதி சோம்மர்ஸ்; குறைந்த விலையில் விற்கப்படும் மனத்துக்குப் பிரியமான பொருளை வாங்குவதற்காகவென அங்குலம் அங்குலமாக நகரும் வரிசையில் மணிக்கணக்காக நிற்க அவரால் முடியும். வேண்டுமென்றால் நெட்டித் தள்ளிக்கொண்டு போகக்கூட முடியும். தேவையான பொருளைக் கைப்பிடிக்குள் வைத்தபடி என்ன நடந்தாலும் விடாமுயற்சியோடும் தீர்மானத்தோடும் தன்னுடைய முறை வரும் வரை நின்று சேவையைப் பெறமுடியும்.

ஆனால் அன்று என்னவோ கொஞ்சம் மயக்கமாகவும் சோர்வாகவும் இருந்தது. கொஞ்சமாகத்தான் மதிய உணவு சாப்பிட்டிருந்தார் - இல்லை, சாப்பிடவே இல்லை! குழந்தைகளுக்கு உணவூட்டி வீட்டைச் சீர்செய்து கடைக்குப் போவதற்காகத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்வதில் மதிய உணவைச் சாப்பிடவே மறந்துவிட்டிருந்தார்.

ஷர்ட் துணியும் பருத்தித் துணியும் வாங்கிக்கொண்டிருந்த கூட்டத்துக்குள் துடிப்போடு நுழைவதற்குத் தேவையான பலத்தையும் தைரியத்தையும் திரட்டிக்கொள்ளும் வகையில் அதிகக் கூட்டமில்லாத மேசையின் அருகில் இருந்த சூழல் முக்காலியில் உட்கார்ந்தார். உடம்பு முழுவதும் தளர்ந்துபோனது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டதால் கையை மேஜை மீது அணைகொடுத்து உட்கார்ந்தார். கையுறை அணிந்திருக்கவில்லை. சிறிது நேரத்தில் இதமான ஏதோவொன்று கைகளில் படுவதை உணர்ந்தார். குனிந்து பார்த்தபோது தன் கையைப் பட்டுக் காலுறைக் குவியலின்மீது வைத்திருப்பதைக் கவனித்தார். அருகிலிருந்த அட்டையில் 2 டாலர் 55 சென்டிலிருந்து விலை குறைக்கப்பட்டு 1 டாலர் 98 சென்டிற்கு விற்கப்படுவதாக எழுதியிருந்தது. விற்பனைப் பிரிவில் இருந்த இளம் விற்பனைப் பெண்ணொருத்தி பட்டு உள்ளாடைகளைப் பார்க்க விருப்பமா என்று கேட்டாள். வைரக் கிரீடத்தை வாங்க வேண்டும் என்ற முடிவோடு வந்தவளை இருப்பவற்றுள் ஒன்றைத் தெரிவு செய்ய விருப்பமா என்று கேட்டதைப்போலப் பூரிப்படைந்தார். மென்மையும் பளபளப்பும் கொண்ட அந்த ஆடம்பரமான பொருட்களை இரண்டு கைகளாலும் தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். கையிலெடுத்து அவை மின்னுவதையும் பாம்பைப் போலக்

கையிலிருந்து நெளிந்து வழக்கிச் செல்வதையும் பார்த்தார்.

உடனே இரண்டு கன்னங்களிலும் இரண்டு பெரிய திட்டுக்கள் தோன்றின. நிமிர்ந்து அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தார்.

“இதுல எட்டாம் நம்பர் சைஸ் இருக்குமா?”

எட்டாம் எண் அளவில் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் இருந்தது. சொல்லப்போனால் வேறெந்த அளவையும்விட இதில்தான் அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்தது. இதோ வெளிர் நீலத்தில் ஒன்று, கத்திரிப்பூ நிறத்தில் கொஞ்சம், கறுப்பு நிறத்தில் கொஞ்சம், பழுப்பு மற்றும் சாம்பல் நிறத்தில் பலவும் இருந்தன. கறுப்பு நிற ஜோடியொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து நீண்ட நேரம் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார் திருமதி சோம்மர்ஸ். நெசவின் நயத்தைப் பார்ப்பதுபோல பாவனை செய்ததால் அது மிகச் சிறந்தது என்ற உத்தரவாதத்தை அளித்தார் விற்பனைப் பெண்.

“ஒரு டாலர் 98 சென்டுகள்,” என்று உரக்க வியந்தார். “சரி, இந்த ஜோடியை எடுத்துக்கிறேன்.” அந்தப் பெண்ணிடம் 5 டாலர் நோட்டைக் கொடுத்துவிட்டு சில்லறைக்காகவும் பொட்டலத்துக்காகவும் காத்துக்கொண்டிருந்தார். எவ்வளவு சின்ன பொட்டலம்! அவருடைய இத்துப்போன பழைய பையின் ஆழத்தில் தொலைந்து போயிருந்தது.

அதற்குப் பிறகு விற்பனைப் பிரிவின் திசையிலேயே போகவில்லை திருமதி சோம்மர்ஸ். லிப்ட்டில் ஏறியதும், மேல் தளத்தில் இருந்த பெண்கள் காத்திருக்கும் அறைக்கு அவரை இட்டுச் சென்றது. அங்கே ஓர் ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில், தான் அணிந்திருந்த பழைய பருத்திக் காலுறையைக் களைந்துவிட்டுச் சிறிது நேரத்துக்கு முன்னால் வாங்கியிருந்த புதிய பட்டுக் காலுறைகளை அணிந்துகொண்டார். தனக்குத்தானே ஏதேனும் மனக் கணக்கையோ காரணத்தையோ சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. தன்னையே திருப்திபடுத்திக்கொள்வதற்காகத் தன் செயலுக்கான உள்நோக்கத்தையோ விளக்கத்தையோ கொடுக்க விழையவில்லை. சொல்லப்போனால், யோசிக்கக்கூடவில்லை. இப்போதைக்கு விடாதுழைக்கும் அயர்ச்சியூட்டும் செயலில் இருந்து சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்வதுபோல இருந்தது. தன் செயல்களை உந்தித் தள்ளும் இயந்திரவிசையொன்றிடம் பொறுப்பை எல்லாம் ஒப்படைத்துவிட்டு தான் அதனின்றி விடுபட்டதுபோல இருந்தது.

உடலின் மீது பட்டுத் துணி படுவது எவ்வளவு இதமாக இருந்தது! குஷன் நாற்காலியில் அப்படியே சிறிது நேரம் சாய்ந்து படுத்துக்கொண்டு அந்தச் சுகமான அனுபவத்தில் லயித்து இருக்கலாம்போல இருந்தது. அதைச் சிறிது நேரம் செய்யவும் செய்தார். பிறகு காலணியை அணிந்துகொண்டு பருத்திக் காலுறையைச் சுருட்டிப் பையினுள் திணித்தார். அடுத்ததாகக் காலணி பகுதிக்குச் சென்று அளவு பார்ப்பதற்கான இடத்தில் உட்கார்ந்தார்.

எல்லாவற்றையும் நுணுக்கமாக ஆராய்வார் என்பதால் விற்பனையாளரால் அவருடைய எதிர்பார்ப்பைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. காலுறையோடு ஒத்துப்போகும் காலணி கிடைக்கவில்லை என்பதோடு அவரும் எளிதில் திருப்தியடையவில்லை. பாவாடையை உயர்த்திப் பிடித்துக் காலை ஒரு பக்கமும் தலையை மறுபக்கமும் திருப்பிக் கீழே குனிந்து பாலிஷ் போடப்பட்ட கூர்முனையுடன் இருந்த காலணியைப் பார்த்தார். அவருடைய பாதமும் கணுக்காலும் அழகாக இருந்தன. அவை அவருக்குச் சொந்தமானவை என்பதையும் அவருடலின் ஒரு பகுதி என்பதையும் நம்பவே முடியவில்லை. சிறந்த நாகரீகமான காலணி வேண்டுமென்றும் தன் மனதுக்குப் பிடித்தது போல இருந்தால் அதற்குக் கூடுதலாக ஓரிரண்டு டாலர் விலையிருந்தாலும் பரவாயில்லை என்றும் அந்த இளம் விற்பனையாளரிடம் சொன்னார்.

திருமதி சோம்மர்ஸ் கையுறை வாங்கிப் பல காலம் ஆகியிருந்தது. அவற்றை வாங்கிய அபூர்வமான சமயங்களில் தள்ளுபடி விற்பனையில் வாங்கியதாக இருந்ததால் கைக்குப் பொருத்தமான அளவுள்ளவையாக இருக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது முட்டாள்தனமும் நியாயமற்றதும் ஆகும்.

கையுறை விற்பனை மேசையிலிருந்த குஷன் திண்டின்மீது கையை வைத்திருந்தார் இப்போது. ஒரு அழகான இனிமையான இளம் விற்பனையாளர் மென்மையான தொடுவதற்கு நேர்த்தியான இளம் தோலாலான நீளமான கையுறையைத் திருமதி சோம்மர்ஸின் கையில் அணிவித்தாள். மணிக்கட்டில் படியச் செய்து பொத்தானைப் போட்டாள். ஒன்றுபோலிருந்த இரண்டு கைகளையும் வியந்து பார்த்தபடி ஓரிரு நிமிடங்கள் தங்களையே மறந்து போய் ரசித்தார்கள் இருவரும். ஆனால், பணத்தைச் செலவு செய்வதற்கு வேறு இடங்களும் இருந்தன.

தெருவில் இறங்கி நடந்த சில அடி தூரத்தில் ஒரு கடையின் ஜன்னலில் புத்தகங்களும் பத்திரிக்கைகளும் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. வேறு பல மகிழ்ச்சியான விஷயங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில் தான் படித்த விலையுயர்ந்த பத்திரிக்கைகள் போன்றவற்றில் இரண்டை வாங்கினார். விற்பனைக் காகிதத்தில் சுற்றாமல் எடுத்துக்கொண்டார். சாலையைக் கடக்கும்போதெல்லாம் முடிந்த அளவுக்குப் பாவாடையை உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டார். காலுறையும் காலணியும் நன்றாகப் பொருந்தியிருந்த கையுறையும் அவருடைய தோரணையில் அதிசயிக்கத்தக்க மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்திருந்தது - தன்னம்பிக்கையையும். நறுவிசாக உடையணிந்திருக்கும் கூட்டத்தில் தானுமொருத்தி என்ற உணர்வையும் தந்தது.

அவருக்கு மிகவும் பசியாக இருந்தது. வேறொரு நாளாக இருந்தால் வீட்டுக்குப் போகும்வரை பசியைப் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பார். போனதும் தேநீரைப் போட்டுக்கொண்டு வீட்டில் இருக்கும் தின்பண்டம் எதையாவது சாப்பிட்டிருப்பார். இன்று அவரை வழிநடத்திக்கொண்டிருந்த உத்வேகம் அதுபோன்ற எண்ணம் எதுவும் ஏற்பட்டுவிடாமல் பார்த்துக்கொண்டது.

சாலை முனையில் ஒரு உணவகம் இருந்தது. இதற்கு முன்னர் உள்ளே போனதேயில்லை. தூய்மையான பட்டு மேசைத் துணிகளையும் பளபளக்கும் பளிங்குச் சாமான்களையும் நாகரிகமான உடையணிந்த மக்களுக்கு மென்மையான நடை கொண்ட சிப்பந்திகள் பரிமாறுவதையும் கணநேரக் காட்சிகளாக வெளியிலிருந்து பார்த்திருக்கிறார்.

உள்ளே நுழைந்தபோது அவர் பயந்தது போல அவருடைய தோற்றம் அங்கிருந்த எவருக்கும் ஆச்சரியத்தையோ திகைப்பையோ ஏற்படுத்தவில்லை. தனியாக இருந்த சின்ன மேசை ஒன்றில் போய் அமர்ந்ததும் கவனமும் கருத்தும் கொண்ட சிப்பந்தி ஒருவன் வந்து அவருக்கு என்ன தேவை என்று கேட்டான். அவருக்குப் பெரிதாக எதுவும் தேவையாக இல்லை. சுவைமிருந்த நல்ல உணவுதான் தேவைப்பட்டது. அரை டஜன் நீல வண்ணச் சிப்பி, இறைச்சியும் காயும், இனிப்பாக ஏதாவது நுரைத்த கிரெம் ஃபிரிப்பே, ஒரு கிளாஸ் ரைன் வைன், அப்புறம் ஒரு சிறிய கோப்பை கருப்பு காஃபி.

கேட்டவை வருவதற்காகக் காத்திருக்கையில்

கையுறையை நிதானமாகக் கழற்றி அருகே வைத்தார். பத்திரிக்கைகளில் ஒன்றைக் கையில் எடுத்து பக்கங்களை மழுங்கிய கத்தியினால் பிரித்துப் புரட்டிப் பார்த்தார். எல்லாம் மனதுக்கு மிகவும் பிடித்த மாதிரி இருந்தது. மேசைத்துணியும் பீங்கானும் வெளியில் இருந்து பார்த்ததைக் காட்டிலும் அதிகத் தூய்மையாகவும் பளபளப்பாகவும் இருந்தன. கூற்றிலும் இருந்த கனவான்களும் சீமாட்டிகளும் அவரைப் போலவே சிறிய மேசைகளில் அமர்ந்து அமைதியாக உணவருந்திக்கொண்டு இருந்தனர். யாரும் அவரைக் கண்டுகொள்ளவே இல்லை. இதமான மகிழ்வூட்டும் இசைக் கச்சேரி காதில் கேட்டது, ஜன்னல் வழியே மென்மையான தென்றல் காற்று வீசியது. ஒரு வாய் உணவைச் சாப்பிட்டபடி ஓரிரு வார்த்தை படித்தார். செந்நிற வைனைச் சுவைத்தார், பட்டுக் காலுறைக்குள் விரல்களை அசைத்துக்கொண்டார். அதன் விலையினால் ஒரு மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. பணத்தை எண்ணித் தட்டில் வைத்துவிட்டு சிப்பந்திக்காகக் கூடுதலாக ஒரு நாணயத்தையும் வைத்தார். அப்போது அவர் ஏதோ ராஜ பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்போல இருப்பு வரை பணிந்து வணங்கினான் சிப்பந்தி.

அவருடைய பர்சில் இன்னமும் கொஞ்சம் பணமிருந்தது. அடுத்த சபலம் மேட்டினி விளம்பரச் சுவரொட்டி வழியாக வந்தது.

அரங்கத்துக்குள் அவர் நுழைந்தபோது,

நாடகம் தொடங்கிச் சிறிது நேரம் ஆகியிருந்தது. அரங்கம் நிரம்பி இருந்தது. ஆனால் இங்கேயும் அங்கேயுமாகக் காலியாக இருந்தவற்றுள் ஓர் இருக்கைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். பிரமாதமாக உடையணிந்து அலங்காரம் செய்துகொண்டு மிட்டாயைச் சுவைத்தபடி பகட்டான உடையை எல்லோருக்கும் காட்டிப் பொழுதைப் போக்குவதற்காகவே வந்திருந்த பெண்களுக்கு நடுவே உட்கார வைக்கப்பட்டார். நாடகத்தையும் நடிப்பையும் மட்டுமே பார்ப்பதற்காகவும் நிறைய பேர் வந்திருந்தார்கள். ஆனாலும் சூழல் குறித்து திருமதி சோம்மர்ஸ் கொண்டிருந்த தோரணையையும் மனப்போக்கையும் வேறு எவரும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை உறுதியாகச் சொல்லலாம். எல்லாவற்றையும் ஒட்டுமொத்தமாக உள்வாங்கிக்கொண்டார். மேடை, நடிகர்கள், மக்கள் - என எல்லோரையும் ஒரு சேரப் பார்த்து மனதில் இருத்திக்கொண்டு ரசித்தார். நகைச்சுவையான பகுதிகளைப் பார்க்கும்போது சிரித்தார். சோகம் ததும்பும் பகுதிகளைப் பார்க்கும்போது அவரும் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த பகட்டான பெண்மணியும் ஒருசேர அழுதார்கள். அதுகுறித்து சிறிது நேரம் பேசக்கூடச் செய்தார்கள். அந்தப் பகட்டான பெண்மணி சின்ன சதுரமான மெல்லிய தாளைப் போன்ற மணம் பரப்பும் பின்னலிழைத் துணியால் கண்ணைத் துடைத்து மூக்கைச் சிந்தினார். தன்னிடமிருந்த மிட்டாயைத் திருமதி சோம்மர்ஸுடன் பகிர்ந்துகொண்டாள். நாடகம் முடிந்து இசை நின்றுபோய் மக்கள் அரங்கைவிட்டு வெளியேற ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு கனவு முடிந்ததுபோல இருந்தது. மக்கள் நாலாபுறமும் சிதறினார்கள். திருமதி சோம்மர்ஸ் சாலையின் ஓரத்துக்குப் போய்க் கேபிள் கார் வருவதற்காகக் காத்திருந்தார்.

நேர் எதிரே கூர்மையான பார்வையைக் கொண்டிருந்த மனிதனொருவன் உட்கார்ந்துகொண்டு அவருடைய சிறிய வெளுத்த முகத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அதில் என்ன மறைந்திருக்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முயன்று தோற்றுப்போனான். உண்மையில், அவன் அதில் எதையும் பார்க்கவில்லை - அவனொரு மந்திரவாதியாக இருந்திருந்தால் மட்டுமே தான் அமர்ந்திருந்த கேபிள் கார் எங்கேயும் நிற்காமல் காலாகாலத்துக்கும் போய்க்கொண்டே இருக்கவேண்டும் என்ற அவரின் உருக்கமான ஆசையையும் வலிமை மிகுந்த எதிர்பார்ப்பையும் புரிந்துகொண்டிருக்க முடியும். ■

கி.ரா.வின் கட்டுரைகள்

கி.ராவிற்குப் பலமே அவருடைய மொழியும், ரசனையும் தான். எந்தவித உணர்ச்சிகளையும், முகபாவங்களையும் சிரிப்பு போன்ற ஒலிகளையும் மிகநுட்பமாக, மிகச்சரியாக எழுதுகிற திறன் கி.ராவுக்கு மிக அதிகமாகவே இருக்கிறது. அதில் அவருக்கிணை அவர்தான். உதாரணமாக, திடீரென கூட்டத்தில் எழுதிக் குறிப்பிடுகிறார்களோ அங்கெல்லாம் 'களுக்'கென ஒரு சத்தம் எழுந்தது என்பார். நீங்கள் 'களுக்' எனுமாறான சிரிப்பொலிகளைக் கேட்டதுண்டா? நானும் அதைப் படிக்கிறபோதெல்லாம் அப்படியாகச் சிரித்துச் சிரித்து மீண்டும் மீண்டும் அதை உற்றுநோக்கிச் சரியாகத்தான் ஒலிபெயர்த்திருக்கிறாரா? எனச் சரிபார்ப்பேன் (நீங்களும் அவ்வாறாக முயற்சித்தால் யாருமில்லை என்பதை உறுதிசெய்துகொண்டு பின் சோதிக்கவும்). சிரிப்பொலியை, அவ்வாறாக உன்னிப்பாகக் கவனிப்பதே எனக்குப் பெரும்சிரமமாக இருக்கும். இறுதியில் கி.ராவின் எழுத்தும், ஒலியும் மிகச்சரியாகப் பொருந்தியிருக்கும். அப்போதுதான் சிரிப்பில் கூட அவர் எத்தகைய கூர்மையான கவனிப்பைச் செலுத்தியிருக்கிறார் என்றெண்ணிச் சிலாகிப்பேன்.

கி.ராவிடம் உள்ள சிறப்பு, பேச்சு வழக்கை எந்தப் பிசிரும் தட்டாமல் எழுத்தில் அப்படியே தருவதே. முந்தைய தொடர்களிலும் மீண்டும் மீண்டும் அதை உணர்த்தவே முற்பட்டிருப்பேன். அவருக்கு இந்த மூகர, லகர, ளகரப் பிரச்சனைகளே தெரியாது. காரணம் மக்களுக்கு அப்படியாக இலக்கணச் சுத்தமாகப் பேசத் தெரியாது.. அதைப் பெரிதாய்ப் பொருட்படுத்துவதும் இல்லை. மக்களின் மொழியை, அதன் மூலமாக அவர்களின் வரலாற்றைத் திரட்டி தனது படைப்புகளின் வழியாக இலக்கிய உலகில் ஆவணப்படுத்திக்கொண்டுவருகிற, கி.ராவுக்கு, இலக்கணச் சுத்தமாக எழுதவேண்டுமென்கிற அவசியமில்லை என்றே தோன்றுகிறது. கி.ராவின் எழுத்தைப் பற்றிக் கோபல்லகிராமம் நாவலின் முன்னுரையில், "பேச்சு வழக்குக்கும் எழுத்து வழக்குக்குமான இடைவெளியை மெல்ல மெல்ல அழித்துச் செல்லும் எழுத்து" என யுவன் சந்திரசேகர் குறிப்பிட்டுள்ளார். உண்மை அதுதான். பேச்சு வழக்கிற்கும், எழுத்து வழக்கிற்குமான - பிற எழுத்தாளர்களால் கடைபிடித்துவரப்படுகிற - இடைவெளியை அழித்து மக்கள் இலக்கியங்களின் எழுத்தில் புதிய புரட்சியையே செய்திருக்கிறார் கி.ரா. அவர்களுக்கு மொழி மட்டுமே பிரதானம்; இலக்கணமல்ல. அதை அப்படியே உணர்ந்து எழுதுபவர் கி.ரா. அவர்களின் மொழி உச்சரிப்பில் எப்படியாகச் சொற்கள் வந்துவிடுகிறதோ அப்படியே மிகமிக நுட்பமாய் ஒலிபெயர்ப்பு செய்திருப்பார் தன் எழுத்தில். அதை ரசிப்பதற்காக மட்டுமே நாம் தனியாக ஒருமுறை அவரது படைப்புகளை வாசிக்க வேண்டும். இதற்கு நிறைய இடங்களைச் சுட்டிக்காட்ட முடியும். (வாய்ப்பிருந்தால் பின்னர் அவற்றைத் தொகுத்துத் தர முயற்சிக்கிறேன்).

கி.ராவே தன் கட்டுரை மொழியைப் பற்றி ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். "படைப்பெழுத்துக்கு எத்தனையோ வடிவங்கள். அவைகளில், கட்டுரையும் ஒன்று. கட்டுரைகளுக்கு எத்தனையோ வடிவங்கள். பொதுவாக நான் வடிவங்களைத் தேடிப் போவதில்லை. அவை அதுவாகத்தான் அமர்ந்துகொள்கின்றன."

என்று (கி.ராஜநாராயணன் கட்டுரைகள், முன்னுரையிலிருந்து). கி.ரா. வடிவங்களைத் தேடிச்சென்று எழுதுபவர் அல்ல என்பதை இதன் மூலம் நாம் அறிந்துகொள்கிறோம். ஆயினும், கி.ராவின் இயல்பான இந்த எழுத்து வடிவத்தால், ஒரு நன்மை நடந்திருக்கத்தான் செய்கிறது.. அவருடைய படைப்புகளுக்கேயுரிய ஒற்றுமைதான் அது.

கி.ராவின் கட்டுரைகளை வாசித்திருக்கும் எல்லோருக்குமே இது தெரிந்திருக்கும்தான். கி.ராவின் கதை, நாவல், கட்டுரை எல்லாமே ஒரேமாதிரியானவைதான். அவைகளுக்குள் வேறுபாட்டைக் காணவே முடியாது. உதாரணத்திற்கு நீங்கள் அவருடைய கிடை குறுநாவலைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். திடீரென அதை அப்படியே மூடிவைத்துவிட்டு, கரிசல் காட்டுக் கடுதாசியையோ அல்லது கி.ராவின் 80க்குக் கொண்டுவரப்பட்ட கி.ராஜநாராயணன் கட்டுரைகளையோ எடுத்து ஏதோ ஒரு பக்கத்தைத் திருப்பி வாசிக்கத் தொடங்குகிறீர்கள் என்றால் வெவ்வேறான நூல்களை, எழுத்துக்களை வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்கிற வேற்றுமையே தெரியாது. கிடை நாவலின் ஒரு பகுதியைத்தான் தற்போது நீங்கள் வாசித்துக்கொண்டிருப்பதாய் அந்தக் கட்டுரைகள் உங்களுக்குத் தோற்றமளிக்கும். மனதிற்கு மட்டுமல்ல அவரின் படைப்புகளுக்கும் நெருக்கமாயிருக்கும் அப்படியான அபூர்வமான எழுத்து கி.ராவினுடையது. அதனால்தான் தன் எழுத்துக்களின் மூலமாக, தன் படைப்புகளை ஒரு கிராமத்தைப் போன்றே பேணிவருகிறார் கி.ரா. என்று கூறியிருந்தேன்.

அதே கோபல்ல கிராமத்தின் முன்னுரையில் யுவன் சந்திரசேகர் கூறியிருப்பார், “90களின் ஆரம்பத்தில் தமிழில் வந்திறங்கிய, சில இலக்கியக் கோட்பாடுகள் முன்வைத்த, வாசிப்பின் இன்பம், மையமற்ற எழுத்து, நேர்கோட்டில்லாத எழுத்து போன்ற கருதுகோள்கள் இந்த நூலில், இருபது வருடத்திற்கு முன்பாகவே செயல்பட்டிருக்கின்றன,” என்று. ஆம், அது அவருடைய எழுத்திற்கே உண்டான, சிறப்பம்சம். மேலும் அதில், அவர் குறிப்பிடும்போது, “சமூகவியல் பார்வையும், இலக்கிய விமர்சனமும், கூட்டாக இயங்கி உருவாக்கும் கோட்பாடுகளை விடவும் படைப்பாளியின்(கி.ரா) நுண்ணுணர்வு மேலாண்மை கொண்டது என்பதும் உறுதி செய்யப்படுகிறது” என்கிறார்.

எத்தனை உண்மையான வார்த்தைகள். அவரின் படைப்புகளைத் தொடர்ந்து வாசித்தவர்களுக்கு, ஓரளவு வாசித்தவர்களுக்கேனும் கூட இதன் உண்மை விளங்கும். அவருடைய படைப்புகள் எப்படி ஒரே தொடர்புடையதாகத் தோன்றுகிறது. எங்குச் சுற்றி எதை வாசித்தாலும் எல்லாம் கி.ரா என்கிறவரின் உலகுக்குள்ளேயே இருக்கிறதே! என்று வியப்பு மேலிடும். அவருடைய எழுத்தை விஞ்சுகிற எழுத்து இன்னும் இங்கு பிறக்கவில்லை. பிறக்கப்போவதில்லை. காரணம் அது, பேச்சுவழக்கென்ற நாடறிந்த பெயரில் எத்தனை எத்தனை யுகங்களுக்கு முன்போ தோன்றிவிட்டிருக்கக்கூடும். அந்த ஆதிவடிவில்தான் கி.ரா. எழுதிக்கொண்டிருப்பதாக நான் கூறவிழைகிறேன் என்பதாகக் கொள்க.

இன்று அவரைப் போலவே அப்படியே மொழியை ஆழமாகச் சிநேகித்து, ரசித்து, அதன் ஆடியாழங்களுக்குள்ளாகப் பயணப்பட்டு அதன் பல்வேறு முகங்களை எழுத்தில் தரும்படியாக எழுத, ஆளில்லைதான். மாறாக, அவரைப் பின்பற்றிப் பலரும் அந்த முறையில், மொழியைக் கையாள முயற்சித்து வருகின்றனர் என்பதே மற்றொரு மகிழ்வைத் தரும் இனிமையான செய்தி.

ஒரு படைப்பாளிக்குக் கிடைக்கிற அங்கீகாரமென்பது, அவனால் அடையப் பெறுவதன்று என நான் அடிக்கடி எண்ணிக் கொள்வதுண்டு. அவனுடைய படைப்பு, அவனுடைய எழுத்து, அவனுடைய மொழிதான் அவனுக்கு அந்த அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுத் தருகிறது. அந்த வகையில், எனைப் பொறுத்தவரை, கி.ரா. என்கிற அந்த மகத்தான ஆளுமைக்கு, பலமாயிருக்கிறது அவருடைய மொழிதான். அதைவிட, தன் வட்டார மொழிமீது அவருக்கிருக்கிற அளவுகடந்த காதல்தான் என்றெண்ணுகிறேன்.

இலக்கணங்களும், இலக்கணத்தன்மையோடு இயற்றப்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்களும் தோன்றுவதற்கு முன்னமே தோன்றின இலக்கியங்கள்தாம் மக்கள் இலக்கியங்கள்; நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள். அவை அத்தனையிலுமே மக்களின் வாழ்வியல் வேறெதுவுமில்லாத அளவிற்குப் பொதிந்திருக்கிறது. அவற்றை அணுகாமல் மக்களின் வரலாற்றை முழுமையுற அறிந்துவிடவோ, எழுதிவிடவோ முடியாது. அப்படி மனிதகுல வரலாறு

இயற்றப்படுமேயானால் அது முழுமைத்தன்மையோடு முற்றுப்பெற்ற, ஊனமற்ற வரலாறாக அமைய வாய்ப்பில்லை. அதைத்தான், கி.ரா. இந்த இலக்கிய உலகிற்கு மீண்டும் மீண்டுமாய் உணர்த்த முற்படுகிறாரோ? என்னவோ! அப்படியாகத்தானிருக்கும் எனக் கி.ராவை வாசித்த மட்டிலும், அவரின் வாசகனாக நான் உறுதிபடக் கூற இயலும்.

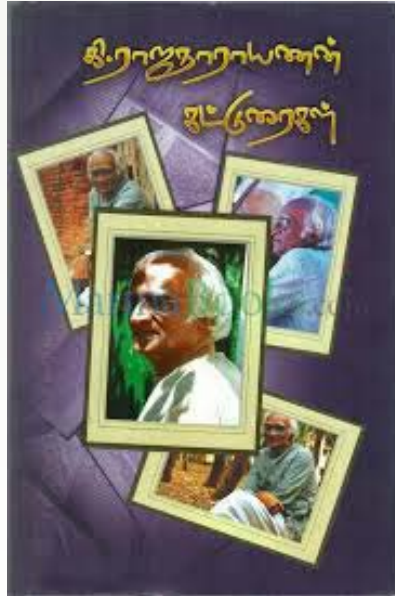
கி.ராவின் எழுத்துக்கள் குறையற்ற, முழுமையான மனிதகுல வரலாற்றை நோக்கி நம்மை அழைத்துச் செல்கின்றன. இதை அவரின் வாசகர்கள் அனைவருமே நன்கறிவர்.

கி.ராவின் கட்டுரைகளில்தான் கதை நாவல்களில் இடம்பெறாத, இன்னபிற வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் பலவும்

இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இப்போது நீங்கள் ஏன் கி.ராவின் கட்டுரைகளை வாசிக்கவேண்டுமெனக் கூறிவிடுகிறேன். தமிழிலக்கியங்களைக் காலமுறைப்படி முறையாக எப்படிப் பயில்கிறோமோ அதேபோல், கி.ராவையும் வாசிக்கையில் ஒரு நூல் முறைமை பின்பற்ற வேண்டியிருப்பதாக உணர்கிறேன். கோபல்ல கிராமம்! கி.ராவை முதன்முதலில் வாசிப்பவர்கள் இங்கிருந்து தொடங்குவதே பொருத்தமாயிருக்கும்.

காரணம், இடப்பெயர்வின் இறுதியில் அவர்கள் வந்து சேர்ந்த இடம்தான், பின்னாளில் அந்த மக்களின் உழைப்பால், கோபல்ல கிராமமாக உருவாகிறது. நாடு விடுதலை அடைவதற்கு முன்பாக, அந்தக் கிராமம், அங்குள்ள மக்கள் எவ்வாறு இருந்தார்கள் உள்ளிட்ட கிராமம் உருவாதலுக்கான காரணக் கதைகள் கூறப்படுகின்றன. அதற்கு அடுத்ததாக, கோபல்லகிராமத்து மக்கள்! என்கிற நாவல். அதில் விடுதலை அடைந்திட்ட புதிதில் அந்தக் கிராமம் எத்தகைய மாற்றங்களைச் சந்திக்கிறது என்பதைப் பற்றிப் பேசுகிறார். அதற்குப் பின்பாக அவரின் எழுத்துக்கள் மூலமாக நீங்கள் சந்திக்கிற அத்துணை மனிதர்களும் கோபல்லகிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே தெரிவர். அல்லது கதைகளின்

நடுவிலோ இறுதியிலோ நீங்கள் இவ்விரு நாவல்களையும் வாசிக்க நேர்ந்தால் நீங்கள் அவற்றின் பூர்வீகக் கதைகளைக் கேட்பதாகத் தோன்றும். எல்லாம் ஒன்றுதான். கி.ராவின் பூர்வீக எழுத்துக்கள்தான் அவை. ஆனால் வெவ்வேறு அனுபவங்களைத் தரும். அவ்வளவே. கி.ரா. இந்த வரலாற்றுக் கதைகளை, மூதாதையரின் வரலாற்றை நமக்கு எடுத்துக்கூறும் கதாநாயகனாக, கதைசொல்லியாக நின்றுகொண்டிருப்பார். சரி எல்லோரைப்பற்றியும் கூறுகிற அளவிற்கான இந்த அனுபவமே ஒருவரின் வாழ்வில் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறதென்றால், அவருடைய வாழ்க்கையில், எத்தனை சுவாரஸ்யங்கள் நடந்திருக்கக்கூடும். தன்னுடைய வாழ்நாளில் ஒரு பெரும் பகுதியை இந்தக் கதைகளைச் சொல்வதற்காகச் செலவிட்டவரின் வாழ்க்கையில் அவர் பங்குபெற்ற, அவர் அனுபவித்த, எத்தனை எத்தனை அனுபவங்கள் நாம் கேட்கும் மீதிக் கதைகளாக இருக்கக்கூடும். அவற்றையும் நாம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா? அதையெல்லாம் பெற்று மகிழ்த்தான் கி.ராவின் கட்டுரைகளையும் நாம் வாசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவரின் காலத்தில் நடந்த, புகுந்த மாற்றங்கள், கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிகள், பாலபருவத்துச் சுட்டித்தனங்கள், வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் எனப்பலவற்றையும் நாம் அறிந்துகொள்ள அவரின் கட்டுரைகளே பேருதவி புரிகின்றன.

கி.ரா. என்கிற மகத்துவமான மனிதர், கதைசொல்லி உருவான விதத்தை வரலாற்றுப் பின்புலத்தோடு அறிய அவரின் கட்டுரைகளே நமக்குப் பேருதவி புரிகின்றன.

நான் வாசித்தளவில், கி.ரா. என்கிற மனிதரை இந்த உலகம் எப்போதுமே மறக்கமுடியாது. பல யுகங்கள் கடந்தாலும், அழியாத எழுத்துக்களைத் தந்த அதிஅற்புதமான அந்த மனிதர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை, அவரது கிராமம், அவரது உலகம் என அனைத்தையும், யுவன் சந்திரசேகர் கூறியதுபோல, “வாசிப்பவனின் தோள்மீது கை போட்டுக்கொண்டு, இயல்பான குரலில்” அவருடைய எழுத்துக்கள் நம்மிடத்தில் விவரித்துக்கொண்டே செல்லும். ■

எதுவெல்லாம் இருக்கிறதோ அதுவெல்லாம் இருக்கிறது. எதுவெல்லாம் இல்லையோ அதுவெல்லாமும் இருக்கிறது. அர்த்தம் இருக்கிறது என்று காண ஆரம்பித்தல்தான் அர்த்தம் அற்றுமிருக்கிறது.

ஒரு பரந்த நிலப்பரப்பு... பனி உதிரும் பாதை. தொடர்ந்து புயல் வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த வீட்டை நோக்கி ஒரு குதிரை வண்டியில் ஒருவர் சென்றுகொண்டிருக்கிறார். சென்றுகொண்டிருக்கிறார். குதிரை போய்க்கொண்டிருக்கிறது... போய்க்கொண்டிருக்கிறது... போய்க்கொண்டிருக்கிறது... போய்க்கொண்டேயிருக்கிறது.

எங்கேயிருந்து என்று யோசித்தால்... எங்கிருந்து வேண்டுமானாலும். வேலை நிமித்தம்... வேறு ஊர் நிமித்தம்.. வேறு வீடு நிமித்தம்.. வேறு ஒரு உருவகம் நிமித்தம்.. வேறு நாடு நிமித்தம்.. வேறு ஒன்றுக்குத் தேவை இருக்கு என்று நிமித்தம். ஆனால் போய்க்கொண்டிருப்பது வீட்டுக்கு.

கருப்பு வெள்ளை வனாந்திரம் என்று சொல்லலாம். காற்றின் கைகள் நாட்டியம் செய்துகொண்டிருக்கும் வெளி என்று கூட சொல்லலாம். காற்றுக்கு உருவம் உண்டா என்றால்.. இந்தப் படம் பார்த்தபின் உண்டென்று சொல்லலாம். அது ஒரு கதாபாத்திரமாகவே வருகிறது. அது குறித்த சிந்தனைக்குள் காற்றின் அசைவை நாம் உணர்ந்துகொண்டு காணவும் முடியும் என்பது கால வேலையின் அற்புதங்களில் ஒன்றெனவே கருதுகிறேன். பனி சூழ்ந்த காற்று வெளியில்... சூரிய ஒளியைக் கண்ணுக்கெட்டும் தூரம் வரை காணவே முடியாது.

வண்டியை விட்டு இறங்கிக் குதிரையை இழுத்துச் சென்று வீடொட்டி இருக்கும் பட்டியில் கட்டுகிறார்.

தி டிரின் ஹார்ஸ்

அங்கே ஒரு பெண் அவருக்கு உதவி செய்கிறாள். அவள் அவரின் மகனென்று நாம் அறிகிறோம். அவருக்கு வலது கை இயங்குவதில்லை. குதிரையை அடைத்துவிட்டு வீட்டுக்குள் சென்று கதவை அடைக்கிறார்கள். பட்டென்று காற்று நின்றுவிடுகிறது. வீட்டுக்குள் காற்றின் மொழி ஊமை.

அவர் படுக்கையில் படுத்து ஓய்வெடுக்கிறார். அந்தப் பெண் இரண்டு உருளைக்கிழங்குகளை வேக வைக்க சட்டியில் நீருற்றி அடுப்பில் வைத்துவிட்டு அருகே இருக்கும் மூடிய கண்ணாடி ஜன்னலின் எதிரே அமர்ந்து பார்க்கிறார். ஜன்னல் வழியே தெரியும் பனி படர்ந்த வெளியில்.. சதுர பூமி நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்.

இந்தப் படத்தில் இந்தத் தொடர் நிகழ்வுகள் இப்படி ஆங்காங்கே தொடர்ந்தபடியே இருக்கிறது. அது நிகழ்ந்துகொண்டேயிருப்பதை நிகழ விட்டபடியே நாம் காண்கிறோம். உருளைக்கிழங்கு வேகும் வரை வெளியை வெறித்தபடியே அவள் அமர்ந்திருக்கிறாள். வெளியே காற்று தூசுகளாலும் இலைகளாலும் குப்பைகளாலும் அசைவதை நாம் நமக்குள்ளும் காண்கிறோம். ஜன்னல் வழியேவும் காண்கிறோம்.

உருளைக்கிழங்கு வெந்துவிடுகிறது. அவள் ஒன்றைத் தட்டிலிட்டு அப்பாவுக்குக் கொடுத்துவிட்டு இன்னொன்றைத் தன் தட்டிலிட்டுத் தானும் உண்ண ஆரம்பிக்கிறாள். அவர் இடது கையால் உருளைக்கிழங்கின் தோலை வேகவேகமாய் உரிக்கிறார். ஆவி பறக்கிறது. சுட்ட விரல் ஊதிவிட்டு.. இன்னும் வேகவேகமாய் உரிக்கிறார். உரிக்க உரிக்கவே கையில் கிடைத்த உரிபட்ட பிய்ந்த கிழங்கின் துண்டை வாயில் போடுகிறார். ஆவி பறக்கும் வாயை மெல்லுகிறார். உரிக்க உரிக்க உரிக்கும் முன்னதான காலப்பசி வேகவேகமாய் வாய்க்குள் போகிறது. அப்போதுதான் நமக்குப் புரிகிறது. அவர் இத்தனை நேரம் ஜன்னலைப் பார்த்து அமர்ந்திருக்கையில்.. பசி அவரைத் தின்றிருக்கிறது. உருளைக்கிழங்குதான் அவர்கள் உணவென்றால்.. அப்போதுதான் அங்கு நிலவும் வறுமை நமக்குப் புலப்படுகிறது.

பலகட்ட இக்கட்டான சூழல்களில் மேலை நாட்டு மானுடத்தின் இரண்டாம் கட்ட பரிணாமத்துக்கு வித்திட்டது உருளைக்கிழங்குதான் என்பது வரலாறு பிசையும் செய்தி.

அவர் முக அசைவுகளை மிக அருகில் நாம் காண்கிறோம். எதுவுமற்ற செயலற்ற சிந்தனை அவர் முகத்தில் அசைகிறது. பசி கொண்ட வறுமையை அப்போதைக்கு வென்றுகொண்டிருப்பதாய் அவர் மென்றுகொண்டிருக்கும் தோரணையில் நாம் அறிகிறோம். அவரும் சாப்பிட்ட பிறகு... அந்த ஜன்னலைப் பார்த்து அமர்ந்து வெளியே பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார். என்று தீரும் இந்தப் பிணி என்பது போல நாம் மங்கலான சதுர உலகத்தில் சாத்தப்பட்ட தவிப்போடு அமர்ந்திருக்கிறோம்.

நிரம்பச் சூழலும் எண்ணங்களுக்குக் காற்று என்று பெயர் இடலாம் போல. உருளைக்கிழங்கின் கனத்தில் உலகம் பசிக்கு வெந்துகொண்டிருக்கிறது.

இரண்டாம் நாள். ஆறு நாட்களில் நடக்கும் கதைதான் இந்தப் படம். ஆறு நாட்களிலும் திரும்பத் திரும்ப நாம் காண்பது பசியும் வறுமையும். திரும்பத் திரும்ப இங்குக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது காற்றும் அதன் மொழியும். வீட்டுக்கு முன்பாக சற்று எட்டும் தூரத்தில் ஒரு கிணறு இருக்கிறது. அந்தப் பெண் அந்தக் கிணற்றுக்குத் தண்ணீர் எடுக்கச் செல்கையில் நாயைப் போலக் காற்று பின்னால் செல்வதை நாம் பதைபதைப்போடு காண்கிறோம். தொண்டை கிழிய கத்தும் காற்றை மொழிபெயர்க்க இயலவில்லை. காற்றென்றே எழுத வருகிறது.

காற்றை எதிர்த்து அல்லது காற்றோடு நடக்கும் அந்தப் பெண்ணின் நடையில் ஒரு அபூர்வம் இருக்கும். ஒரு ஓவிய அசைவின் வெளி இயலாமையின் அடிகளை எடுத்து வைக்கும்.

வசனங்கள் மிகக் குறைவு. இரண்டே பேர். தனிமையின் அபாரம். உலகிலிருந்து ஒடுங்கிக்கொண்ட அல்லது ஒதுக்கப்பட்ட அல்லது தனித்து விடப்பட்ட எல்லாமே அங்கிருக்கிறது. பேச்சுக்கு வேலையில்லாத போதெல்லாம் அவர்கள்.. ஜன்னலை வெறிக்கிறார்கள். கண்ணில் படும் காட்சியெல்லாம் எப்போதோ ஆரம்பித்த கண்ணில் படாத காட்சியின் தொடர்ச்சிதானே. இங்கு எதற்குமே ஆரம்பம் இல்லை என்ற உண்மையைப் புரிந்துகொள்ள விஞ்ஞானமோ மெய்ஞ்ஞானமோ தேவை இல்லை. அவர்கள் வீட்டிலிருந்து ஜன்னல் வழியே காணுகையில் தெரியும் அந்த ஒற்றை மரத்தின் நடுங்குதல் போதும்.

அந்தப் பெண்ணின் நடையில் பார்வையில் பேச்சில் எப்போதுமே ஒருவகை தளர்வு இருக்கிறது. அது பனியாலா.. புயலாலா.. வறுமையாலா.. தன் மீதுள்ள இருத்தலின் குறிப்பினாலா.. உருளைக்கிழங்கு

கொண்ட ரகசியம் அது.

வீட்டுக்குள் அடுப்பு கனன்றுகொண்டேயிருக்கிறது. திரும்பவும் ஜன்னலைப் பார்க்கிறாள். திரும்பவும் உருளைக்கிழங்கு வேகவைக்கிறாள். சாப்பிடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் அங்கு ஒரு நாள் தான். ஒரு நாளே ஒவ்வொரு நாள் தான். தினமும் தினமாகவே அன்றைய தினமாகவே தான்.. நேற்றைய தினமும் நாளைய தினமாகவும் கூட இருக்கிறது.

இருள் சூழ்ந்த வீட்டுக்குள் ஒருவகை வேட்கை இருக்கிறது. வெளிச்சத்தின் கதவுகளுக்கு அந்த வீடு ஏங்குவதை அவ் வீட்டுக்குள் சுற்றும் சூனியத்தின் திறவுகோல் காட்டிக்கொடுக்கிறது. ஒரு நாளும் அவர்கள் அந்த உருளைக்கிழங்குகளை முழுதாகச் சாப்பிடுவதில்லை. சாப்பிட முடிவதில்லை. பசிக்கும் ருசிக்கும் இடையே ஒரு செயல் உண்பதென்று இருக்கிறது. அது அவர்களுக்கு இல்லை. பகிர்ந்து கொள்ளாதலுக்கு அவர்களிடையே மிகச் சொற்பமான சொற்கள்தான் மிச்சம் இருக்கின்றன.

கம்பளியைப் போர்த்திக்கொண்டு ஒரு நிழலைப் போல அவர்ஜன்னலையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். சூனியம் அங்கு சூழ்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. அதுவரை அடைபட்டிருக்கும் மிருகம் போலக் கதவைத் திறந்ததும் காற்றின் கனத்த குரல் வெளியே கிணற்றுக்குச் செல்லும் அவளின் உருவத்தைப் பூசிக்கொள்கிறது. காதிரையும் சத்தத்தில் காற்றின் அகலம் நம்மையும் அசைக்கிறது. உலகின் கடைசி கொஞ்ச பேர்களில் இவர்களும் இருவரோ என்று கூட தோன்றும். கைவிடப்பட்ட விதியின் உருவங்கள் அவர்களாகி இருக்கிறார்களோ.

அவர்கள் அவர்களை விட்டே ரொம்ப தூரம் வந்துவிட்டது போலப் புரிந்துகொள்கிறேன்.

இவர்களைப் போலவே இந்தச் சுற்றுவிட்டாரத்தில் எங்கோ குடியிருக்கும் ஒருவர்.. கிட்டத்தட்ட நண்பர் போலத்தான் தெரிகிறார். காற்றோடு காற்றாக வந்து கதவைத் தட்டுகிறார். கதவு திறக்கப்படுகிறது. திறந்த செவ்வகத்தில் காற்று குதியாட்டம் போட கதவடைக்கும் அதே நொடி மூச்சு காட்டாமல் அடங்கிவிடுகிறது. காற்றின் நாக்கு மீண்டும் வீட்டை ஒரு பிசாசைப் போலச் சுற்றுகிறது. உள்ளே வந்த அவர் பிராந்தி கேட்கிறார். ஊற்றிக் கொடு என்று மகளிடம் சொல்கிறார் பெரியவவர்.

அந்த இடைவெளியில் வந்தவர் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார். மொத்தப் படத்துக்குமான வசனம் அவரிடம் இருக்கிறது. உலகத்தின் வலிமை தரம் தாழ்ந்தது பற்றி... சாந்தியின் சமாதானத்தின் வேலி கட்டுடைந்தது பற்றி... வாழ்வின் நெறிகள் பற்றி... இல்லாமைக்கும் இயலாமைக்கும்

இடையேயிருக்கும் நூல்முனை அனுபவம் குறித்து... இப்படி பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார். மௌனம் எப்படி நீண்டிருந்ததோ அதே போலப் பேச்சும் நீள்கிறது.

தனிமனிதத் தீர்ப்பு ஒருபோதும் தனிமனிதனுக்கு நலம் பயக்காது.. இந்த உலகில் மோசமானவைகளை நிகழ்த்திவிட்டார்கள்.. அனுகூலமாகவும் அதிகாரப்பூர்வமாகவும் அவர்கள் செய்யவேண்டியதை அவர்களுக்காகச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எலிகளைப் போல நாம் பதுங்கி இருக்க வேண்டி இருக்கிறது. சமாதானத்துக்கும் சண்டைக்கும் இல்லாத அர்த்தங்கள் பூசி... வெற்றிக்கும் அர்த்தமில்லை தோல்விக்கும் அர்த்தமில்லை என்றாக்கி விட்டார்கள்.. பிராந்தி வாங்க வந்தவர் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார்.

அவர் பேசி முடித்து ஆசுவாசப்படுகையில்... அல்லது இவரிடம் கருத்து கேட்கும் தொனியுடன் பார்க்கும் சமயத்தில்... “எல்லாம் மொக்கையா இருக்கு. முடிச்சிட்டியா...?” என்கிறார் பெரியவர்.

வந்தவர் “சரி நான் ஒன்னும் சொல்ல” என்பது போன்ற உடல்மொழியில் பிராந்தியை எடுத்துக்கொண்டு அதற்கான காசை விட்டெறிந்துவிட்டுக் கிளம்பிவிடுகிறார்.

அவர்களைச் சுற்றி நடக்கும் அரசியல் பேசப்பட்டது என்று நினைக்கிறேன். அது முடியாதபோது வார்த்தை ஜாலங்கள் என்று இவர் உதாசீனப்படுத்தினார் போல. ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் வார்த்தை ஜாலங்கள் மட்டுமல்ல.. வாக்கிய அமைப்புகள் கூட கோணல்மாணலாகி விடும். அவர் காற்றுக்குள் போவதை ஜன்னல் வழியாக இருவரும் பார்க்கிறார்கள். தூரத்தில் அந்த ஒற்றை மரம் யோசனையற்று அசைந்துகொண்டிருக்கிறது.

ஒரு சமயம் ஜிப்ளிகள் வந்து கிணற்றைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஏதேதோ உளறிக் கத்திக் கூச்சலிடுகிறார்கள். அவர்களை அவள் விரட்டுகிறாள்.

“உன் கண்களில் சாத்தான் தெரிகிறான்” என்று சொல்கிறார்கள். “நீ ஒரு கோழை” என்று பேசுகிறார்கள். அதே நேரம் “எங்களோடு அமெரிக்கா வந்துவிடு” என்று அழைக்கிறார்கள். கிணற்றில் நீர் எடுக்கிறார்கள். சலம்புகிறார்கள். அவர்கள் பேசிக்கொண்டே ரகளையில் ஈடுபட... விறகு வெட்டி நல்ல பழக்கம் உள்ள அப்பா கோடரியோடு கிணற்றை நோக்கி வேகமாய்ச் செல்கிறார். அவர்கள் குதிரையைக் கிளப்பிக்கொண்டு சென்றுவிடுகிறார்கள். அவர்களோடு போய் இருக்கலாமோ என்று அவள் யோசிப்பதாக படம் முடிவதற்குள் ஒருமுறையாவது நாம் யோசித்துவிடுகிறோம்.

ஒரு கட்டத்தில் கிணற்றில் நீர் இல்லாமல்

போகிறது. செய்வதறியாது விழிக்கிறார்கள். இழுக்க மறுக்கும் குதிரையையும் நடத்திக்கொண்டே கிளம்பிவிடுகிறார்கள்.

புயல் சத்தம் இலை இலையாய்த் தவழ்கிறது. ஒற்றை மரத்தைத் தாண்டிச் செல்வதை நம் தூரத்துக் கண்களில் காண்கிறோம். சினிமாவின் அர்த்தம் புரிகிறது. காட்சிமொழியின் சதுரம் புரிகிறது. அந்த மரத்துக்குப் பின்னால் ஒரு உலகம் இருக்கிறது. அது ஒருபோதும் இந்தப் பக்கம் வருவதில்லை. காற்று வீசிக்கொண்டே இருக்கிறது. மரம் அசைந்துகொண்டே இருக்கிறது. மரம் சும்மா இருந்தாலும் காற்று விடுவதில்லை. இலைகள் பறந்துகொண்டிருக்க திரையைத் துளையிட்டுச் சப்தம் நம்மை வந்தடைந்துகொண்டே இருக்கிறது. அவர்கள் மீண்டும் திரும்பி வருகிறார்கள். பயணம் என்ன ஆச்சு என்ற கேள்வி நமக்குள் எழுகிறது. என்ன வேண்டுமானாலும் ஆகி இருக்கலாம் என்று அவர்களின் மௌனம் சொல்கிறது. இம்முறை அவர்கள் உருளைக்கிழங்கு சுட்டு சாப்பிடுகிறார்கள்.

அவர்களிடம் பதில்கள் இல்லை. கேள்விகளும் இல்லை. நீரில்லை. பிராந்தியும் இல்லை. பசியாற்ற விளக்கேற்ற முயல்கிறார்கள். அது அணைந்துகொண்டே இருக்கிறது.

கதவடைக்கவும் காற்றின் மொழி நின்றுவிடுகிறது. ஆனால் கட்டுரையை முடித்தும் காற்றின் மொழி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்குச் சொல்ல இன்னமும் என்னவோ இருக்கிறது. கேட்பது பற்றிய அக்கறை ஒருபோதும் அதற்கில்லை.

அப்படியாக அந்த ஆறாம் நாளிலே சுட்ட உருளைக்கிழங்கை அவள் உண்ணாமல் செயலற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

“சாப்பிடு..” என்று சொல்லிவிட்டு சாப்பிட முடியாமல் கை உருளைக்கிழங்கைப் பிசைந்துகொண்டிருக்க... அவர் தலை குனிந்து அமர்ந்திருக்கிறார். யோசனையற்ற வெற்று நிலையில் புயல் மட்டும்தான் இருக்கிறது. அவர்கள் முகத்திலோ ஆறாம் நாளின் வெளிச்சம் மங்கலாக.

இனி ஏழாம் எட்டாம் ஒன்பதாம் பத்தாம் நாளெல்லாம் அவர்களுக்கு இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை.

திரைப்படம் : The Turin Horse
இயக்குநர்கள் : Béla Tarr, Ágnes Hranitzky
மொழி : ஹங்கேரியன்
ஆண்டு : 2011

ஊர்மிளை

அறைக்கதவுகளைப்
பூட்டிக்கொண்டு
அழுது புலம்பியபடி
ஒரு
சிறைக்கைதியைப் போல
கிடக்கிறாள் ஊர்மிளை
என்று
கேள்விப்பட்டோ
அதீர்ந்தது -
அரண்மனை
ஆவிதுடிக்க
அங்கம்புதறியபடி
மாமியார்களெல்லாம்

மார்பிலடித்துக்கொண்டு
புகுந்தனர்-
அவள்மனை....!
தாதியர் புடைசூழ
கோசலை கைகேயி
சுமத்திரையென்னும்
தசரதன் மனைவியர்
மூவரும் -
வந்தார்கள்
மாறாப்புன்னகையோடு
வரவேற்ற

மருமகளின் வதனத்தில்
தீராக்கவலை ஒன்று
தேங்கியிருந்ததைக்
கண்டு -
நொந்தார்கள்...!

விதவைக்கோலம்
பூண்டு
வெள்ளையுடை தரித்து
வந்தவர்கள்
காவியுடை தரித்து நிற்கும்
ஊர்மிளையைக் கண்டு
முகம் -
வெம்பினார்கள்
நாதனைப் பிரிந்த
வேதனையின்
வெளிப்பாடென்று -
நம்பினார்கள்...!

என்ன சொல்லி
இவளது ஏக்கத்தை -
துடைப்பது
இரும்பைப்போல்
இறுகியிருக்கும்
அவளது உள்ளத்தை
எதைக்கொண்டு -
உடைப்பது...
அருவிபோல்
வழியும் கண்ணீரை
எதைச்சொல்லி -
அடைப்பது
என

ஆற்றாமையில்
தவித்தனர் -
மூவரும்
அதைக் கண்டு
அங்கம் பதறினர்
அங்கிருந்தோர் -
யாவரும்...!

வனமாளப்போனவன்
திரும்பி வந்து
உன்
மனமாளப்போவது
உறுதி என்றாள் -
கோசலை
பாவம் அவளுக்குத் தெரியாது
ஊர்மிளைக்கும்
இலக்குவனுக்கும்
இடையே நடந்த -
பூசலை...!

தட்டுத்தடுமாறி
சொல்லிமுடித்தாள்
ஊர்மிளை
தனக்கும் அவனுக்கும்
நடந்த -
தகராறை
வன்மங்கொண்டு
வனம் புகுந்திருக்கும்
இளையவனின் -
வரலாறை....!

அனைத்தையும்
கேட்டு முடித்த
அன்னையர் மூவரும்

ஆதங்கம் மேலிட
அவளை -
அணைத்துக்கொண்டனர்
இடைமெலிந்து
நடை தளர்ந்திருந்த
அவளோடு தங்களையும் -
இணைத்துக்கொண்டார்கள்...!

வாஞ்சையோடு வந்த
சுமத்திரை அவளை
வாரி-
முத்தமிட்டாள்
வந்த மாமியார்களில்
அவள் மட்டும்தானே
ஊர்மிளையின் -
சொந்த மாமியார்
ஆகவே
அவளது ஏக்கம்மட்டும்
சற்று -
தூக்கலாயிருந்தது...

அன்பே ஊர்மிளை..!
இடுக்கண்
கூழ்ந்திருக்கும்
உன்னை மகிழ்விக்க
இலக்குவன் தனது
கடைக்கண்ணையாவது -
காட்டியிருக்கலாம்..
ஊழ்வினையின்
நிமித்தமாக
உனைப் பிரிய வந்தபோது
ஒருவாய் அன்பையாவது -
ஊட்டியிருக்கலாம்....
உன்

மேனியென்னும் வீணையினை
மீட்டியிருக்கலாம்..

போகாத இடந்தேடி
போவதற்கு முன்பாக
உன் புன்னகையை
நெஞ்சில் வைத்து -
பூட்டியிருக்கலாம்..
ஊடலும் கூடலும்கொள்ள
எனக்கும் உரிமை உண்டு
என்று
உன்னவனுக்கு -
காட்டியிருக்கலாம்..
வனம் சென்று
திரும்பும் வரையில்
இதை வைத்துக்கொள்
என்று
வட்டியும் முதலுமாக
அவனிடம் -
தீட்டியிருக்கலாம்...

இப்போது பார்த்தாயா..
வேர்க்காத
உன் தேகம்
வேர்க்கின்றது
புக்காத
உன் விழிகள் -
பூக்கின்றது
நீங்கள்
யுத்தமிட்ட பஞ்சணைகளும்
முத்தமிட்ட
உப்பரிகைகளும்
சத்தமின்றி -
கிடக்கின்றன

தளிர் மேனியைத்
 தீண்டிடாமல்
 குளிர்மேகங்கள் -
 விரைகின்றன..
 கைகோர்த்து
 நீங்கள்
 பைய நடந்த
 நந்தவனங்கள்
 கையறுநிலையில் -
 வாடுகின்றன
 கண்ணுறக்கத்தைக்
 கலைத்து
 கனவுகளைக் குலைத்து
 என்ன வாழ்க்கை -
 இது
 இல்லற மாண்புகள்
 இருபாலருக்கும் -
 பொது
 உன்னை இடரடைய
 வைத்தது -
 எது
 என....
 உவரி வழியும்
 ஊர்மிளையின் மேனிக்கு
 கவரி வீசியபடியே
 சூழ்நிலையை
 சுகந்தமாக்கினாள் -
 சமத்திரை..

வெப்பம் தகித்த
 அவள் மேனிக்கு
 ஆறுதலென்னும்-
 தெப்பம் கட்டினாள்
 அதிகம்

பேசியிராத சமத்திரை
 அன்றுதான்
 மருமகளுக்காக
 அன்பென்னும் -
 பதிகம் பாடினாள்...
 அவன்
 திரும்பி வந்ததும்
 அவனுக்கொரு
 திருமஞ்சனம் -
 நடத்து
 வெஞ்சினம் கொண்டு
 போனவனுக்கு
 ஒரு வெஞ்சனம் -
 படை
 மனம் வெறுத்து
 போனவனை
 மஞ்சத்தில் -
 கிடத்து
 ஒரு
 மன்மதப்பாடம் -
 நடத்து

காலகாலமாக
 காத்து நின்ற
 கவலையை மறக்க
 அவன் கண்களுக்குள்
 உன்
 காதலை -
 கடத்து....
 பிடியில் அகப்படாமல்
 போனவனை
 உன்
 மடியில் -
 கிடத்து..
 காவி உடையை
 கழட்டி எறிந்துவிட்டு
 காதலாடையை -
 உடுத்து
 திகட்டத் திகட்ட
 தீர்த்துக்கொள் வஞ்சத்தை
 உனது
 தீரா முத்தங்களை -
 கொடுத்து...

- ஊர்மிளை வருவாள் ■

அகரமுதல்வனின் 'நன்றேது? தீதேது?'

மணி. முத்துநிலவன்,
இளம். பொறியியல்,
சர் ஐசக் நியூட்டன் பொறியியல்
மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி,
நாகப்பட்டினம்.

இருந்தது. திருமுருகன் காந்தி, கடங்கநேரியான், தோழமை பூபதி, தீபச்செல்வன், குணா கவியழகன், தமிழ்நதி, யுகபாரதி, பத்திநாதன், மகா தமிழ்பிரபாகரன், தேன்மொழி தாஸ் என வெவ்வேறு ஆளுமைகளின் வெவ்வேறு கண்ணோட்டங்களில் நடந்த உரையாடல் தொகுப்பாகும். அவரவரின் தனித்த கொள்கை அளவில் எந்த சமரசமும் இல்லாத நிலைப்பாட்டில் இருந்தது.

கேள்வி ஒரு பொதுவுடைமை. அலை கரையிடம் கேட்பது போல.. கரை அலையை இழுத்துக் கேட்பதுபோல. அப்படித்தான் என் தந்தையிடம் நான் கேட்ட மழலைக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் அது சார்ந்த புத்தகங்களையே பதிலாக வாங்கிக் கொடுத்து உரக்க அவர் செவி படும்படி வாசிக்கச் சொன்னார். அவ்வாறே செய்யுள், சிறுவர் கதைகள், பாடல்கள் என என் வாசிப்பு தொடங்கியது.

ஒரு புத்தகத்தை வாசித்தலுடன் அயராது அது குறித்து உரையாடல் விவாதம் விமர்சனமெனப் பல பார்வைகளில் பொழுதுகள் நீரும். அப்படியான பொழுதுகளில் அரசியல் சார்ந்த விவாதங்கள் சிதறல்களாகப் பறக்கும்.

அந்த வகையில் எனக்கு மற்ற நில எழுத்துக்களைக் காட்டிலும் ஈழ எழுத்துக்கள் மீது பெரும் அவதானிப்பும் எதிர்பார்ப்பும் இருக்கும். ஏனெனில் அவை தன் நிலத்தின் தேவையையும், ஏன் எழுத வேண்டும் என்ற முக்கியத்துவத்தையும் உணர்ந்து எழுதப்படுபவையாகக் கருதுகிறேன்.

ஈழம் சார்ந்த எழுத்தாளர் அகரமுதல்வனின் 'நன்றேது? தீதேது?' புத்தகம் வாசிக்க நேர்ந்தது. இது மற்ற புத்தகங்களிலிருந்து இருந்து சற்று மாறுபட்டு உரையாடல்களின் தொகுப்பாக இருந்தது. பத்து அதிதீவிர ஆளுமைகளின் உரையாடல்கள் கேள்வி-பதில் எனத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது அரசியல் சார்ந்த எல்லாத் தளங்களிலும் கேட்கப்பட்டு

இவற்றில் எழுத்தாளர் பத்திநாதனின் உரையாடலை முக்கியமானதாகக் கருதுகிறேன். இந்தியாவில் ஈழ அகதிகள் சந்திக்கும் நெருக்கடிகள், அழுத்தம், தன் காணியைப் பிரிந்து வந்த பால்யம் எனப் பலவற்றை அவரது உரையாடல் மூலம் உணர முடிகிறது. ஈழப் போராட்டக்களத்தில் இவர் அகிம்சையை முன்னிறுத்துகிறார்.

ஒரு பெண் எழுத்தாளராகத் தமிழ்நதி பேசுகிற தமிழ்த் தேசியமும் இலக்கியமும் எதற்கும் சமரசம் இல்லாமல் தனித்து நிற்கிறது. "தமிழ்த் தேசிய இலக்கியம்தான் இன்று ஈழத்தின் விளிம்புநிலை குரல்கள்" என்ற தீபச்செல்வனின் வருத்தக் குரல் இலக்கிய உலகில் தமிழ்த் தேசியம் குறித்ததாக ஒலிக்கிறது.

யுவபாரதி கணையாழியில் எழுதித் தீர்த்த மைத்துளிகள் ஈழமண்ணிற்கான கண்ணீர்த்துளிகள்.

குணா கவியழகன், "நான் எனக்காகவேணும் எழுதத்தானே வேண்டும்" என்று கேட்பது தமக்கும் தம் மண்ணிற்கும், மண்ணின் மீதான மக்கள் உரிமைக்கும் தொடர் குரலாய் ஒலிப்பதை உணர முடிகிறது.

இவ்வாறு தமது தனித்த உணர்ச்சிப் பெருக்கின் பொருட்டு தமது மக்களுக்காய், மண்ணிற்காய் எந்த சமரசமும் இல்லாமல் ஒலிக்கும் ஒவ்வொருவரின் கருத்துக்களும் தமிழ்த் தேசியம் பற்றிய பெருங்கனவும் வாசிப்போரை வாஞ்சையோடு உத்வேகப்படுத்துகின்றன.

கவிஞர் சிற்பியின் சிரித்த முத்துக்கள் முதல் சர்ப்ப யாகம் வரை

- ஒரு வானம்பாடியின் வரைபடம்

“ஒவ்வொரு நாட்டின் இனமும், அல்லது மொழியின் குழுவும், அல்லது வர்க்கமும் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் நன்மை - தீமை பற்றிய சில கோட்பாடுகளை மறைமுகமாகவேனும் உடையதாக இருக்கிறது”

- க.கைலாசபதி, இ.முருகையன், கவிதை நயம்.

“1950களில் புதுக்கவிதை ஆங்கில இலக்கியப் பழக்கமுள்ள நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்கத்தினரிடம் மெல்ல அறிமுகமானது. 1962இல் எழுத்துப் பிரசுரமாக ‘புதுக் குரல்கள்’ என்ற தொகுப்பு 24 கவிஞர்களின் 63 கவிதைகளை உள்ளடக்கி வெளியானது. 1970இல் ‘கசடதபற’ இதழ், வெகுசனப் படைப்புகள், பத்திரிகைகள் குறித்து அதிருப்தியடைந்திருந்த படைப்பாளர்களின் பொதுமேடையாக விளங்கியது. கோவையிலிருந்து 1971ஆம் ஆண்டு வெளியான ‘வானம்பாடி’ இதழ் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளையும் சமூக அவலங்களையும் வெளிப்படுத்தும் புதுக்கவிதைகளை வெளியிட்டது. இன்குலாப், சிற்பி, மீரா, பிரபஞ்சகவி, மு.மேத்தா போன்றோர் சமூக அக்கறையுடன் புதுக்கவிதை எழுதினர்,” (ந.முருகேச பாண்டியன், எங்கே செல்கிறது தமிழ்ச் கவிதை?).

எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்து புதுக்கவிதை ஓர் இயக்கமாகவே உருவெடுத்து வளர்ந்தது. புதுக்கவிதைக்கான விளக்கங்களாகவும் கவிதைகள் பூத்தன. “யாப்பற்ற கவிதை.. இயற்கையெழில் இருக்க செயற்கையணி எதற்கென்று உடையுடன் ஒப்பனையும் நீக்கிவிட்ட கன்னி” என்கிறார் சி.மணி. “கவிஞர்களே, உங்களில் யார் நெம்புகோல் கவிதையை எழுதப் போகிறீர்கள்?” என்று மேத்தா கேள்வி எழுப்புகிறார். இப்படிச் சமூகத்தில் வானம்பாடிக் கவிஞர்கள் சலசலப்பை ஏற்படுத்த ஆரம்பித்த காலம். வானம்பாடி இயக்கத்தின் பெரும் தாக்கத்தைத் தொடர்ந்து, அதில் ஒரு அங்கமாக இல்லாமல் போனாலும், அதன் தாக்கத்தைச் சுவீகரித்துக் கொண்டவர்களும் உண்டு. 1963இல் ‘நிலவுப்பூ’வையும் 1968இல் ‘சிரித்த முத்துக்கள்’உம் மரபுக்கவிதையில் தந்த சிற்பி 1971ஆம் ஆண்டு புதுக்கவிதையில் ‘ஒளிப்பறவை’ தருகிறார். (1974ஆம் ஆண்டில் மு.மேத்தாவின் ‘கண்ணீர்ப் பூக்கள்’, 1977ஆம் ஆண்டில் தமிழன்பனின் ‘விடியல் விழுதுகள்’ மற்றும் இன்குலாப்பின் ‘வெள்ளை இருட்டு’, நா.காமராசனின் ‘கறுப்பு மலர்கள்’, 1979இல் வைரமுத்துவின் ‘திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகள்’). 1976ஆம் ஆண்டு சர்ப்பயாகம் தந்த சிற்பி 1982இல் மௌன மயக்கங்கள் தருகிறார்.

இப்படி வானம்பாடி இயக்கம் வசந்தகாலத்தை நோக்கித்தான் பறந்துகொண்டிருந்தது.

வானம்பாடி இயக்கத்தின் ஒரு கவிப்பறவையான சிற்பி, பல வானம்பாடிக் கவிஞர்களைப் போலவே, மரபிலிருந்து புதுக்கவிதை வடிவத்தைச் சுவீகரித்துக் கொண்டவர். “என்னுடைய மரபுக் கவிதைக் காலகட்டத்தின் செல்லப் படைப்பு ‘சிரித்த முத்துக்கள்’. வானம்பாடி இயக்கத்தின் சிறகுகள் முளைக்காத நேரம். ஆயினும் எழுத்து இதழில் புதுக்கவிதை முளைவிட்டுக் கொண்டிருந்த காலம். இந்தக் கட்டத்தில்தான் ‘சிரித்த முத்துக்கள்’ வெளிவந்தது” என்கிறார் சிற்பி.

வானம்பாடி இயக்கக் கவிஞனாக ஆனது எப்படி என்று அவரே சொல்கிறார்: “ஒரு பக்கம் புதிய வடிவம் ஏற்படுத்திய தவிர்க்க முடியாத கவர்ச்சி - மறுபக்கம் அந்தக் கவிதைகளை எழுதிக்கொண்டிருந்தவர்களின் நம்பிக்கை வறட்சியின்மேல் ஏற்பட்ட கோபம். இன்னொரு பக்கம் என் மேல் மரபு செலுத்திய ஆதிக்கம். இத்தனையும் இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளில் பிரதிபலித்திருக்கின்றன.” அவரே தமிழ்க் கவிதை பற்றிச் சொல்வது மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது - “ஒரு புறத்தில் எலியட்டையும், எஸ்ரா பவுண்டையும் தலையில் தூக்கியாடும் எழுதுகோல் ஏந்திகளும், மறுபுறத்தில் யாப்பருங்கலத்துள் கவிதையைக் காப்பிட்டு மூடத் துடிக்கும் சமைதாங்கிகளும் போர்க்கோலம் பூண்டு நிற்கின்றனர். இக் குருதிச் சேற்றில் முளை கீறிவர முயன்று பார்க்கின்றது தமிழ்க் கவிதை”. வானம்பாடி இயக்கத்திற்கான வரவேற்பு வளையங்களாகத்தான் இவ்வரிகள் தோன்றுகின்றன.

மரபுக் கவிதைகளில் ‘சிரித்த முத்துக்கள்’ (1968) என்கிற நூலேந்தி வந்தாலும் ஊற்று, காமக் கறங்கு என்கிற இரு கவிதைகளிலும் புதுக்கவிதை வாளேந்தி இருக்கிறார்.

‘ஈனச் சிறு மகளே!

நில்லடி நில்!

தள்ளாடு நடைப் பெண்ணே!

...

ஒரு வேளை

மதிநாடி வரு மனிதன் திருவடிகள்

மிதிபட்ட மாத்திரையில் —

நீலமுகில் வண்ணன் சீராமன்

திரு நெடுமால்

காலடிகள் பட்டெழுந்த கன்னி அகலிகையாய்...

யார் கண்டார், நீயும்

நீளுறக்கம் நீங்குவையோ?’

உடல் வியாபாரத்திற்கு உந்தித் தள்ளப்பட்டவளை நோக்கிய கவிதையாக இது அமைந்திருக்கிறது. மரபிலிருந்து மாறுபட யத்தனிக்கிறது. புதுக்கவிதைப் படிமத்தைப் பூசிக்கொள்ள விழைகிறது. அழுத்தம் கூடிய கவிதைதான். ஆயினும், ‘ஈனச் சிறுமகளே’ என்ற கவிஞனின் சொல் நெருடுகிறது. பாரதி பாடிய “ஈனப் பறையர்களேனும்” என்கிற வரிகளுக்கு நேர்ந்த விமர்சனம் நினைவுக்கு வருகிறது.

இலக்கிய உலகில் பாரதியின் வருகையை ஊற்று என்கிற கவிதையில் ‘கொம்மாளம்’ அடித்துக் கொண்டாடுகிறார். “விழித்த விழியிலே வெறியும், எடுத்த தொனியிலே மிடுக்கும் நடக்கும் நடையிலே துடிப்பு”மாகப் பாரதி வந்ததாய்ச் சொல்கிறபோது சொல் புதிது, சுவை புதிது என வார்த்தைகள் வரிசை கட்டுகின்றன....

‘விளர்த்துப் போன நெஞ்சக் குலையில்

புதுக் குருதி விசைத்தது,

முடமாகிப் போன சொற்களுக்குச்

சடாயுவின் தமையன்

சம்பாதியைப் போல்

சிறகுகள் முளைத்தன’

இவ்வரிகள் சூசகமாகச் சொல்வது.. சிற்பி என்னும் கவிப் பறவை மரபுக் கவிதைக் கூட்டினை மறந்து புதிய கவிதை வானில் சிறகடிக்க எத்தனிக்கிறது.. தமிழ் இலக்கிய வானில் ‘ஒளிப்பறவை’ யாய் உலா வருகிறார்.

“சிற்பி பாலசுப்ரமணியம் தமிழ் மரபோடு கவிதை எழுதுகிறார். அந்த மரபை மீறாமலேயே புதுமை செய்ய வேண்டும் என்று முனைகிறார். இவருக்கு உண்மையான நாட்டம் புதுமையிலா, மரபிலா என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஏதாவது ஒன்றில் இவர் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவார் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்று ஒளிப்பறவையின் முன்னுரையில் ஜெயகாந்தன் எழுதுகிறார்.

‘சிரித்த முத்துக்கள்’ தொகுப்பிற்குப் பின் வந்த ‘ஒளிப்பறவை’ (1971) யில் புதுக்கவிதைக்கான படிமங்களில் வெற்றியை ஈட்டிவிட முடிகிற இவரால் மரபிலிருந்து முற்றாக முறித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. பாரதி, பாரதிதாசனைப் போன்ற ரொமான்டிக் கவிதைகளின் தொடர்ச்சியைப் பார்க்க முடிந்தாலும் ஒரு புதிய திசை நோக்கிய

பயணத்தின் உறுதிப்பாடு தெரிகிறது.

‘வானில் ஒளிப்பறவை
வட்டமிட்டுப் போகிறது

...

ஒருலக முட்டை
ஒடுவிட்டு வந்ததுவோ
ஒளிப்பறவை யூமித்தாய்
மடிநோக்கிப் பறந்ததுவோ?’

என்று விதவிதமாகக் கதிரவனுக்கே நெருப்பு
மூட்டும் கவிதை இது.

தாஜ்மகால் என்கிற கவிதையில் ஷாஜகானின்
அன்பின் ஆழ அகலங்களை அளவிட்டுவிட்டுக்
கடைசியில் முடிக்கிற வரிகளில் இருக்கும் பகடி
பஞ்ச்.

‘ஓ! என் காதலிக்கு மனதில் கட்டி முடித்ததும்
மாது சலித்ததும் நானே இடித்ததும்
இதனைக் காட்டிலும் மதுரக் கோபுரம்!’

கவிதை தாஜ்மகால் கட்டுவதற்குப் பளிங்குக்
கல் தேவையில்லை; பகடிக் கல் போதும் போலும்!
சிலேடையப்பன் என்கிற முழுக்கவிதையும்
பகடிக்கு உதாரணம்.

கவிஞர் சிற்பிக்குக் கதைப்பாடல்களில் ஒரு
காதல் இருக்கிறது. யேசு காவியத்தின் சுருக்கம்
போல அமைந்திருக்கும் ‘சிலுவைத்தவயோகி’யில்
தமிழ் உருகி வழிகிறது. “பெத்தல்ஹேம்
நகரிலொரு பிள்ளை அழுகிறது”.... என்று
தொடங்கி “ஏசுபிரான் தன்பிறப்பில் குன்றிமணி
இல்லாத குடிசைப் பிறப்பாளி” என்று தொடர்ந்து
“தியாகத் திருச்சிலுவை தீப்பிழம்பு தெறிக்கிறது!
மையிருட்டுச் சாத்தானின் மனம்கூடச் சுரக்கிறது!”
என்று சாத்தானையே சற்று ஸ்தம்பிக்க வைக்கும்

கவிதை.

மரபின் மகரந்தம் படிந்த மலர்கள்தாம்
என்றாலும் புதுக்கவிதையின் படிமவாசத்தை
நுகரமுடிகிறது.

“எனது வாகனம்” என்கிற கவிதையில்

மாயவர்க்குக் கருடாழ்வார்
வேலவர்க்குத் தோகை மயில்
மலைமடந்தை
நாயகர்க்கு வெள்ளெருது
பைரவர்க்கு வேட்டைநாய்
நமனாருக்கோ
பாயவரும் காட்டெருமை
கணபதிக்குப் பருத்த எலி
அடியேனுக்கோ
வாய்பிளந்து தோல் மெலிந்து
வாடி நைந்த ஒரு ஜோடி
பழஞ்செருப்பே!

மரபின் வழிவந்த சொற்கள்தாம்.
தொன்மங்களின் பட்டியல்தான். ஆனால் “நைந்த
ஒரு ஜோடி பழஞ்செருப்பே”, அதுவும் வெறும்
செருப்பே அல்ல பழஞ்செருப்பே என்கிறபோது
கவிதைக்குப் புத்தம் புதிய மெருகேறிவிடுகிறது.

மௌனம் கவிதை இன்னொரு உதாரணம்.

“அகலிகை பற்றிச் சிலர் உதிர்த்துள்ள
துணுக்கு வரிகளிலேயே சிலர் சொக்கி நிற்பதைப்
பார்க்கிறோம். எனினும் அண்மையில்
வெளிவந்துள்ள கவிஞர் சிற்பியின் அகலிகை
இன்னும் காத்திருக்கிறார் என்னும் கவிதைதான்
ஆக்கக் கற்பனைக்கு அடையாளமாயுள்ளது.
அகலிகை மாத்திரமல்ல; பெண்குலமே

ஆடவர்களின் கல்நெஞ்சத்திலிருந்து இன்னும் விடுதலை பெறவில்லை என்ற கருத்து கவிதையின் இறுதி வரியில் தொனிக்கிறது..

“இல்லை.... அந்தக் காலடிகள்

இராமனல்ல வெறுந் தவிப்பு...”

இதுவே சிற்பியின் கற்பனையில் பிறந்த அகல்யை சொல்லும் செய்தி,” (மீரா, எதிர்காலத் தமிழ்க் கவிதை).

“இவர்கள்தான் (வானம்பாடி கவிஞர்கள்) இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழ்க் கவிதைச் சின்னங்கள். சொற்களில் புதிய வர்ணச் சேர்க்கை, உருவக் நிறைவு, படிம அமைப்பியல், நவ நவமான உத்திகள், மரபில் காலுன்றிப் புதுமைவானில் கிளை பரப்பும் கவிதைப் போக்கு, மனிதப் பண்பின் மலர்ச்சி – இவற்றில் நம்பிக்கை கொண்ட ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் நான்” என்று ஒளிப்பறவையின் முன்னுரையில் எழுதுகிறார் சிற்பி. தனக்கென ஒரு தீர்க்க தரிசனத்தைத் தீர்மானித்துக்கொள்கிறார்.

ஒளிப்பறவையிலிருந்து சர்ப்ப யாகம் (1976) ஒரு படிமப் பாய்ச்சல். பாடுபொருள் தேர்வுகளாலும், பதப் பிரயோகங்களாலும் முற்றிலும் புதுக்கவிதைக்காரனாகிவிடுகிறார் சிற்பி. “நாகங்கள் அழிக்கும் யாகங்கள் தொடங்கினோம், கொடிய சர்ப்ப யாகம்!”

“சூரிய மையத்தில் வெப்பம் எடுத்து

ஆர்க்டிக் மடியை உருக்கும்

நெருப்பு எழுத்துகள் நமக்கு வேண்டும்” என்று நாகங்கள் அழிக்க யாகங்கள் நடத்துகிறார்.

கையில் தீச்சட்டி. கண்களில் உக்கிரம். துருத்தும் நாக்கில் தெறிக்கும் இரத்தம். கவிதாதேவியின் காளி ஊர்வலம். கொடிய சர்ப்ப யாகம். சர்ப்பங்களையே விழுங்குகிற சிற்பி யாகம். ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உளியாக... ஒவ்வொரு கவிதையும் சிலையாக... பூவாய்ச் சில கவிதைகள். புயலாய்ச் சில கவிதைகள். பாரம்பரியத் தமிழை மறந்துவிடாத படிமச் சிகரங்கள்.

“பரம பதத்துச்

சோபான படம்

எங்கள் தேசம்

அதில்

கட்டங்கள் தோறும்

நச்சுப் பாம்புகள்

காத்துக் கிடக்கின்றன”

பரமபத விளையாட்டின் மூலம் தீய சக்திகள்

ஒருபுறம். தீய சக்திகளை வெற்றிகொள்ளத் தொடர்ந்து போராடும் நல்ல சக்திகள் மறுபுறம். இதற்கு கவிஞர் எடுத்துக்கொண்ட பின்னணித் திரைச்சீலை பரமபத விளையாட்டு. ஆங்கிலத்தில் juxtaposition என்று சொல்வார்கள். பரம பதத்தை எங்கள் சிரம பதத்தால் சிருஷ்டித்துக் கொடுப்போம். ஏனெனில் இது ‘ஜனமே ஜய யுகம்!’ என்று கவிதை முடிகிறது. ஜனமே ஜய யுகம் நோக்கிய புயலே புயல்தான் இந்தக் கவிதை.

பரமபத விளையாட்டு முடிந்துவிடுகிறது. அடுத்து, கவிஞர் பகடி பதத்தை நிகழ்த்துகிறார். பேசாத பொருள்கள் பேசினால்... என்னும் தலைப்பில் நஞ்சு பேசுகிறது....

“நான்

பிறந்த இடமோ பெரிய இடம்

அரங்கன் உறங்கும் திருப்பாற்கடல்

புருந்த இடமோ புனித இடம்

சிவபெருமான் திருநீலகண்டம்

அப்புறம் கேட்பாளேன்

ஒரே ஒரு துளி

கைக்கு எட்டினால்

கைலாசம்

வாய்க்கு எட்டினால்

வைகுந்தம்!”

சிரிப்பில் புன்னகை மாதிரி இவரது பகடியில் ஒரு பக்குவம் இருக்கிறது.

எழுபதுகளில் புராணக் கதையின் துண்டுத் துக்காணிகள் பரவலாக மறுவாசிப்பு செய்யப்பட்டன. அந்த வகையில் கவிஞரது ஒரு கவிதை..

“சிவனுக்கு ஒரு சாபம்!”

ஓகோ! சிவனாரே!

சாம்பல் பீழை படிந்து

தூர்ந்து போகட்டும்

உமது நெற்றிக் கண்!

எங்களுக்கு

மனுக்குலம் தழைக்க

மன்மதனும் வேண்டும்

எதேச்சாதிகாரத்தின் முகத்தில்

காறியுமிழ

நக்கீரனும் வேண்டும்.

சிகரங்கள் பொடியாகும் என்கிற கவிதையில் ரொமாண்டிக்கான சித்தரிப்புகளை மீறி சேரியின்

சோகம் கவிகிறது. ஆணவக் கொலைகளும் சாதி வெறியாட்டமும் வேறெப்போதையும் விட வெறிக்கூத்து நடத்துகின்றன.

எரிந்து முடிந்த சேரிச் சாம்பலிலிருந்து எழுதுகிறார்....

"தேக்குகள் தோள் உயர்த்தும்
வாகைகள் வாள் நிமிர்த்தும்
நிழல்கள் கூட நிஜங்கள் ஆகும்
புயல்கள் உருவாகும்
குன்றுகள் அந்தப் புயலில் தமது
சிகரங்கள் பொடியாகும்."

இலையுதிர் கால வானம் சூரிய ஊசிகள் பாய்ச்சும், தருப்பூசணிக் கீற்றுகளைச் சுற்றி இறகு முளைத்த விதைகளாய் ஈ, ஈ, ஈ, ஈ, பட்டாளக் கத்திகளைச் செருகி வைக்க நட்டுவைத்த தூக்குப்போல் தெரியும் தாழை என்றெல்லாம் படிமங்களின் வரிசையைப் பார்க்கலாம்.

"பாதை முள், படுக்கை முள்,
இருக்கை முள், வாழ்க்கை முள் ஆன
மனிதர்களைப் பார்த்து
சிலிர்த்துக் கொண்டது முள்ளம் பன்றி...
ஓ
இவர்களுக்குத் தெரியாதா
முள்ளும் ஓர்
ஆயுதம் என்று?"

என்று எப்போதோ எழுதிய கவிஞரின் புதுக்கவிதை 1999ஆம் ஆண்டு வெளிவந்திருக்கும் கபிலனின் 'தெரு ஓவியம்' கவிதையை ரூபகப்படுத்துகிறது.

"ஆயிரம் முள்ளிருந்தும்

ஓரு

தூண்டில் முள்ளிடம்

தோற்றுவிடுகிறது

மீன்"

அடுத்து,

"காலத்தின் கன்னத்தைச் சிராய்க்கும்

நகம் என்பதாலா

மணி காட்டும் கடிகார

விரல்கூட முள்ளாச்சு?" என்பது கவிஞரின்

இன்னொரு கவிதை.

இவையெல்லாம் புதுக்கவிதையில் கவிஞரின் ஆளுமையை நிரூபிக்கும் பதச்சோறுகள்.

காமராசனின் கனவுத்தனமான வார்த்தைகள், கண்ணதாசனின் சந்த லயமான சொற்கள், இன்குலாப்பின் உக்கிரமான உள்ளடக்கம் என ஒரு கலவையைக் காணமுடிகிறது. கவிதைகளின் உள்ளடக்கங்களிலும், கனல் தெறிக்கும் உலைக்களச் சொல் உருவாக்கங்களிலும் மலையாளக் கவி சச்சிதானந்தனையும் சந்திக்க முடிகிறது.

இவரது மனம் நெடுங்கவிதைகளிலும், கதைக் கவிதைகளிலும் லயித்துக் கிடப்பதை உணர முடிகிறது. ஒரு விதையின் கதை என்ற கவிதை அகிலனின் காசுமரம் சிறுகதையை நினைவுபடுத்துகிறது. இவரது மற்றுமொரு மகத்தான பலம் எதையும் பகடியாய்ப் பார்க்கிற பார்வை. அதனால் கவிதை மெல்லிய நகைச்சுவையாய் மெருகேறிவிடுகிறது. நாவல் பழத்தைக் கொட்டையுடன் விழுங்கியபின் நேர்ந்த ஓர் அசத்தலான அனுபவம்....

"அலறியபடியே வீட்டுக்கு ஓடி....

அழுதபடியே தூங்கிப் போனேன்

ராத்திரியில்

ஒரு ராட்சத மரம்

என்

காது மூக்கெல்லாம் கிளைவிட்டு

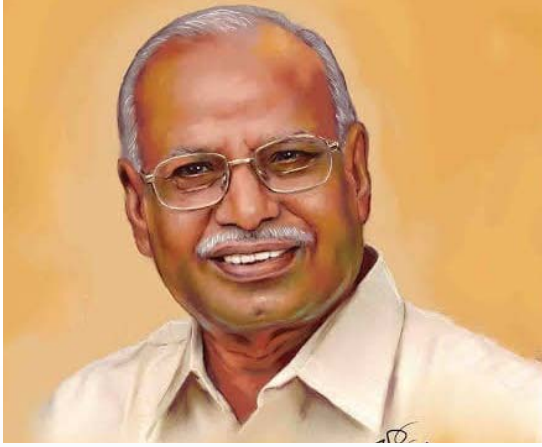
வாய் வழியே வளர்ந்து

மண்டையைப் பிளந்து....

'ஐயோ அம்மா...'

பொழுது விடிந்துவிட்டது.

உடம்பில் வியர்வை
பாயில் ஈரம்
மரத்தையும் காணோம்
கிரத்தையும் காணோம்
அப்போது என் வயது ஆறு"

ஒரு கோடை நடுப்பகல் படிக்கிறபோது சூரியன் நம் மண்டையைச் சூடுகிறது. “கொதிக்கும் வெயில் கொப்பரை எண்ணெயில் பொரிந்து சிதறுகின்றன மனிதக் கடுகுகள்”, “தூரத்தில் வயிறெறியக் கூச்சலிட்டு தலையில் தீப்பிடித்து ஒரு மாயப் பாய்ச்சலில் இரையெடுத்த ரயில் பாம்பு மறைந்து நகரும்”, “சூரியக் கோப்பை கவிழ்த்த வெப்ப மதுத் திரவ போதையில் கிறங்கித் துயிலும் உலகம்”, “புயலைப் புரவியெனப் பூட்டிவந்த ஒரு வலவன் போர் அரங்கில் மலரவிட்ட பொன்மொழிகள் பாடியதோ?”, “முத்துச்சரம் தூக்கி முகத்தில் ஒளி துளும்ப அபூர்வ வார்த்தைகள்” என்கிற வரிகளில் வலவன், துளும்ப (ஏற்கெனவே விளர்த்த என்றொரு சொல் பார்த்தோம்) என்று புதிய புதிய வார்த்தைகளைப் பிரயோகம் செய்கிறார். ஒருவேளை கவிஞரின் மலையாளப் பரிச்சயம் காரணமாக இருக்கலாமோ?

‘நாய்க்குடை’ என்றொரு கவிதை
“மலைக் கொப்புளங்கள் மாத்திர மிருக்க
மனிதரில்லாமல் நதிகள் குதிக்க
சூரியன் ஏதோ கடனுக்கு உதிக்க
சொறி நாய் பூமி என்று கிரகங்கள் சிரிக்க
அகில உயிர்க்குலம் மிதிபடக் கீறி

சகலமும் மலடாய் சாப்பறை கொட்டி
விரிகிறது இன்னும்
விரிகிறது இன்னும்
ராட்சத
நாய்க்குடைக் காளான்..! "

அணு ஆயுதத்தை எதிர்த்து இப்படியொரு வலுவான கவிதை வேறு யாரும் எழுதி இருக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை. இது உலக சமாதானத்திற்கான உக்கிரமான கவிதை யுத்தம்.

இப்படிப்பட்ட கவிஞனுக்குத்தான் வியட்நாம் பற்றிய விவரமும் தெரியும். சர்வதேச அரசியலின் தாத்தப்பர்யம் புரியும்.

“மெகாஸ் நதி வண்டலிட்டோடும்
பட்டுப் பூச்சிகளின் பூமியில்
அரக்கப் பறவைகள் விதைத்த
உருக்குத் துணுக்குகள்
ஒருநாள் பிறப்பெடுத்தன
கருக்கரிவாளும்
சம்மட்டியுமாக!”

என்று எழுதுகையில் இவனது கறுப்பு எழுத்துகளில் கசியும் குருதி.

ராட்சத சிலந்தி என்று ஓர் உருவகக் கவிதை. அங்கோலாவின் விடுதலையைப் போற்றுகிற “ஆப்பிரிக்காவின் இதயமே” கவிதை என்று சர்ப்ப யாகம் பலவிதக் கவிதானுபவங்களின் கலவையாக இருக்கிறது.

அழகிய கற்பனைகளாக “இருமும் மேகங்கள்”, “கண்ணில் இமைத்தந்திக் கடிதம் பறக்கிறதோ?” “நரம்புகளில் கரும்பு ருசி, நடுமுதுகில் குறுகுறுப்பு” என்றும் இன்னும் வசியம் ஊறிய வார்த்தைகளாகவும் பளிச்சென்று மின்னும் பகடிகளாகவும் ஏராளம் உள்ளன.

சிரித்த முத்துக்களில் தொடங்கி சர்ப்பயாகம் வரைக்குமான பயணத்தில் வானம் அளக்க முயல்கிறது ஒரு வானம்பாடி. அது தன் சிறகுகளால் மனிதர்களின் பயணங்களை எழுதிச் செல்கிறது. அது தன் அலகினால் மனிதர்களின் பாடல்களைப் பாடிச் செல்கிறது. அது வாசகர் இதயத்தில் கூடு கட்டி என்றென்றைக்குமாக வாழ்ந்தும் வருகிறது. அதற்குச் சிற்பி என்றொரு செல்லப் பெயரும் உண்டு.

மனநிலைக் குறிப்புகள் 01

இலக்கிய மனநிலை

கவிதை வாசிப்பு என்பது காட்டிலிருந்து வெளியேறும் தேடல் முறையிலான பயணம். ஒரு கவிஞர் குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தின் குறிப்பிட்ட அலகைச் சொற்களால் வணைகிறார், அது கவிதை எனும் வனமாகிறது. அப்படிப்பட்ட கவிதை வனம் ஒரு பல்லுயிர்த் தொகுப்பு. ஒரு வாசகர் அந்தக் கவிஞரின் சமூகப் பார்வையைப் புரிந்துகொள்ள கவிதையின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் கூர்மையுடன் அவதானிக்க வேண்டும். அந்தச் சொற்களின் பல்வேறு அர்த்தங்களைப் புரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட அலகைப் புரிந்துகொள்ள நிகழ்த்தப்படும் வாசிப்பின் பயணம் வாசகரின் பழைய நம்பிக்கையைக் குழைத்து ஒரு சரியான புரிதல் நிலைக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். அப்படிப்பட்ட சமகாலக் கவிதைகளில் மூன்றை இம்மாத இலக்கிய மனநிலையில் பதிவு செய்ய விழைகிறேன்.

இன்றைய சமுதாயச் சிக்கல்களில் முதன்மையானது குடும்ப அமைப்பில் ஆண் பெண் உறவு முறை. பொதுவாக, பலமான உடலும் பலவீனமான அறிவுமாக ஆணும் பலவீனமான உடலும் பலமான அறிவுமாகப் பெண்ணும் களமாடும் நிலை. இந்த நிலையில் ஒரு பெண் தனது கூர்மையான அறிவால் செதுக்கிய ஒரு கவிதை என்பது ஒரு ஆயுதக் கிடங்கு. ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் முதன்முதலில் இந்தக் கவிதையைப் படிக்கும்போது எனக்கு ஏற்பட்ட பயம் இன்னமும் உள்ளது. பத்து கருப்புப் பட்டை வாங்கி இடுப்பில் கட்டிய ஒரு புத்தனின் புன்னகையான இந்தக் கவிதை கவிஞர் பிருந்தா சேதுவினுடையது.

உயிர் விளையாட்டு.

இதொரு

உயிர்ச்சேதம் நிகழ்த்தக்கூடிய

கண்ணாமூச்சு விளையாட்டு

நீயும் நானுமே

ஆட்டக்காரர்கள்

எனக்கெவ்வளவு தொலைவோ

அவ்வளவு நெருக்கமும் நீ

என் எல்லாமும் நீ

என் எதுவுமில்லாததும் நீ

நீ என் அன்பை

வார்த்தையாக யாசிக்கிற போதெல்லாம்

சொற்களற்று வாயடைத்துப் போன

சகிக்கமுடியாத மௌனம் பதிலாகிறது

மெல்லிய திட்டமிடலுடன் கூடிய

காத்திருப்புதான் -

ஒரு பல்லியின் வேட்டையாடலைப்போல,

உன் கவனம் முழுமையும்

என்னை நோக்கி நகர.

நானொரு கொடூர மிருகம்

நம்பினால் நம்புங்கள்

என் கூர் பல்லும் நகங்களும்

அன்பாலானது.

அடக்குமுறைக்கு எதிரான ஒரு சிறு எதிர்ப்பை எதிர்கொள்ள முடியாத ஒரு மன வாதையை ஒரு சில சொற்களில் எப்படிக்கவிதையாக்குவது. ஒரு சிறு செயல் அதிகாரத்தின் மூளையை எப்படி நிரடுகிறது. கவிதை என்பது யானைக் கூட்டத்தின் முன் கைலியை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு பீடியைப் புகைத்தவாறு நிற்கும் ஒரு மனிதனின் கையிலிருக்கும் அங்குசம். கீழே வரும் கவிதை மனையாளக் கவி ராதாக் கிருஷ்ணனினுடையது.

அப்பாவும் நாயும்

என்னைக் காணும்போதெல்லாம்

கன்னங்களை இறுக்கிக்கொள்ளும் அப்பா

ரப்பர் பந்து பிதுங்குவது போல முகம் நெளிய

புன்னகைத்து

ஒரு நாயை நேசித்திருந்தார் முன்பு.

சோற்றுருண்டை தந்தும் அவ்வப்போது

உதைத்தும்.

என்னை விரும்பாத தந்தை

நாயை நேசிக்க காரணமென்னவோ

இன்று புரிகிறது எனக்கு

சோறு கொடுத்து வள்ளல் ஆகலாம்

உதை தந்து அதிகாரம் கொள்ளலாம்

நாயும் வாலாட்டும்

மனிதக் குழந்தையை வளர்ப்பது சற்று சிரமம்

வெள்ளைச் சிமிட்டிச் சுவரில்

சரியால் அவன் ஒரு படம் வரைந்து வைப்பான்.

பதின்பருவம் எல்லோரும் சொல்வது போல ஒரு கோடி மத்தாப்பூ அதிலொரு ஒளிப் பூவைச் சொற்களில் மலர்த்துகிறார் கவி யூமா வாசுகி.. ஒரு இளம்பெண்ணின் கன்னத்தில் பூக்கும் சிவந்த பரு போல.

ஒரு மனிதன் முயலாக.
ஸ்கர்ட்டின் கீழ்விளிம்பை கடித்தபடி
ஜட்டி தெரிய வாசலில் நிற்கிற
சிறுமி புவனா கேட்கிறாள்
முயல் என்ன செய்கிறது
அவளை கவர்வதற்காக
அறையினுள் ரகசியமாக
ஒரு முயல் வளர்ப்பதாக சொல்லியிருந்தேன்
முயல் சாப்பிடுகிறது
எனும் பதிலில் திருப்தியுற்றவளாம்
விளையாடப் போனாள்
எங்கே முயல் காட்டு பார்க்கலாம்
என்று அடுத்தநாள் வந்தாள் ஆப்பிளைக்
கடித்தபடி
பெரியமுயல் கடித்துவிடும் என்று சொல்ல
சந்தேகச் சிரிப்புடன் வெளியே போனாள்
அவள் சொல்லித்தான் முயல் வளர்ப்பது
மற்ற சிறுவர்களுக்குத் தெரிந்தது
வாசலில் கூட்டமாய் வந்து நின்று
என்ன செய்கிறது முயல் என்பவர்களுக்கு
பலதடவைகள் அறைக்குள் எட்டிப்பார்த்து
முயல்பற்றிய நிலவரத்தை சொன்னேன்
நாளாக
அப்படியொரு முயல் இங்கே இல்லை எனும்
உண்மை புரிந்தாலும் நான்
வீட்டை பூட்டி புறப்படும்போது
புவனா கேட்கிறாள்
முயல் எங்கே போகிறது..?

ஓவிய மனநிலை

ஓவியத்தின் வரலாறு என்பது மனித வரலாற்றின் வேறல்ல. மனிதர்களிடையே கலையின் பிறப்பென்பது அகத்தில் நடனமாகவும் புறத்தில் ஓவியமாகவும் உருவானதென்றே எனது நிலை. வரலாற்றின் முந்தைய காலத்தில் மனிதர் உருவாக்கிய குறி வகைமைகள் ஓவியக் கலை வடிவமாகவும் லிபி உருவாக்கமாகவும் பிரிந்து அதனதன் உச்சத்தில் வளர்ந்து நிற்கின்றது

என்பதை அறிவோம். குழந்தைகளிடம் கிடைத்த எழுதுபொருட்கள் மூலம் அவர்கள் கிறுக்கும் எந்த ஒரு கோட்டுக்கும் ஆதி மனிதரின் மரபணு தொடர்பு இருக்கலாம். ஃப்ரெஞ்சு யதார்த்தவகை ஓவியர்பெத்மோரிசொ(BertheMorisot) சொல்கிறார்; உண்மையான ஓவியர் தனது கைகளைத் தூரிகையாக உணர்வார்கள். ஆதிமனிதரின் ஓவியச் செயல்பாடும் அவ்வகையானதே. தான் பார்த்த காட்சியை மனதில் பிரதி செய்து கைகள் மூலம் ஒரு பிம்பத்தை உருவாக்க அன்றைய மனிதரைப் புறச்சூழல் உருவாக்கியிருக்கிறது. குறைந்தபட்சம் 50,000 வருடங்களுக்கு முந்தைய பாறை ஓவியங்களை நாம் கண்டெடுத்துள்ளோம். ஆயிரக்கணக்கான பாறை ஓவியங்கள் நமக்குக் காணக் கிடைக்கின்றன. பாறை ஓவியங்களின் தமிழக வரலாறு அளப்பரியதாக உள்ளது. ஆர்வமுள்ளோர்கள் தொல்லியல் ஆய்வாளர், நண்பர் காந்திராஜனைப் பின் தொடரலாம். நமது பல்வேறு நிலப் பண்புகளை அதன் குறி வகைமைகளை மிகச் சிறப்பாகத் தொகுக்கும் பணியில் இருக்கிறார். ஓவியம் என்பது குருடனின் தொழில்நுட்பம் என்கிறான் பிக்காசோ. ஓவியர் பார்ப்பதை வரைவதில்லை ஆனால் உணர்வதைப் பார்த்ததாக வரைகிறார் என்கிறான். வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலத்தில் இன்றளவும் எளிதாக எட்ட முடியாதமலைப்பாறைகளில் நமது முன்னோர்கள் தம் கைகள் கொண்டு வரைந்திருக்கிறார்கள். அன்று அவர்களில் ஒருவர் ஒரு பாறை இடுக்கில் வரைந்த ஒரு வட்டம் எதனைக் குறித்து வரையப்பட்டிருக்கும்.. குளமா நிலாவா பூரணமா எதுவுமில்லையா, யாரோ ஒரு மனிதரின் மன வாதையா அல்லது என்னதான் அது... எனக்கு அது ஒரு கனவு. ஓவியத்தை வரைய ஆகச்சிறந்த தந்திரம் தேவைப்படுகிறது போலவே ஒரு குற்றம் புரிவதற்கான முன் மனநிலை எப்படியிருக்குமோ அப்படித்தான் ஒரு ஓவியம் வரையும் முன் ஒரு மனநிலை தேவைப்படுகிறது என்கிறார் எட்கர் டெகா (Edgar Degas). தனது ஓவியங்களில் பாலே நடனப் பெண்களின் பல்வேறுவிதமான உணர்வுகளை ஓவியமாகப் பதிவு செய்தவர். நான் பகிர்ந்திருக்கும் அவரது ஓவியத்தில் நடனமிடும் இந்தப் பெண்ணின் முகபாவம் ஏகாந்தம். சுயப் படம் (selfie) எடுப்பது மொபைல் போன் வந்த பின்பான கலாச்சாரமல்ல.. மனிதனின் சுயமோகம் ஒரு ஆதி உணர்வு. அடுத்த ஓவியம் பெத்மோரிசொ வின் ஒரு செல்ஃபி.

தத்துவ மனநிலை

தத்துவங்கள் பற்றி நமக்கு ஆயிரக்கணக்கான அற்புத நூல்கள் கிடைக்கின்றன. தத்துவம் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளும் ஆர்வமுடையோருக்கு நம் முன்னோர்கள் மிகச் சிறந்த புதிதாக எதுவும் சிந்திக்கத் தேவையற்ற வகையில் எழுதிக் குவித்திருக்கிறார்கள். ஒருவர் தனக்கான தத்துவத்தை இருப்பவற்றுள் தேர்ந்தெடுத்தால் போதும். இந்தக் கணத்தில் இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போது ஹிந்தி நடிகர் சுசாந்தின் தற்கொலைச் செய்தி வந்திருக்கிறது. ஒரு சில நொடிகள் எனது மனம் வேறு உடல் வேறாகக் கழன்று போனது. இனிய நண்பனின் மரணம் ஒத்த துயரம். நான் மிகவும் ரசித்த உற்சாகமான முகம். தனக்குத்தானே மரணத்தை நிகழ்த்துபவரின் முன் எந்தத் தத்துவம் செல்லுபடியாகும் என்று தெரியவில்லை.. நான் இதை எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டேன். மன உளைச்சல்கள் பணிச் சுமைகள் என ஒரு பத்து நாட்கள் எதுவும் சரியாகச் சிந்திக்கக் கூட முடியவில்லை. இதற்கிடையில் திருநெல்வேலி இருட்டுக் கடை உரிமையாளரின் தற்கொலை செய்தியானது. எனக்குத் தத்துவத்தின் புதிய முகம் ஒன்று பிடிபட்டது. எல்லாமே அபத்தம். வாழ்வென்பது எவ்வளவு அபத்தம் என்று பல தத்துவ அறிஞர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு மனிதர் வாழ்வென்பதை ஒரு குரூரமான அபத்தம் என்று புரிந்துகொள்ளும்போது ஏற்படும் உணர்வு பயங்கரமானது. அதைத்தான் அந்த அல்வா மனிதன் புரிந்துகொண்டிருப்பான். இத்தனை வயதிலும் அவனது தெளிவான பாந்தமான முகம் என்னை ஒரு அபசூர வாதைக்குள் தள்ளுகிறது. எனது பணியின் அடிப்படையில் நிறைய தற்கொலைகளைக் கடந்து வந்திருக்கிறேன். விதவிதமான பிணங்கள். யாரென்றே தெரியாத பல உடல்களை எனது சகாக்களுடன் சேர்ந்து புதைத்துள்ளேன். புதைத்து எட்டு மாதம் கழித்து அடையாளம் காணப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் தந்தையிடம் அவளது மண்டையோட்டைக் கொடுத்தபோது அவரின் முகத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். அபத்தம் முகத்தில் அறையும்போது மரணம் என்பது கேலிக்குரியதாகி விடுகிறது. மனிதர்கள் விடியும்போது உயிரோடு விழிக்கும் தருணம் அபாயகரமானது என்கிறான் காஃப்கா. கடந்த மூன்று மாத ஊரடங்கில் உலகம் ஏறக்குறைய சும்மா இருந்தபோது

பூமி செழிப்பானது கண்கூடு. ஆக சும்மா இருந்தாலே பூமி தேவையான அனைத்தையும் மனித உலகத்துக்குக் கொடுக்கிறது, ஆனால் மனிதர்தாம் பறித்துப்பறித்து விளையாடுகிறோம். ஒருவேளை, பூமியின் தற்கொலை எண்ணம்தான் மனிதனின் உருவாக்கமோ என்று தோன்றுகிறது. உலகில் பல்வேறு இடங்களில் போர் நிகழ்கிறது. தொடர்ந்து அது மனிதனின் இருப்பை கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. 1828இல் புஷ்கின் பொல்டாவா போர் பற்றி எழுதிய கவிதையில் ஒரு வரி; ஒரு உழவனைப் போல் ஓய்வெடுக்கிறது போர். கவிஞர்கள் அபத்தத்தைக் குரூரமாக மொழிபெயர்க்கிறார்கள். பூமியில் மனிதர்தாம் மதிப்புக் கூட்டப்பட்ட உயிரிகள். நமக்கு மட்டுமே மற்ற விலங்குகளில் இல்லாத ஒருவித பயம் பற்றிய அறிவு இருக்கிறது. ஏனென்றால் நாம் காலத்தையும் தூரத்தையும் பற்றி அறிந்து வைத்திருக்கிறோம். சுய மரணத்தைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறோம். மதிப்பு மிக்க மனிதர்கள் நாம் இறக்கிறோம் இன்று, நேற்று, போன வாரம், போன மாதம், போன வருடம், போன நூற்றாண்டு, போன ஊழிக் காலம் என. அனைத்தையும் உயிரோடிருப்பவர்களின் நினைவில் ஏந்த விட்டு நாம் வெறுமனே இறந்து போகிறோம். நமது நினைவுகளை, அறிவை, கலையை, இசையை

நம்மிடமே விட்டுச் செல்லுகிறோம். மதிப்புமிக்க மனிதர்கள் நாம் இன்று, நாளை, அடுத்த வாரம், அடுத்த மாதம், அடுத்த வருடம், அடுத்த நூற்றாண்டு, அடுத்த ஊழிக் காலம் என உயிரோடு இருப்போம். அதற்கான சிறந்த பண்பை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். மேலும் நம்மிடையே காதல் இருக்கிறது. ஒரு எளிய மற்றும் அபாரமான உணர்வளிக்கக்கூடிய மூர்க்கமான விலங்கினையொத்த காதலை நாம் கைவசம் வைத்திருக்கிறோம். காதல் நமக்குக் கருணையைக் கற்றுத் தருகிறது. அவ்வளவே இப்போதைய தத்துவம். விலங்கின் தன்மையிலான காதல் ஒரு உலகளாவிய தத்துவம். இதற்கான ஒவ்வொரு மனிதரும் தனித்தனியான விளக்கங்களைக் கொண்டுள்ளோம். அவரவர் அனுபவம் அவரவர் காதல்.

எனக்குள் பல்வேறு திறப்புகள். அனைவருக்கும் கடல் என்பது மர்மமே. ஆழ்கடல் எனக்கு பெருங்கனவில் ஊடாடும் ஒரு ஓவியம். உலகின் பல இடங்களில் கடல் பாசி மற்றும் பவளப் பாறைகள் மனித செயல்பாடுகளால் அழிவு நோக்கி போகின்றன. அது பற்றி விரிவான தகவல்கள் நமக்கு இணையத்தில் காணக்கிடைக்கின்றன. இந்நிலையில் ஏறக்குறைய நானூற்றி அயம்பது சதுரக் கிலோ மீட்டர்கள் பரப்பளவு கொண்ட புதிய மென் பவளப் பாறை தோட்டத் தொகுப்பைக் கிரீன்லாண்ட் ஆழ்கடல் பரப்பில் கண்டுபிடித்துள்ளார்கள் லண்டன் மற்றும் கிரீன்லாண்ட்டைச் சேர்ந்த கடல்சார் விஞ்ஞானிகள். பேராசிரியர் ஸ்டீபன் லாங் சொல்கிறார்: நம்மிடையே செவ்வாய் கிரகத்தின் துல்லியமான வரைபடம் இருக்கிறது. ஆனால் நமது ஆழ்கடல் பற்றிய அறிவு மிகச் சொற்பமே. கடல்சார் விஞ்ஞானிகள் மேற்படி பவளப் தோட்டத்தைக் குறைந்த செலவில் உருவாக்கப்பட்ட ஒளிப்படக் கருவியின் மூலம் கண்டுபிடித்துச் சாதனை செய்துள்ளார்கள். கடலுக்கு அடியில் சுமார் 500 மீட்டர்கள் ஆழத்தில் இந்தத் தோட்டமானது cauliflower corals, feather stars, sponges, anemones, brittle stars, hydrozoans bryozoans போன்ற அனைத்துவிதப் பவள வகைப் பாறைகளின் தொகுப்பாய் அமைந்துள்ளது. அயக்கிய நாடுகளின் அமைப்பு இதைப் பாதுகாக்கப்பட்ட பகுதியாக அறிவித்துள்ளது. பார்ப்பதற்கு ரம்மியமாக இருக்கும் இப்பவளத் தோட்டம் கடல் தேவதைகளின் கூட்டம். தமிழ்நாட்டில் நீர்நிலை சார்ந்து சூழலியலாளர் நக்கீரன் மற்றும் கடல்சார் ஆராய்ச்சியாளர் நாராயணி சுப்ரமணியன் ஆகியோர் ஏராளமான வாசகர்களைச் சென்றடைய வேண்டும். அவர்களைத் தேடிப் படியுங்கள்.

-தொடரலாம்... ■

பொதுவான மனநிலை

பொதுவாக சமீபத்தில் என்னைக் கவர்ந்த அல்லது பாதித்த செய்தியைப் பற்றி இதில் எழுதுவது உத்தேசம். எவ்வளவுதான் பூமியின் அழிவுகளைப் பற்றி நாம் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் அறிவியலாளர்கள் தொடர்ந்து எதையாவது கண்டுபிடிக்கிறார்கள். அவர்களின் பல்வேறுவகையான கண்டுபிடிப்புகள் மனித குலத்திற்கு மிகுந்த நம்பிக்கை அளிக்க வல்லவை. காட்டுத்தீ, மழையின்மை, உலகளாவிய வெப்ப மயம் போன்ற அவநம்பிக்கைகளுக்கு மத்தியில் இவர்கள் தொடர்ந்து போராடுகிறார்கள். கண்டடைகிறார்கள். அவர்கள் வாழ்க. கடந்த வாரங்களில் முனைவர் நாராயணி சுப்ரமணியன் அவர்களின் கடல்சார் அறிவு பற்றிய மிகச் சிறந்த காணொலிகள் கேட்கக் கிடைத்தன. அவற்றிலிருந்து எனக்குக் கிடைத்த அறிவின் வழி

- நாடன் சூர்யா
- ஓவியங்கள் - அழ.ரஜினிகாந்தன்
- அன்பழகன்

என் கதைக்கு இன்னும் பெயர் வைக்கவில்லை

இரவு பத்து மணி. என்றோ ஓடிப்போன தூக்கத்தை எதிர்பார்த்தபடி மிகவும் படபடப்பாய்ப் படுத்திருந்தேன்.

இன்று என் வாழ்வின் மிக முக்கியமான நாள். என்னுடைய கதையை முப்பத்தெட்டாவது தயாரிப்பாளரிடம் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிறேன். எல்லாரையும் போல, நாளைகாலை பத்துமணிக்குத் தகவல் சொல்வதாக என்னை அனுப்பிவிட்டார். எப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு நம்பிக்கையும்

தேரியமும் என்னை நிரப்பிக்கொண்டிருந்தன.

ஒருவேளை எப்போதும் என்னை விரும்பும் நிராகரிப்பை, இந்தமுறையும் முத்தமிட நேர்ந்தால் சிரித்துக்கொண்டே ஊருக்குப் போய்விடலாம் என்ற முடிவையும் மனப்பையில் மறைத்து வைத்திருந்தேன். ஆனால் அந்த முடிவு என்னை மட்டும் பாதிக்காது. என்னோடு சேர்த்து இன்னொரு அழகான விசயத்தையும் பாதித்துவிடும். அவள் பெயர் பாத்திமா. இரண்டு ஆண்டுகளாகத்தான் அவளை எனக்குத் தெரியும். அவள்தான் என்னிடம் காதலைச் சொன்னாள்.

காதலிக்கத்தெரியாத முட்டாள்தான். தெரியாத ஒன்றின் மீதுதான் மனிதனுக்கு ஆர்வம் அதிகமாக இருக்கும். அது போலத்தான் எனக்கும். முதலில் மிகவும் வியப்பாக இருந்தது. அந்த வியப்பிலிருந்து மீள்வதற்குள் அவள் அப்பாவிடம் என்னைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டாள். நாங்கள் இருவரும் வெவ்வேறு மதம். வெவ்வேறு நம்பிக்கைகள். அதைச் சொல்லி அவள் அப்பா என்னை நிராகரித்து இருந்தால் எனக்கு வேலை மிகவும் எளிதில் முடிந்திருக்கும். வழக்கமாகக் காதலர்கள் ஓடும் ஓட்டத்தை நாங்களும் ஓடிப் பார்த்திருப்போம். ஆனால் அவர் அதைப் பற்றி எல்லாம் பேசவே இல்லை.

அவர் பேசியதெல்லாம் என்னைப் பற்றித்தான். என்னைப் பற்றி மட்டும்தான். என் வேலை, என் பழக்க வழக்கம், என் எதிர்காலம். இதைப்பற்றி மட்டும்தான் பேசியதாகப் பாத்திமா என்னிடம் சொன்னாள். அதனால்தான் அவரின் சம்மதம் எனக்கு மிகவும் முக்கியமானதாக இருக்கிறது. அதிலிருந்து என்னைப் பற்றிய மதிப்பீட்டை என்னால் தெரிந்துகொள்ள முடியும். அவரும் இரவு யோசித்துவிட்டு நாளை காலை தன் முடிவைச் சொல்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஒருவேளை நாளை தயாரிப்பாளர் என் படத்தைத் துவங்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டால்

அதை வைத்துப் பாத்திமாவின் அப்பாவை என்னால் சமாதானம் செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கை ஒரு பக்கம் தலைகோதியது. என் வாழ்க்கையில் இது முக்கியமான பகுதி. இதே சுவாரசியத்தைத்தான் என் கதைகளிலும் பொருத்த விரும்புவேன். மணி பதினொன்றை நெருங்கியது. அம்மாவிடம் பேசினால் படபடப்பு குறையும். இது என் சுயநலம்தான். நாளை தெரியப் போகும் எனக்கான பதில்களை என் அம்மாவின் மூலம் தெரிந்துகொள்வதற்கான ஒரு சின்ன யுத்தி. அம்மாக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளின் வெற்றியையும் தோல்வியையும் சற்று கணிக்கக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளைப் பற்றிய ரகசியங்களை ஏதோ ஒன்று அவர்களிடம் சொல்லிவிடுகிறது. கண்ணுக்குத் தெரியாத தொப்புள்கொடி அவர்களை எப்போதும் இணைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

நான் வெற்றி பெறுவதற்கு முன்பே அதைக் கொண்டாட அம்மா மனதளவில் தயாராகிவிடுகிறாள். தோல்வி என்னைத் தாக்கும் முன்பே எனக்கான ஆறுதல் கவசத்தை அவள் என்மீது பொதித்துவிடுகிறாள். இதுவரை அப்படித்தான் நடந்திருக்கிறது எனக்கு. அம்மாவிற்கு போன் செய்தேன். ஒரே ரிங்கில் எடுத்து “சாப்பிட்டியா” என்றாள். உலகமே அழிந்தாலும் அவளுக்கு அதுதான் முக்கியம். “சாப்பிடப் போறன் மா” என்றேன். நான் எதற்காக அழைத்தேன் என்று உணர்ந்திருந்த அம்மா என் புலம்பலுக்குச் செவியாய்க்கக் காத்திருந்தாள்.

“நாளை மட்டும் நான் எதிர்பார்த்தது போல் எதுவும் நடக்கவில்லை என்றால் உடனே ஊருக்குக் கிளம்பி வந்துவிடுவேன்” என்றேன்.

“நீ ஒன்னும் கவலைப்படாத, எல்லாமே நீ நினைத்தது மாதிரிதான் நடக்கும். எது நடந்தாலும் நீ ஊருக்கு வந்து எங்க கூட கொஞ்ச நாள் தங்கிட்டுத்தான் போகணும்” என்றாள். அந்த பதிலில் உள்ள ரகசியத்தை என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அது எனக்கான ஆறுதலாக இருக்குமோ என்ற அச்சம் ஒரு பக்கம். ஆனால் அவள் குரல் உற்சாகமாகவும் இருந்தது. எனக்கான பதிவை நான் எப்படிக் கண்டுபிடிப்பேன். தாயின் ரகசியங்களைப் பிள்ளைகள் அறியப் பிரபஞ்சம் இன்னும் வழி செய்யவில்லை. “சாப்பிடப் போறன் மா, நாளைக்குக் கால் பன்றேன்” என்று போனை வைத்துவிட்டு மூச்சை இழுத்துவிட்டேன்.

அம்மாவிடம் பேசியது பெரிய நிம்மதியைத் தந்தது. என் ரூமில் இருந்து மூன்று கிலோ மீட்டர் தொலைவில்தான் கடல். அலமாரியிலிருந்த

சிகரெட் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு கடற்கரைக்குக் கிளம்பினேன். இந்த நேரத்தில் கடலும் என்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். எப்போதெல்லாம் நான் புதிராகிறேனோ அப்போதெல்லாம் கடலுக்குச் சென்றுவிடுவேன். ஒன்று பதில் கிடைத்துவிடும். இல்லை புதிர் கலைந்துவிடும்.

ஹெட்போனில் குரல் கலக்காத இசைத் தொகுப்பைக் கேட்டபடி குறுகிய ரோட்டின் மூலம் கடற்கரையை நோக்கி நகர்ந்தேன். சில்லென்ற கடற்கரைக்காற்று என் நடையை வேகப்படுத்தியது. இசையும் காற்றும் சேர்ந்து எனக்குள் ஒரு ரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, உடம்பு சிலிர்த்துச் சிலிர்த்துச் சரியானது. நான் எப்போதும் உணவு கொள்ளும் சிற்றுண்டி உணவகம் மூடும் அவசரத்திலிருந்தது. அந்த அக்கா “ஏன் இன்று சாப்பிட வரவில்லை” என்பது போல் என்னைப் பார்த்தாள். அவளிடம் சொல்லக் காரணம் ஏதும் இல்லாமல் புன்னகையை மட்டும் உதிர்த்துவிட்டு நடந்தேன்.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கடலை அடைந்துவிடுவேன். எப்போதும் இருப்பதைவிட அதிக ஆவலும் ஆசையும் என்னை முன்னுக்குத் தள்ளின. என் கதைக்கு நான் இன்னும் பெயர் வைக்கவில்லை. தயாரிப்பாளர் கேட்கும்போது கூட நல்ல பெயரை யோசித்துக்கொண்டு இருக்கிறேன் என்றேன். எது அந்த நல்ல பெயர்? எல்லோரும் செய்வது போல நல்ல பாடல்களின் முதல் வரிகளை யோசித்துப்பார்த்தேன், கவிஞர்கள் என்னைக் காறித் துப்புவது போல் இருந்தது. ஏற்கனவே வெளிவந்த வெற்றிப் படங்களின் தலைப்பு ஏதாவது என் கதைக்குப் பொருந்துகிறதா என்றும் யோசித்தேன்.. என் பிள்ளைக்கு இன்னொருவனின் இனிசியலா? இந்த முறை என்னை நானே துப்பிக்கொண்டேன்.

திடீரெனக் காற்று என்னைப் பின்னுக்குத் தள்ளியது. என்னைச் சந்திக்க வரும் வேளையில் என்னைத் தவிர வேறு என்ன உனக்கு வெட்டிச் சிந்தனை? என்று கடல் கேட்பதாகத் தோன்றியது. சிந்தனைகளை ஒதுக்கிவிட்டுக் காற்றுடன் கலந்து நடந்தேன். கடலின் முகப்பில் ஒரு படகிற்குப் பின்னால் அமர்ந்து ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைத்து கடற்கரையில் காலடியை எடுத்து வைத்தேன். வழக்கமாக மூன்று நிமிடம் உயிர் வாழும் ஒரு சிகரெட் கடற்கரையில் ஒரு நிமிடமே உயிர்வாழும். அங்கு அதன் ஆயுள் குறையும் ஆற்றல் அதிகம். வழக்கமான இடத்தில் அமர்ந்து கடலைப் பார்த்தபடியும், அலையைக் கேட்டபடியும், காற்றை உணர்ந்தபடியும் லயித்தேன். எனக்கும் கடலுக்குமான காதல் மிகவும் ஆழமானது.

சமயங்கு இருக்கிறது. என்னையும் கடலையும் பார்த்து பாத்திமா பலமுறை பொறாமை கொண்டிருக்கிறாள். அவளை விடவும் இவளுக்கு அதிக நெருக்கமாக இருக்கிறேன் என்று.

மணி மூன்றை நெருங்கியது. இது மிக அழகான பொழுது. ஒரு மனிதன் தனது அறுபதாவது வயதில் எவ்வளவு நிதானமாகவும் பக்குவமாகவும் இருப்பானோ அதே நிதானத்தையும் பக்குவத்தையும் மூன்று மணி அளவில் இரவிடம் நீங்கள் காணலாம். தன் வாழ்க்கை முடியும்போது ஏற்படும் அழகான பக்குவம் அது.

உணர்வுப்பூர்வமாக அதனுடன் நான் கலந்து இருக்கிறேன்.

என்னுடைய ஏழாவது வயதில் முதன்முதலாக நாகூர்கடற்கரைக்கு என் தாத்தா என்னை அழைத்துச் சென்றார். அன்று தொடங்கிய என் வியப்பு நாளடைவில் காதலாக மாறியது. கடல், நெய் மைசூர் பாக், வள்ளலார், பாரதியார், மாம்பழம், தேன்மிட்டாய், கிரிக்கெட் என நான் ரசிக்கும் பல விஷயங்கள் என் தாத்தாவால் எனக்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டவைதான், அவளைத் தவிர.

அவளை எனக்குக் கடல்தான் அறிமுகம் செய்தது. இரண்டு வருடத்திற்கு முன்பு ஒரு கடற்கரை படப்பிடிப்பில்தான் அவளைச் சந்தித்தேன். நான் படப்பிடிப்பின் இடைவேளையில் கடலை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த நேரம். அவள் அலைகளைப் பார்த்து அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவள் அழுகையைப் பார்த்துதான் அவளை வியக்க ஆரம்பித்தேன். அவளைப் போல அழகாக யாராலும் அழமுடியாது. அவள் அழகைக்கான காரணம் இன்றுவரை எனக்குத் தெரியாது, நான் கேட்டும் அவள் சொல்லவில்லை. அவள் அழகைக்கான காரணம் அறிய அவளிடம் நெருங்கியவன் இன்றுவரை விலக முடியாதவனாக இருக்கிறேன். எங்கள் நட்பு காதலாக மாறியவுடன் அவள் என்னிடம் அவளை அழாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றாள்.

அவளை எப்படி அழாமல் பார்த்துக்கொள்ளப் போகிறேன் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. மறுபடியும் காற்று என்னைத் தள்ளியது, கடல் இரண்டாவது முறையாக என்னை எச்சரித்தது. பாத்திமா என்னை விரும்புவதை விடவும் கடல் என்னை அதிகமாக விரும்புகிறது. இதே கடற்கரையில் உட்கார்ந்து நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கதைகளை நிலவிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். அந்த கதைகளைச் சொல்லி எத்தனையோ இரவுகளை அது உறங்கவைத்திருக்கிறது. அதனால் என் வெற்றியிலும் தோல்வியிலும் கடலுக்கு

நானை இந்நேரம் எனக்கான பதில்கள் தெரிந்திருக்கும். ஒருவிதமான எதிர்பார்ப்பும் ஏமாற்றத்திற்கான பயமும் எனக்கும் கடலுக்கும் நடுவில் சுவரை எழுப்பியது. ஒருவேளை நானை தயாரிப்பாளர் என் கதையை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டால், பாத்திமாவிடம் என்ன சொல்லுவேன்? அவள் அப்பாவிடம் எப்படி என் எதிர்கால வெற்றியைப் புரியவைப்பேன்? இப்போதே அவரை அழைத்துப் பேசலாமா? அவர் நிச்சயம் உறங்கியிருக்கமாட்டார். என்னைப் பற்றித்தான் யோசித்துக்கொண்டிருப்பார். பாத்திமாவும் உறங்கியிருக்கமாட்டாள். அவளும் என்னைப் போலத்தான்.. நிலாவைப் பார்த்துப் புலம்பிக்கொண்டிருப்பாள். நாளையை நினைத்து நானும் இரவும் ஒருசேரகரைந்துகொண்டிருந்தோம். மணி ஐந்தை நெருங்கியது. என்னைச் சுற்றி ஏழு சிகரெட்டுகள் தங்கள் உயிரை மாய்த்திருந்தன. என்ன ஆச்சரியம்.. என்றோ ஓடிப்போன உறக்கம் இன்று என் விழிக்கதைவைத் தட்டுகிறது.

எனக்கான பதில்கிடைக்க இன்னும் ஐந்து மணி நேரம்தான் இருக்கிறது, கிட்டத்தட்ட விளிம்பை நெருங்கிவிட்டேன். நிச்சயம் உறங்கக்கூடாது. இத்தனை நாள் என்னை ஏமாற்றிய உறக்கத்தை இன்று நான் பழிவாங்கியே ஆகவேண்டும் என்றபடி மணலில் படுத்தேன். சட்டென்று நிஜவாழ்க்கையில் இருந்து விலகிய ஒரு ஆழ்ந்த நிலைக்குச் சென்றேன், அது என் பயத்தையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் எங்கோ ஒளித்துவைத்துவிட்டது. இப்போது கடல், காற்று, நிலா எதுவுமே இல்லை. ஏதோ ஒரு பனிப்பிரதேசத்தில் தவழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். தூரத்தில் அலையின் இசை மட்டும் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது. இதுவரை பனிப் பிரதேசத்திற்கு நான் சென்றதில்லை. இதுவே முதல்முறை. இதையும் தாத்தாவே அறிமுகம் செய்திருக்கலாம். இதையும் காதலித்திருப்பேன். பரவாயில்லை, கடல் அழகான கனவைத்தான் தந்திருக்கிறது. ■

எனது செவித்துளையினின்று
நூறாயிரம் தூரம் அகண்டு திரியும்
பால்வெளிக் கோள்கள்
மூச்சு விடும் சப்தத்தைத்
துல்லியமாய் உணர்கிறேன்.
ஓரிலை தழுவிப் பிரிதலுற்றபின்
அழுது மௌனந்தகிக்கும் கிளையொன்றின் முகாரியிசை
மென்னிழையாய்ச் செவிவழி ஊடுருவக் காண்கிறேன்.
ஏதேன் தோட்டப் பூவ்வெளியில்
ஆப்பிள் துண்டொன்று
ஏவாளின் பற்களில் சிதையுண்டு நுழையும் பாவச்
சத்தமொன்றுக்கும்
செவி தப்பவில்லை.
கல்லறையொன்று போர்த்திருக்கும்
வெள்ளைப் பளிங்கினுள்
ஆன்மத் துஞ்சலை அறிவிக்கும்
நேசத்தின் சொற்களில்
கண்ணீர் வழியும் சங்கேத முனகலும்
செவிப்பறை வழி ஆர்ப்பரிக்கிறது.
உலகத்தின் பெருஞ்சப்தக் கதவுகளுக்குத்
தாழிட்டுப் பின்
இருட்திரைக்குள் நாளமிட்டுத் தொலைதலிலும் குருதித்
தினவுகளின்
குருட்டுச் சப்தம் கூட
உணங்கி விடவில்லை.
உனது பேரமைதீச் சொல்லொன்று
கடுங்காவல் துறந்து
இதயக் குறில் எழுத்தாய்
நெடுந்தவம் செய்யும்போது..
எனதகிலமே நீயாய் மருவி
ஓலியென இரைந்துவிடுகிறது.

- ஜே.ஜே.அனிட்டா

கண்டுகொண்டுவீட்டான் கொற்றவை
கூந்தல் வண்டல் ஊடாடிய அருவியென்கிறான்
கண்களை அருகருகே ஈர்க் கருந்துளையென்கிறான்
முறுவலை முகையவிழும் பிச்சியென்றான்
சொடுக்கெடுக்கையில் நுனிவிரல்களை
மரமல்லியென்கிறான்
தன் சொல்லனைத்தும்
செவிமடுக்கிறான்
துடுக்குப் பேச்சை
மடக்கிக் களிக்கிறான்
ஈசனுருவில்
இத்தனை இன்சொல் கேட்கவென
யுகமாய் ஏங்கிக் கிடந்தவன்
தெரிந்தே தொடர்கிறான்
வரையறை நகர்த்தியபடி
ஆண்திமிர் மேவ வளை நொறுங்க
கைப்பற்றியிழுக்கும் விசை
ஈசனை நினைவூட்ட
தன்னை நொந்தபடி
ரெளத்திரமாகிறான்.

- காயத்ரி

.....
சொற்றொடரிலிருந்து
ஒலிக்குறிப்பாகி
ஒலிக்குறிப்பிலிருந்து
மௌனமாகி
மௌனம் திறக்கும்
மகா சந்நிதானத்தில்
இதயத்தின் துடிப்போசையாகி
துடிப்போசையைத் தவிர
கேட்பதற்கு வேறு ஏதுமில்லை என்றாகி
முடிக்கிறது இந்தக் கவிதை
சிவப்பு தீற்றல் கொண்ட விண்வெளியின் பின்னணியில்
இருசிறகுகளையும் முற்றாக விரித்த
வெண்பறவையின் காட்சிப் படமத்தை
நீங்கள் கண்கள் மூடிக் கண்டுகொண்டால் போதும்
அதன் ஆகப் பெரும் நிழல்
உங்கள் ஆன்மாவின் மீது
அசைய ஆரம்பித்துவிடும்
சலனமற்றுப் பாவி வரும் நதியில்
நனைந்த உங்கள் விரல்களை
கரையோர மணலில் புதைத்துவிட்டு
காத்திருந்தால்
விரலிடுக்குகளில் உருளும்
மணந்துகள்களோடு
மேவிப்போகும் நதிநீர்
உங்கள் பெயரை உச்சரித்தபடியே
கடலில் கலந்துவிடும்
ஓர் நாள்

- தங்கேஸ்

சரலலை தேநீர்

மருதன் இளநாகனார் M.Sc., (zoo)

தமிழர் வீரத்துக்கு உதாரணமாகச் சிங்கத்தைக் கூறுகின்றனர். ஆனால் சங்க இலக்கியக் கருப்பொருள்களில் சிங்கம் இல்லை. மூவேந்தர் கொடிகளில் புலி இருந்ததே தவிர சிங்கம் இல்லை. இந்தியாவில் நர்மதைக்குத் தெற்கே சிங்கம் உலவியதற்கான குறிப்புகள் இல்லை.

திருவள்ளுவர்,

‘மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மாணம் வரின்’

எனப் பாடுகிறார். கவரிமாவை நிறைய பேர் மான் எனப் பொருள்கொள்கிறார்கள்.

‘மா’ என்றால் விலங்கு. கவரிமான் என்பது புராணிக விலங்கு. நிசத்தில் இல்லை. வள்ளுவர் கவரி எனச் சுட்டுவது இமயமலை, திபேத் பீடபூமிகளில் திரிகிற அடர்த்தியான முடியுள்ள ஒருவகை மாடு. சங்ககாலத்தில் தமிழில், பதின்மூன்று பெண்பால் விலங்குகளையும், பதினைந்து ஆண்பால் விலங்குகளையும் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

செம்முகமந்தி, மாமுகமுசு, நரைமுக ஊகம், கருங்கலை, வருடை, ஆமான், இரலை, நவ்வி, மரையான், கலைமான் (உழை), கடமா, கேழல், கணநரி, கோநாய், தீநாய், செந்நாய், எண்கு, வெருகு, வரிப்புலி, புள்ளிப்புலி, யானை, நீர்நாய், இல்லெலி, கருப்பை, வெள்ளெலி, அணில், வெளில், முயல், முளவுமா, தீர்வை, மகன்மா (தேவாங்கு), பன்மயிர்ப் பேரெலி,

பெருமீன் (பனைமீன்), வாவல், கவரிமா போன்ற விலங்குகளைத் தொல்காப்பியர் பேசுகிறார்.

இதில் சிங்கம் இல்லை. கவரிமாவும் இங்கு இல்லை. ஆனால், பழந்தமிழருக்கு வட இந்தியக் காடுகளில் உலவிய விலங்குகள் குறித்த அறிவு இருந்திருக்கிறது.

நம்மிடம் பாலை என்றொரு திணை இருந்தது. ஆனால் பாலை என்றொரு நிலம் நம்மிடையே இல்லை. குறிஞ்சியும் முல்லையும் முறைமையில் திரிந்ததே பாலை.

நமது ஐந்திணை நிலங்களின் கருப்பொருள்களில் ஒட்டகமும் இல்லை. ஆனால் மதுரை மருதன் இளநாகனார் ஒட்டகம் பற்றி அறிந்திருக்கிறார். அவர் பாடிய அகநானூறு (245) பாடலில் ஒட்டகம் குறித்த செய்தி வருகிறது.

‘உயிரினும் சிறந்த ஒண் பொருள் தருமார்
நன்று புரி காட்சியர் சென்றனர், அவர்’ என மனை வலித்து ஒழியும் மதுகையள் ஆதல் நீ நற்கு அறிந்தனை ஆயின், நீங்கி, மழை பெயல் மறந்த கழை திரங்கு இயவில், செல் சாத்து எறியும் பண்பு இல் வாழ்க்கை வல் வில் இளையர் தலைவர், எல் உற, வரிகிளர் பணைத் தோள், வயிறு அணி திதலை, அரியலாட்டியர் அல்கு மனை வரைப்பில், மகிழ் நொடை பெறாஅராகி, நனை கவுள் கான யானை வெண் கோடு சுட்டி, மன்று ஒடு புதல்வன் புன் தலை நீயும் அரு முனைப் பாக்கத்து அல்கி, வைகுற, நிழல் படக் கவின்ற நீன்அரை இலவத்து அழல் அகைந்தன்ன அலங்குசினை ஒண் பூக் குழல் இசைத் தும்பி ஆர்க்கும் ஆங்கண், குறும் பொறை உணங்கும் ததர் வெள் என்பு கடுங் கால் ஒட்டகத்து அல்கு பசி தீர்க்கும் கல் நெடுங் கவலைய கானம் நீந்தி, அம் மா அரிவை ஒழிய, சென்மோ நெஞ்சம்! வாரலென் யானே.’

தலைவியைப் பிரிந்து, பொருள்தேட செல்ல வேண்டாம்! எனத் தன் நெஞ்சைத் தலைவன் ஆற்றுப்படுத்தும் பாடல் இது! பொருள்தேட போகும் வழியின் கொடுங்காட்சியைப் பற்றித் தன் நெஞ்சோடு பேசுகிறான் தலைவன்.

அது, மழையில்லாததால் வறண்ட மூங்கில்காடு. அதன் வழியாகச் செல்கிற செல்வமிசு வணிகர்களை மிரட்டும் பண்பில்லாத இளைஞர்கள் வாழும் இடம். கள் வாங்கக் காசில்லாமல் பெண்கள், பசித்த குழந்தைக்கு யானைத் தந்தத்தை வேடிக்கை காட்டும் காடு. அங்கு எலும்புகளை ஓட்டகங்கள் தின்கின்றன. இந்தப் பாதையில், மாமை நிறமுடைய தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல மாட்டேன்! என்கிறான் தலைவன்.

இப்பாடலுக்கு விளக்கம் சொல்லும் தமிழறிஞர்கள் ஓட்டகம் தின்பது எலும்பு இல்லை. எலும்பைப்போல் காய்ந்த இலவ இலை என்கிறார்கள்.

ஆனால் ராஜஸ்தானில் உள்ள இந்திய வேளாண்மை ஆராய்ச்சிக் கழகம் ஓட்டகம் எலும்பைத் தின்னும் என்கிறது. பாஸ்பரஸ் குறைபாடுடைய ஓட்டகங்கள் எலும்பைத் தின்பதாக இவ்வாராய்ச்சிக் கழகம் கண்டுபிடித்திருக்கிறது. பி.எஸ். ஸி, எம்.எஸ். ஸி, ஸூவாலஜி படிக்காமலேயே நம் இளம்நாகன்களுக்கு விலங்கியல் அறிவு இருந்திருக்கிறது!

...

அடையாளம் காணுதல்

~

மிஸ்டர் எக்சுக்கு நண்பர்களை, பழகியவர்களை, உறவினர்களை அடையாளம் கண்டுபிடிப்பது சிரமமாக இருந்தது. இப்போதெல்லாம் அவர்களுக்கு முகம் இல்லை. கண்கள் மட்டுமே இருந்தன.

கமலா அண்ணிக்கு லேசாகப் பூனை மீசை இருக்கும். உஷா அக்காவுக்கு இடது உதட்டுக்குமேல் பளிச் மச்சம் இருந்தது. பக்கத்து சீட் ராகவன் சாருக்கு சற்று எடுப்பான பற்கள். பக்கத்து வீட்டுக்காரருக்குக் கீழுதடு பெரிசாக இருக்கும். மளிகைக் கடை அனிதாவுக்கு எடுப்பான நாசி. அதெல்லாம் கானோம்.

முதன்முறையாக மனிதர்களைக் கண்களை வைத்து அடையாளம் காண்பது மிஸ்டர் எக்சுக்கு சவாலாக இருந்தது.

இரவெல்லாம், பிரபலமான மனிதர்களின் முகங்களில் இருந்து கண்களை மட்டும் தனியே வெட்டி எடுத்து அடையாளம் காணும் பயிற்சி மேற்கொண்டார்.

தெருவில் நடந்து போகிறவர்களின் கண்களைப் பார்த்தபடி இருந்தார். வானத்து நட்சத்திரங்களைப்போல, கடல்களின் மீன்களைப்போல அவை தினுசு தினுசாக இருந்தன.

சில கண்களில் மழை பொழிந்தது.

சில விழிகளில் எப்போதும் வெய்யில் காய்ந்தது.

சில கண்கள் பேசின.

சில கண்கள் பாடின.

சில கண்களில் பூங்கொத்துகள்.

சில கண்களில் பச்சை விளக்கு எரிந்தது. சில கண்களில் நிற்கச் சொல்லி சிவப்பு விளக்குகள்.

சில கண்கள் பிச்சைப் பாத்திரத்தை ஏந்தியிருந்தன. சில கண்களில் துப்பாக்கி.

மிஸ்டர் எக்லை எப்போதும் அதிகாரம் செய்யும் மேனேஜரின் கண்கள் செத்துப்போன நாயின் கண்கள் போலிருந்தன.

எதிர் வீட்டு பால்கர் மனைவியின் கண்களைப் பார்த்தார். அதில் 550 மெகாஃபிக்சல் கேமரா இருந்து.

கடைசித் தெரு வனஜாவுக்குக் கண்களையே கானோம். அவற்றை நிரந்தரமாக டிவி சீரியலுக்கு முன்னால் உள்ள சோபாவில் வைத்திருந்தார்.

பக்கத்துத் தெரு நாராயணனுக்குக் கண்கள் மட்டும் வயோதிகமடைந்திருந்தது. விசாரித்ததில் அவை அவனுடைய அப்பாவின் கண்களாம்.

முதல் அமைச்சரின் கண்களை டிவியில் பார்த்தார். அவரது இடது கண் எம்ஜிஆருடையதுபோலவும் வலது கண் ஜெயலலிதாவுடையது போலவும் இருந்தது.

ரிடையர்டான தமிழ்யாவைப் பார்த்தார். வள்ளுவரைப் போல் கண்களிருக்கும் என்றெண்ணியிருந்தார். அவருக்கோ இரண்டு கண்களும் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் கோனார் நோட்ஸ்தான் இருந்தது.

கதவுக்குள்ளேயே இருந்து சில கண்களில் பூஞ்சை படிந்திருந்தன. வீடில்லாமல் புளிய மரத்தடியில் வாழ்பவளின் கண்களில் மழைத்துளி விழுந்து அவற்றைத் துருப்பிடிக்க வைத்திருந்தது.

நிறைய கண்களில் பசியிருந்தது. பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள் கண்களில் இருள் இருந்தது. தெருமுக்கில் எழுந்தருளிய மாரியாத்தா கண்களில் பயம் இருந்தது.

நகரம் விட்டு வெகுதூரம் நடக்க வேண்டியவர்களின் கண்களில் தீ எரிந்தது.

இரண்டு தெருவுக்கு நீண்டிருந்த ரேஷன்கடை கியூவில் கடைசி ஆளாய் நின்ற மிஸ்டர் எக்ஸ், வழக்கம்போலக் காலிப்பையோடு வீடு திரும்பினார். மூன்றாவது கண்ணோடு நின்ற மிஸஸ் எக்லை அவரால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. வைரல்தானே பரவுவதாகச் சொன்னார்கள். ஏலியன்கூட வர ஆரம்பித்துவிட்டதா? குழம்பித்தான் போனார் மிஸ்டர் எக்ஸ்!

...

காதம்பரி - தாகூரின் காதல்!

~

காதல் ஒரு முடிவற்ற ரகசியம். அதை விவரிக்க எவ்விதப் பொருத்தமான காரணங்களும் இல்லை! என்கிறார் ரவீந்திரநாத் தாகூர்.

பிரபலங்கள் குறித்த ரகசியக் காதல் கதைகளைச் சமூகம் அறிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறது. ஆனால் தங்கள் பிரபலத்தன்மையின் பொருட்டு அவர்கள் தம் காதலை மிகுந்த நெருக்கடியோடு மூடிப் பாதுகாக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த வகையில் இந்தியாவின் பெருமிதம் எனப் போற்றிக் கொண்டாடப்படுகிற தாகூர் குறித்தும் ஓரிரு காதல் கதைகளைச் சமூகம் அசைபோட்டபடி இருக்கிறது.

இளம்வயதில் தாகூருக்கும் அவரது சொந்த அண்ணியான காதம்பரிக்கும் இடையே மௌனமான காதல் செயல்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் காதல் அவரது படைப்புகள் பலவற்றில் வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

இக்காதலை அடிப்படையாக வைத்துத் தாகூர் எழுதிய சிறுகதை 'சிதைந்தகூடு'. இச்சிறுகதைதான் சத்யஜித்ரேவின் 'சாருலதா'. சத்யஜித்ரே தன் படைப்புகளில் தன்னை மிகவும் கவர்ந்ததாகச் சாருலதாவைக் குறிப்பிடுகிறார்.

கீதாஞ்சாலி எழுதி உலகப் புகழடைந்த நிலையில் தாகூர்மீது அர்ஜென்டினா நாட்டுப் பெண் எழுத்தாளரான விக்டோரியாவுக்கு மதிப்பும் அன்பும் இருந்தது.

தாகூரிடம் இருந்த ஓவியத் திறமையை விக்டோரியா கண்டுபிடித்தார். தாகூரின் பிந்தைய காலக் கவிதைகளில் விக்டோரியாவின் அடையாளங்கள் தென்படுகின்றன. விக்டோரியா தாகூருக்கு ஒரு நாற்காலியைப் பரிசளித்தார். தாகூர், 'காலி நாற்காலி' எனும் கவிதையில் இந்த ஞாபகங்களை வெளிப்படுத்துகிறார்.

தாகூரை மையமாகக் கொண்டு வங்காளத்தில் சில படங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இன்று அத்தகைய படங்களுள் ஒன்றான காதம்பரியை (Kadambari) பார்க்க முடிந்தது. அமேசான் பிரைமில் சத்யஜித்ரேயின் படங்களைத் தேடியபோது சுமன் கோஷ் இயக்கிய காதம்பரி கிடைத்தது.

'பெங்காலியின் பண்பாட்டுத் தளத்தில் நிகழ்ந்த தாகூரின் அண்ணியான காதம்பரிதேவியின் தற்கொலை குறித்த படம்' என்கிற குறிப்பு இப்படத்தைப் பார்க்கத் தூண்டியது.

Bio pic வகைமையில் காதம்பரி தேவியின் வாழ்வைப் பேசும் படமிது. சித்திரம் போன்ற காட்சிகள், கவிதைகள் நிறைந்த வசனங்கள் (பல வரிகள் தாகூரிலிருந்து எடுத்தவை), காவியத்தன்மை மிகுந்த செவ்வியல் இசைக் கோர்வை என romantic classic படம் காதம்பரி.

காதம்பரி தேவிக்கும் தாகூரின் அண்ணன் ஜோதிரிந்திரநாத்ருக்கும் (5 ஜூலை 1868) திருமணம் நடக்கிறது. அப்போது காதம்பரிக்கு வயது 10. ஜோதிரிந்திரநாத்விட ஒன்பது வயது இளையவள். ஜோதிரிந்திரநாத் தாகூரைப்போலவே கலைஞன்தான். ஃப்ரஞ்சு இலக்கியங்களை வங்காள மொழிக்குத் தந்தவர். சிறந்த இசைக்கலைஞர். கப்பல் வணிகம் செய்பவர். நாடக ரசிகர்.

அவரால் பால்ய வயது காதம்பரி தேவியோடு பொழுதைக் கழிக்க முடியவில்லை. தாகூரின் குடும்பம் செல்வந்தக் குடும்பம். காதம்பரியோ எளிமையான பின்னணியிலிருந்து வந்தவர். தாகூர் குடும்பத்தோடு ஒன்றுவதில் காதம்பரிக்குச் சிரமம் ஏற்படுகிறது.

காதம்பரியைவிட இரண்டு வயது இளையவர் தாகூர். இருவருக்குமிடையே நட்பு மலர்கிறது. தாகூர் கவிதைத் திறமையால் காதம்பரி கவரப்படுகிறார்.

தனிமை, தாகூரின் மென்மையான கவித்துவ சபாவும், வசீகரம் இவற்றால் இவ்வன்பு படிப்படியாகக் காதலாகப் பரிணமிக்கிறது. சிறிது பிசகினாலும் ஆபாசமாகத் தோன்றிவிடுகிற உறவு. ஆனால் மிகுந்த இயல்போடும் கண்ணியத்தோடும் காட்சிகளைப் பின்னியிருக்கிறார் இயக்குனர் சுமன் கோஷ்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதி. வசதிபடைத்த வங்காளிகளின் வாழ்வு மிக நேர்த்தியாகப் பதிவாகியிருக்கிறது. குடும்பத்தில் பெண்கள் ஒன்றாக அமர்ந்து இலக்கியம் பேசுகிறார்கள். கணவனோடு மனைவி ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம் குறித்து விவாதிக்கிறார்கள். தொடர்கதைகள் குறித்துப் பெண்கள் உரையாடுகிறார்கள். பண்பட்ட வங்கச் சமூகத்தின் உயர் அடுக்கு வாழ்க்கையைத் துல்லியமாகப் பதிவு செய்கிறார் இயக்குனர்.

தாகூர் தன் கவிதைகளைக் காதம்பரியோடு பகிர்ந்துகொள்கிறார். அதன் ரசனையான பகுதிகளை அடையாளம் காண்கிறான் காதம்பரி. தன் கவித்துவத்தை அங்கீகரிக்கும் பைன் என்பதால் தாகூருக்கும், வாசிப்பின் வழியாகத் தனது கலை ஆர்வத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள வீட்டிலேயே கிடைத்த துணை என்பதால் காதம்பரிக்கும் காதல் மலர்கிறது. ஆனால், அதை இருவரும் காதலாக வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. அந்த உறவை மிகப் பூடகமாகவே பாதுகாக்கிறார்கள்.

இவர்களுக்கிடையே இருக்கும் நெருக்கம் குடும்பப் பெண்களுக்குத் தெரிய வருகிறது. தாகூருக்குத் திருமணம் செய்கிறார்கள். தனக்குக் காதம்பரி எழுதிய கடிதங்களைத் தாகூர் அவளிடமே ஒப்படைக்கிறார். தாகூரின் திருமணம் அவள் மனதை நிம்மதியழக்கச் செய்கிறது.

இதற்கிடையில் அவளது கணவனுக்கு வேறு ஒரு பெண்ணிடம் இருக்கும் உறவையும் அறிகிறான். மிக இளம் வயது மணம், கலைத்தாகம், அன்பைப் பகிர்ந்துகொள்ள ஆளற்ற தனிமை, பற்றிக்கொள்ள கிடைத்த தாகூரின் புது உறவு, குழந்தையற்ற சோகம், கணவனின் காதல் இத்தகைய மன நெருக்கடியிலிருந்து மீள முடியாமல் தற்கொலை முடிவை நாடுகிறார் காதம்பரி. காதம்பரியின் மரணம் தாகூரை வெகுநாட்கள்வரை பாதிக்கிறது. அது அவரது கவிதைகளில் வெளிப்படுகிறது.

தாகூர், காதம்பரி உறவு குறித்து எவ்விதச் சந்தேகமோ, குழப்பமோ அடையாமல் அவர்களை இயல்பாக எதிர்கொள்கிறார் ஜோதிரிந்திரநாத். இது அவரது மேற்கத்தைய அறிவின் தாக்கத்தால் வெளிப்படுகிற பண்பு. இம்மூவரும் ஓர் இரவு நதியில் செய்யும் சிறு பயணம், அவர்கள் பாடுவது, அந்தப் பாடலுக்கான இசை அனைத்தும் மனதை வருடக்கூடிய காட்சிகள்.

காதம்பரி, கலைத்தாகமும் அன்பின் விழைவும் கூடிய இளம்பெண்ணின் துரித முடிவைக் கூறும் துயர அழகியல்!

நகுலனிமிருந்து விக்ரமாதீத்யனுக்கு...

கடிதம் - 38

திருவனந்தபுரம்
4-8-87

நண்பருக்கு,

நீங்களும் 'கோணங்கி'யும் சௌகரியமாக ஊர் போய்ச் சேர்ந்திருப்பீர்கள். கோணங்கியைக் கண்டால் நான் விசாரித்ததாகச் சொல்லவும். குற்றாலத்தில் நடக்கும் கவிதைப் பட்டறைக்குக் காசியபன், அவர் மனைவி, நான் ஸெப்டம்பர் ஐந்தில் அங்கு இருப்போம். அங்கு நீங்களும் வருவீர்கள், உங்களைச் சந்திக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். வருவதற்கு முன் முடியுமானால் மீண்டும் எழுதுகிறேன்.

உடம்பைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

...

விளக்கக்குறிப்பு :

காசியபன் : கவிஞர் / நாவலாசிரியர் / விமர்சகர்; 'விருட்சம்' வெளியீட்டில் வந்திருக்கும் இவருடைய 'அசடு' புதினம் அவசியம் படித்துப்பார்க்க வேண்டியது; 'கணையாழி'யில் தொடராக வந்த 'முகம்மது கதைகள்' (தலைப்பு சரிதானா?) இன்னொரு நல்ல படைப்பு.

...

கடிதம் - 39

திருவனந்தபுரம்
12-8-87

நண்பருக்கு,

உங்கள் 3.8.87 அன்பான கடிதம். Book Ventureஇல் இருந்த 'பனியால் பட்டபத்து மரங்கள்', 'மூன்று', 'ஐந்து' தங்கிவிட்ட பிரதிகளை என்னிடம் திருப்பி அனுப்பிவிட என்னிடம் கேட்டதற்கு, திரு. T.M.Nandalalaவுக்கு அனுப்பச் சொன்னதன் பேரில் அனுப்பிவிட்டார்கள். அவரிடம் நான் சொன்னதாக எழுதி, 'மூன்று', 'ஐந்து' இரண்டையும் என் அன்பளிப்பாகப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

Poetic process பற்றிப் பேசும்போது உங்கள் அனுபவம்தான் முக்கியம். குறாபடியைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

அநேகமாக வருவேன். வருவதற்குமுன் எழுதுகிறேன். பிற நேரில்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

...

விளக்கக் குறிப்புகள் :

1.Book - Venture: வாசகர் வட்டம். தீரர் சத்யமூர்த்தி(பெருந்தலைவர் காமராஜரின் அரசியல் ஆசான்)யின் மகள் லக்ஷ்மி கிருஷ்ணமூர்த்தி இலக்கிய வகுப்பில் 'வாசகர் வட்டம்' என்ற நூல் வெளியீட்டகம் நடத்திவந்தார்; தி.ஜானகிராமனிடம் எழுதக் கேட்டு வாங்கி, 'அம்மா வந்தாள்' நாவலை வெளியிட்டார்; சா.கந்தசாமியின் முதல் நாவலான

‘சாயாவனம்’, க.சுப்ரமணியனின் ‘வேரும் விழுதும்’, தி.ஜானகிராமன் – சிட்டி இருவரும் தலைக்காவேரியிலிருந்து பும்புகார் வரை பயணித்து எழுதிய ‘நடந்தாய் வாழி காவேரி’ முதலான சிறந்த நூல்களைக் கொண்டுவந்தார்.

2. ‘பனியால் பட்ட பத்து மரங்கள்’ : நகுலனின் சகோதரி ‘திரிசடை’ எழுதிய கவிதைத் தொகுப்பு. ‘மூன்று’/ ‘ஐந்து’ : இராமாயணக் கதைமாந்தர்களை வைத்து நகுலன் எழுதிய கவிதை நூல்கள். இந்த மூன்றையும் சொந்தத்தில் வெளியிட்டு விற்பனை உரிமையை ‘வாசகர் வட்ட’த்தில் கொடுத்திருந்தார்கள்.

3. T.M. நந்தலாலா: உதகமண்டலத்தில், எண்பதுகளின் தொடக்க ஆண்டு ஒன்றில் (‘83) மருந்தானுநருக்குப் (D.Pharm) படிக்கையிலேயே கவிதை நாட்டத்தில் ‘ஸ்வரம்’ எனும் கவிதைச் சிற்பிதழை (கார்த்திகா ராஜ்குமாருடன்) தொடங்கி நடத்திவந்தார்; கவிஞர் பிரம்மராஜன், சிறப்பாசிரியர்; மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் (கவிஞர்களை அறிமுகப்படுத்தி) உட்பட சிறப்பாகவே வந்தது.

நந்தலாலா(இளங்கோ)வுக்கு நகுலன் கவிதைகள் நிரம்பப் பிடிக்கும்; கள்ளக்குறிச்சி ஊர் திரும்பி, சொந்தத் தொழில் செய்யும் காலத்தில், தாரணி பதிப்பகம் எனத் தொடங்கி, ‘கல்யாணஜி கவிதைகள்’, எஸ்.டி.லக்ஷ்மணனின் (பத்திரிகையாளர் மணா) கவிதைத் தொகுப்பு, தெற்கிலிருந்து சில கவிதைகள் எல்லாம் வெளியிட்டார்; நகுலனை நேரில் பார்த்து, ‘சுருதி’ கையெழுத்துப் படியை வாங்கி வந்து பதிப்பித்தார்.

உதகமண்டலத்தில் அவருடன் ஏற்பட்ட நட்பு இன்றளவும் தொடர்கிறது; என்னுடைய புரவலர்களுள் முக்கியமான ஒருவர்.

3. Poetic process : கவிஞர் கலாப்ரியாவும் பிரம்மராஜனும் நடத்திவந்த ‘கவிதைப் பட்டறை’யில் இன்னும் ஏதாவது சேர்க்கலாமா என்று கேட்டபோது, ‘கவிதையாக்கம்’ பற்றி கவிஞர்கள் நால்வரைப் பேச்சு சொல்லலாம் என்று சொன்னேன்; என்னையும் சேர்த்துக்கொண்டார் பிரம்மராஜன். என்ன எழுதவேண்டும் என நகுலனிடம் கேட்டு எழுதியிருந்தேன்; அவருடைய ‘மூன்று’, ‘ஐந்து’, ‘பனியால் பட்ட பத்து மரங்கள்’ கேட்டிருந்தேன்.

•••

கடிதம் - 40

திருவனந்தபுரம்
29 - 8 - 87

நண்பருக்கு,

திரு.காசியபனுக்கு உடல்நிலை சரியாக இல்லாததனால், அவர் Poetry Workshop வரவில்லை. ஓணம் சமயம் ஆதலால் ரயில், பஸ் எல்லாம் ஒரே கூட்டமாக இருக்கும். என்றாலும் எல்லாம் சரியாக அமைந்தால் என் மலையாளி நண்பர் ஒருவருடன் இங்கிருந்து நாங்கள் செங்கோட்டை பஸ்ஸில் (ரிஸர்வேஷன் கிடையாது) வந்து அங்கிருந்து தென்காசி நான்காம் தேதி வருவோம். (சமயம் இப்பொழுதும் சரி பிறகும் குறிப்பிடமுடியாது) தென்காசியில் உங்கள் வீட்டிற்கு வருவோம். பிற நேரில்.

P S

அன்புடன்
‘நகுலன்’

We will board the Shenkottai bus to Trivandrum at 9.30 pm.

•••

விளக்கக்குறிப்பு : ‘கவிதைப் பட்டறை’க்கு வருகிறவர்களைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியவர்களுள் நானும் ஒருவன்; செங்கோட்டை போயும் நகுலனைப் பார்க்கமுடியாது போயிற்று; அவர் வந்துவிட்டார்.

•••

கடிதம் - 41

திருவனந்தபுரம்
19 - 10 - 87

நண்பருக்கு,

உங்கள் அன்பான கடிதம். நீங்கள் கடிதம் எழுதாவிட்டாலும் நான் அதைத் தவறாக எடுத்துக்கொள்ள மாட்டேன்.

என்னை நீங்கள் அதிகமாகப் பாராட்டியிருக்கிறீர்கள். எனக்கே கூச்சமாக இருக்கிறது. நம்பி என்ற கவிஞன் மாத்திரம் இல்லை. நம்பி என்ற மனிதனையும் நான் நேசிக்கிறேன். உங்களுக்குக் குறைபாடுகள் இருக்கலாம். யாருக்குத்தான் இல்லை.

கூர்ணித்து வருகிறது. எனக்கும் பலவிதப் பிரச்சனைகள். பொருள் வசதி இல்லாமல் இருப்பது ஒரு சாபம்தான். ஆனால் ஓரளவு பொருள் வசதியிருந்தாலும் அதுவும் பலவிதப் பிரச்சினைகளைக் கிளப்புகிறது. ஒன்றும் செய்ய முடியாது. சகித்துக்கொள்வதைத் தவிர.

ஒன்று சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். எளிமையாக இருக்கிறது என்பதால் எப்படிக் கவிதையைப் புறக்கணிக்கக்கூடாதோ, அதேபோல் சிக்கலாக இருக்கிறது என்பதனாலும் கவிதையைப் புறக்கணிக்கக்கூடாது. பலரிடமிருந்தும் பலதும்

கற்றுக்கொள்ளலாம்.

என்னைவிட நீங்கள்தான் உடம்பைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நான் தனி ஆள். நான் போனால் ஒருவருக்கும் ஒரு நஷ்டமுமில்லை. சிலர் அதை ஒரு லாபமாகவும் கருதலாம். இதுதான் வாழ்க்கை. ஒன்றும் செய்ய முடியாது. திரு. மணியைக் கேட்டதாகச் சொல்லவும். அவரும் என்னிடம் மிகவும் அன்பாக இருக்கிறார்.

அன்புடன்
நகுலன்

• • •

கடிதம் - 42

Trivandrum
27-1-88

நண்பருக்கு,

நீங்கள் அனுப்பிய 'உள்வாங்கும் உலகம்' மூன்று பிரதிகள் கிடைத்தன. தொகுதி நன்றாக உருவாகியிருக்கிறது. எனக்குப் பிடித்தது. இதுகுறித்து என் மதிப்புரையை 'கனவு'க்கு அனுப்பியிருக்கிறேன் - பிரசுரமாகும் என்ற நம்பிக்கையில்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

• • •

விளக்கக்குறிப்புகள்:

1. 'உள்வாங்கும் உலகம்': என்னுடைய மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பு.
2. 'கனவு': எழுத்தாளர் சுப்ரபாரதிமணியன் சொந்தப் பொறுப்பில் நடத்திவரும் சிற்றிதழ்.

• • •

கடிதம் - 43

திருவனந்தபுரம்
7-2-88

நண்பருக்கு,

நான் 27-1-88 உங்களுக்கு அனுப்பிய M.O.வும் கடிதமும் கிடைத்தனவா? மணி ஆர்டர் ரசீதும் கிடைக்கவில்லை; உங்களிடமிருந்து கடிதமும் வரவில்லை. எனவே இந்தக் கடிதம்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

• • •

விளக்கக்குறிப்பு:

என் கவிதைத் தொகுதியை அனுப்பிவைத்திருந்ததற்கு அன்புடன் வந்த பணவிடை; நான் சென்னையிலிருந்து தென்காசி வந்துவிட்டதனால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டுவிட்டது; அதற்கு வருத்தப்பட்டு எழுதியுள்ளார்.

• • •

கடிதம் - 44

டி.கே.துரைசாமி

திருவனந்தபுரம்
27-2-88

நண்பருக்கு,

உங்கள் 13.2.88 கடிதம். M.O. திரும்பி வந்து சேர்ந்தது - அதில் எனக்கு ஒரு ஏமாற்றம். நான் அன்புடனும் ஆத்மார்த்தமாகவும் அனுப்பியது திருப்பி அனுப்பப்பட்டதில் - பரவாயில்லை. விலாசம் சரியாகவே எழுதப்பட்டிருந்தது என்றே நினைக்கிறேன்.

'உள்வாங்கும் உலகம்' ஒரு பிரதியைக் 'கனவு'க்கும், ஒன்றை ஒரு எழுத்தாள நண்பருக்கும் கொடுத்தேன். 'கனவி'ல் மதிப்புரையை ஆறாவதில் உபயோகிக்கிறதாகக் கடிதம் வந்தது.

மீண்டும் சொல்கிறேன். தொகுதி நல்ல தொகுதி - சிறப்பாகவே வந்திருக்கிறது - குடிப்பதைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறீர்கள்.

படித்ததும் என்னவோ செய்தது. நானும்தான் குடிக்கிறேன். ஆனால் வேலையில் இருந்துகொண்டு. ஆனால் ஒரு வரையறைக்கு

மேல் போவதில்லை. என் பொருளாதார நிலை அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. எதிலுமே நான் தோல்வியைக் கற்றுக்கொள்கிறேன். என்ன செய்ய! என்னாலும் உங்களாலும் குடியை நிறுத்தமுடியும் என்று தோன்றவில்லை.

என்றாலும், நீங்கள் கோபப்பட்டாலும் சரி - சற்றுக் குடிப்பதைக் குறைக்காவது பாருங்கள். முடியும். ஒன்று சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். இரவு முழுவதும் விழித்திருப்பது, ஏதாவது வேலை செய்வது - இதெல்லாம் கூட ஒரு போதையைத் தரும்.

நண்பர்கள் என்னிடம் வைத்திருக்கும் அன்பிற்கு நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். க.நா. சுவைப் பார்க்க ஒரு ஆவல். முடியுமானால் நான் அங்கு (சென்னைக்கு) வர முயற்சிக்கிறேன்.

பிற பின்னர்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

• • •

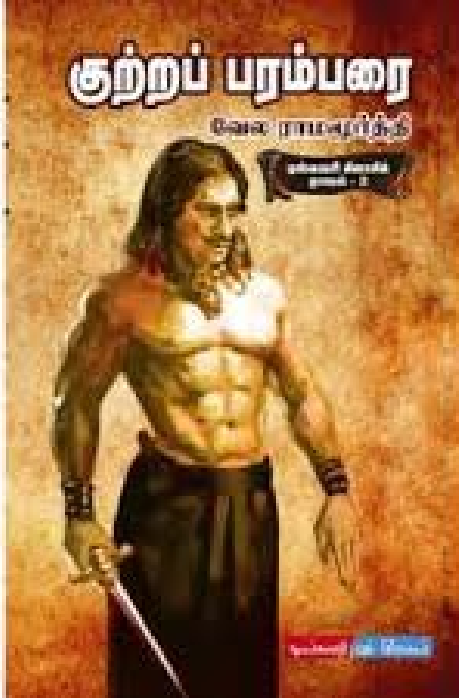
விளக்கக்குறிப்பு :

உள்வாங்கும் உலகம்: விக்ரமாதித்யனின் மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பு

- தொடரும். ■

உணர்வுபூர்வமான மனிதர்களின் கதை - குற்றப் பரம்பரை

கதைக்கரு

அதிகார வேட்கைக்கும் துரோகங்களுக்கும் இடையே வாழ்ந்த மனிதர்கள் நிறைந்த பதிவாகத்தான் நான் குற்றப் பரம்பரை நாவலைப் பார்க்கிறேன். வெள்ளைக்காரர்கள் மனிதக்கறி திங்கும் கொடுமையானவர்கள் அல்ல. அவர்கள் தங்களின் அதிகாரத்திற்கு எல்லோரும் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும் என்ற அதிகாரப் போதையில் இருந்தார்கள் என்பதை இந்நாவல் சுட்டிக்காட்டியது. அவர்கள் போடும் சட்டங்களை மதிக்காமல் அத்துமீறுபவர்களைத் தயவு தாட்சணியமின்றிச் சுட்டுத் தள்ள நினைத்தார்கள். அப்போதுதான் அவர்களின் மீது ஒருவித பயம் இருக்கும். அதுவே அவர்களின் ஆட்சியை நிலைநாட்ட உதவும் என்பதில் மிகக் கவனமாக இருந்தார்கள். அப்படி வெள்ளையர்களின் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்படாமல் தனது இயல்பிலேயே இருக்க விரும்பிய மனிதர்களின் கதையாகத்தான் குற்றப் பரம்பரை நாவலின் கதைக்கருவைப் பார்க்கிறேன்.

வாசிக்கத் தொடங்கியதும் குதிரை வேகத்தில் என்னை இழுத்துச் சென்றது 'குற்றப் பரம்பரை' நாவல். ஒருவிறுவிறுப்பானதிரைப்படம்பார்ப்பது போலவே இருந்தது. ஓய்வு நேரங்களிலும் கதாபாத்திரங்கள் என்னோடு பேசுவது போல் உணர்ந்தேன்.

ஜூனியர் விகடனில் தொடராக வெளிவந்த இந்நாவல் ஒவ்வொரு அத்தியாயம் முடிவிலும் அடுத்தென்ன என்ற எதிர்பார்ப்பைக் கிட்டத்தட்ட மெகாத் தொடர்களைப் போல் ஊட்டியிருந்தது என்பதை முதல் அத்தியாயம் முடித்திருக்கும் விதத்திலே உணர்ந்துகொண்டேன். நல்ல வர்ணனை. ரசித்து ரசித்து வேல ராமமூர்த்தி எழுதியிருக்கிறார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அதைவிட இன்னொன்று மிகமுக்கியமானது. இச்சமூக அமைப்பில் காலங்காலமாகக் கடைபிடிப்பதாக நம்பப்படும் மனுதர்ம விதிகளை மீறும் நபர்களைச் சூழ்ச்சியால் வீழ்த்துவது என்பதும் மிக முக்கியமானதாகப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

தீண்டாமையின் ஆணிவேர்

பெருநாளி ஊருக்குச் சொந்தமான எஸ்டேட் கிணற்றில் பெரும்பச்சேரி ராக்கு தண்ணீர் எடுத்ததற்காக அவளது கணவன் துருவனைக் கொதிக்கும் எண்ணைச் சட்டியில் கையைவிட்டுக் காசை எடுக்கச் சொல்லி மனுதர்ம விதியின்படி அவனது மனைவி ஊர்ப் பொதுக்கிணற்றில்

தண்ணீர் இறைத்தது உண்மைதான் என ஊர் சபை கண்டுபிடித்து வழக்கமான தண்டனை கொடுக்கிறது.

ஊர் வழக்கப்படி தீண்டத்தகாதவர்கள் ஊர்ப் பொதுக்கிணற்றுத் தண்ணீரைத் தீட்டுப்படுத்தியதற்காகச் சர்க்கரைப் பாகை உடம்பெல்லாம் ஊற்றி, கட்டெறும்பு புற்றுக்கு அருகே கட்டப்பட்டு, கட்டெறும்பு கடித்தே அவன் சாக வேண்டும். அத்தகைய தண்டனையை நிறைவேற்றிவிட்டுக் கொஞ்சமும் மனஉறுத்தலே இல்லாமல் அருகிலிருக்கும் ஊர்மந்தையில் குலாவிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் மனுதர்மச் சட்டத்தை நிறைவேற்றிய புண்ணியவான்கள்.

இச்செய்தியைக் கொம்பூதியைச் சேர்ந்த வேயன்னாவிடம் ராக்கு சொல்ல, அவர் தேடிவந்து துருவனை மீட்டெடுத்துக்கொண்டு போகிறார். இங்கிருந்துதான் பிரச்சனை தொடங்குகிறது. இதுவரை வேயன்னா இனத்தார் களவு செய்து காலம் தள்ளினாலும் அவர்களின் மீது பெரும் பயம் கலந்த மரியாதை வைத்திருந்த பெருநாளி மக்கள், ஊர்சபை கூடி முடிவு செய்த சமாச்சாரத்தில் உள்ளே நுழைய இவர் யார்? இவருக்கு யார் அந்த அதிகாரத்தைக் கொடுத்தது? கொம்பூதிக்காரனுக்கு என்ன வந்தது? அவனுக்கும் இவனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? என்கின்றனர். அவர்கள் எல்லோரும் சகமனிதர்கள் என்பதே மறந்துபோய்விட்டார்கள் என்பது மிக அழுத்தமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது இந்நாவலில்.

பக்கத்தூர்காரர்களுக்கு உதவி செய்யப் போகிறோம்.. அதனால் நாம் தேவையில்லாமல் அவர்களைப் பகைத்துக்கொள்ள வேண்டியது வருமே என்றெல்லாம் கொம்பூதி மக்கள் நினைக்கவில்லை. கொம்பூதிக்குச் சுற்றி இருக்கும் எல்லா ஊர்களும் பகைதான். ஆனால் பொருள், செல்வம், பெரும் வீடு வாசல், காடு கரை என எதற்கும் இடம் கொடுக்காமல் அன்றாடம் களவை நம்பிவாழ்க்கைநடத்திக்கொண்டிருக்கும் அவர்கள் சக மனிதனை வேற்றுமை பாராட்டத் தெரியாத நபர்களாகவே பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குச் சாட்சி வைத்துரை.

தண்ணீர் எடுத்ததற்காகக் கட்டிவைத்துக் கொல்லப்போன துருவனைச் சமயத்தில் காப்பாற்றவில்லை என்றால் அவன் செத்திருப்பான். இதைத் தடுக்க நினைக்கும்

வேயன்னா பெருநாளி கிணற்றில் பெரும்பச்சேரி சனங்கள் இனிமேல் தன் வாளி போட்டு தண்ணீர் இறைப்பார்கள் எனச் சொல்லி அனுப்புகிறார். உடனே ஊர் சபை கூடி முடிவெடுத்து அவர்கள் தண்ணீர் இறைக்க மறுநாள் காலை வருவதற்குள் மலத்தைத் தண்ணீரில் நிரப்பிப் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டது மனுதர்மச் சட்டம்.

இதை எதிர்பார்க்காத பெரும்பச்சேரி மக்களும் வேயன்னாவும் நொந்து போய்விடுகிறார்கள். இப்பிரச்சனையை அவர்கள் கலவரம் மூலமாகத் தீர்த்துக்கொள்கிறார்கள். பாதிக்கப்பட்டவன் ஏதாவது ஒருவிதத்தில் அதை வெளிப்படுத்தினானே தீருவான். இதற்காகப் பெருநாளி விவசாயப் பண்ணைகளின் வீடுகளில் வேலை செய்து வயிற்றைக் கழுவும் அவர்கள் பட்டினி கிடக்க நேர்கிறது. காலங்காலமாக அதுதானே நடக்கிறது. நிலம், பொருள் இருப்பவனை எதிர்த்தால் இல்லாதவன், ஏழை, அன்றாடம் காய்ச்சி, அடிமைப்பட்டவன் இவர்கள் எல்லாம் பட்டினிதானே இருக்க வேண்டும். அதுதானே மனுதர்மச் சட்டம்.

அப்போது நல்ல தண்ணீர் இருந்த நிலங்களில் தலித் மக்களைக் குடியேற விடாமல் தடுத்திருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையையும் இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது. அப்படி இருந்தால்தானே வருசமெல்லாம் குடிக்கும் தண்ணீருக்குக்கூட மனுதர்மச் சட்டத்தைப் பின்பற்றுவவர்களின் காலடியில் கிடக்க வேண்டிய அவலம் நேரும். அதற்கான விடிவுகாலத்தை நோக்கிப் பயணித்தால் மலத்தைக் கொண்டு மனுதர்மச் சட்டம் நிறைக்கிறது.

கடைசியில் வெள்ளை அரசாங்கச் சட்டமே துணைபுரிகிறது. பல கட்டப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடக்கின்றன. முதலில் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் பெருநாளி சனம், பின்பு வெள்ளையர்களின் சட்டத்திற்கு முன் அடங்கிப்போகிறது. ஒருவழியாக, பெருநாளி பொதுக்கிணற்றில் தண்ணீர் எடுத்ததற்காக ராக்கு மீது புகார் கொடுத்த தலையாரி பொண்டாட்டி வீரசுத்தியும் அதே ராக்கும் பெரும்பச்சேரி பெண்களும் தண்ணீர் எடுக்கும்போது வாளிகள் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டிக்கொண்டு தண்ணீர் இறைக்கும் காட்சியை விவரிக்கும் பகுதி நாவலின் மிக முக்கிய பகுதியாக விளங்குகிறது.

போலீஸ் வருகை

கிணற்றுத் தண்ணீர் விவகாரத்தில் எதிர்ப்பைக் காட்ட பெரும்பச்சேரி மக்கள் கொம்பூதிக்காரர்களோடு கூட்டுச் சேர்ந்து வழக்கமாகக் கூடும் சந்தைகளில் தீ வைத்து, பெருநாளி ஊரையும் சூறையாடுகிறார்கள். இச்சம்பவத்தால் பெருநாளிக்குப் போலீஸ் ஸ்டேசன் வரவேண்டும் எனக் கோருகிறார்கள். அதற்கான இடத்தையும் வசதிகளையும் பெருநாளிக்காரர்கள் செய்து கொடுக்க முன்வந்ததும் கச்சேரி என்று சொல்லக்கூடிய போலீஸ் ஸ்டேசன் வருகிறது. இப்படியாக போலீஸ் ஸ்டேசன்கள் நம் நாட்டுக்குள் முளைத்த வரலாறு அறிய முடிகிறது.

முதலில் வரும் விக்டர் துரை என்ற வெள்ளை அதிகாரி மிகவும் கருணையோடு கொம்பூதி மக்களிடம் நடந்துகொள்கிறார். அவரின் வெள்ளைகுணம் தெரியாமல் கொம்பூதிக்காரர்கள் அவருக்கு இடைஞ்சல் கொடுக்க கண்ணீர் மல்க அவர் வந்த உடனே ஊரை விட்டுக் கிளம்புகிறார்.

அடுத்து வரும் பகதூர் துரை என்பவன் ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலையில் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியாக இருக்கிறான். அவன் எடுத்த எடுப்பிலேயே மூக்குடைப்பு பட்டு, பின்பு நிதானமாகக் காரியம் சாதிக்கிறான். கடைசியில் அவன் சூழ்ச்சி செய்ததோடு குத்துப்பட்டுச் சாகிறான்.

காட்டு வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்த கொம்பூதிக்காரர்கள் வெள்ளை அதிகாரிகளிடம் அடிபட்டுக் காட்டு வழியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது வேயன்னா மகன் சேது மட்டும் வெள்ளையர்களிடம் சிக்கிவிட, அதிகாரியாக இருந்த வில்லியம்ஸ், ஜென்னி தம்பதியினருக்குப் பிள்ளை இல்லாத சமயத்தில் சேதுவை எடுத்துத் தன் பிள்ளைபோல் வளர்க்கிறார்கள். அவனைப் போலீஸ் அதிகாரியாகவும் ஆக்குகிறார்கள்.

கடைசியில் வேயன்னாவின் மகன் சேதுவே கொம்பூதியை அடக்க அதிகாரியாக வந்து, வேயன்னாவிடம் குலசாமியின் முன்பு இனிமேல் களவுக்குப் போகமாட்டேன் எனச் சத்தியம் வாங்குகிறான். சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட அவர்கள் சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாமல்

திண்டாடுகிறார்கள். தன் குலத்திலிருந்து ஒருவன் அதிகாரியாக வந்திருக்கிறான் என்றால் அவனுக்காக உயிரைக்கூட கொடுக்கலாம் என்ற அளவுக்கு வெகுளித்தனமாக வெள்ளத்தியான மக்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் கடைசியில் பெருநாளிக்காரன், உள்ளூர் போலீஸ்காரன் சேர்ந்து, அதிருப்தியில் இருந்த கொம்பூதி செந்தட்டிக்காளையையும் பெரும்பச்சேரி விசக்குட்டையையும் உசுப்பிவிட்டு மீண்டும் களவுத் தொழிலுக்குப் போகச் சொல்லுகிறார்கள்.

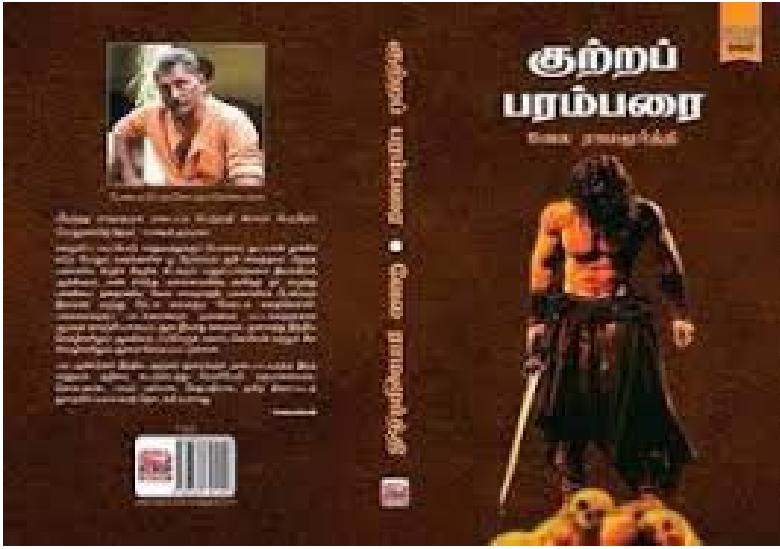
இந்தப் பலி கொம்பூதி மேல் வரும். எப்படியும் அப்பனும் மகனும் அடித்துக்கொண்டு சாகட்டும் என்பதே அவர்களின் திட்டம். கொடுத்த வாக்கு தவறாத வேயன்னாவைக் கடைசியில் மகனான சேதுவே துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்கிறான். வெள்ளை அதிகாரிகளைவிட அவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட இனத்தான் சேது மிகக் கொடூரமாக நடந்துகொண்டது கண்டு கொம்பூதி சொந்தபந்தங்கள் அல்லலால்படுகிறார்கள்.

ஒற்றுமையைச் சீர்குலைக்கும் திட்டம்

வெள்ளையர்களின் சட்டமும் இங்குள்ள மனுதர்மவாதிகளின் சட்டமும் கொம்பூதி மக்களையும் பெரும்பச்சேரி மக்களையும் ஒன்றுசேர விடாமல் தடுக்க முயற்சி செய்கின்றன. இவர்கள் இருவரும் ஒன்றுசேர்ந்தால் பெரும் பண்ணைகளாக இருக்கும் பெருநாளிக்காரர்களுக்குத்தான் பிரச்சனை. அதை உணர்ந்தே அத்தகைய சூழ்ச்சிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

தங்களின் கட்டுக்குள் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக வெள்ளையர்கள், “எத்தனை பிணங்கள் விழுந்தாலும் சரி. ரேகைச் சட்டத்தை விடாமல் அமல்படுத்த வேண்டும். இவர்களின் உறுதியைக் குலைக்க வேண்டும். வீரத்தை மழுங்கடிக்க வேண்டும். இவர்களை களங்கமுள்ளவர்களாக, காட்டிக் கொடுப்பவர்களாக, நேர்மையில்லாதவர்களாக ஆக்க வேண்டும். இதற்காக எந்தச் சதித் திட்டத்தையும் பலாத்காரத்தையும் நாம் கையாளலாம்” என்ற சதிவலையைக் கையில் எடுக்கிறார்கள். இதற்கான உத்தரவை வல்லக் துரை போடுகிறார். சூழ்ச்சியால்தானே பலர் வீழ்கிறார்கள்.

நாவலின் இறுதிப் பகுதி

இதைத் தெரிந்துகொண்ட பெருநாளி பச்சைமுத்து திட்டமிட்டு சாதிக் கலவரமாகப் போகிறது என்ற புரளியை உள்ளூர் போலீஸ்காரர் வழியாகப் பரப்பிவிடுகிறான். இதைக் கேள்விப்பட்டதும் வெள்ளையர்களுக்கு வெறியேறிக் கொம்பூதியை அழிக்கத் திட்டமிட்டு போலீஸைக் குவிக்கிறார்கள். இரு சமூகம் ஒற்றுமையாக இருந்தால் அவர்களின் ஒற்றுமையைச் சீர்குலைக்கப் பயன்படும் தந்திரம் சாதிக் கலவரம்.

கள்ளர் சமூகம்

ரேகைச் சட்டத்தின் கீழ் பல்வேறு இன்னல்களைச் சந்தித்துப் பின்பு களவுத் தொழிலைக் கைவிட்ட பின்பு அவர்களில் பலரைப் படிக்கவைக்க முயற்சிகள் நடந்திருக்கின்றன எனப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. நாவலில் கூட சேது புலவர் வழியாகக் கொம்பூதி மக்களுக்கு ஏட்டுப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க ஏற்பாடு செய்கிறான். அதுபோல இன்று மதுரை மாவட்டத்தில் பல இடங்களில் கள்ளர் சீர்திருத்தப் பள்ளி என்ற பெயரில் பள்ளிகள் இயங்குவதைப் பார்க்க முடிகிறது. ஆரம்பத்தில் அவர்களுக்குக் கல்வியைக் கொடுக்க வேண்டுமென அச்சமூகத்தின் பெயரிலேயே பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையே இது உணர்த்துகிறது.

குற்றப் பரம்பரை நாவலின் இறுதிப் பகுதி திரைப்படத்திற்கான உச்சக்கட்ட காட்சிகளைப் போல் இருந்தது. வேயன்னாவோடு ஆண்கள் கூட்டம் பெருநாளி போலீஸ் ஸ்டேஷனில் துன்புறுத்தப்படுவது, பின்பு கொல்லப்படுவது, வில்லாயுதம் இது எதுவும் தெரியாமல் காட்டுக்குள் தன் கனவு நாயகியைப் பார்க்கப் போய்விட்டு வருவது, பெண்கள் போலீசுக்குப் பயந்து காட்டுவாக்கில் ஓடி ஒளிந்துகொண்டு பின்பு வெளியேறி வருவது, வையத்துரை வியாபாரி பச்சைமுத்து, செந்தட்டிக்காளை ஆகியோரைக் கொன்றுவிட்டு அன்னமயிலை மீட்டுக்கொண்டு வருவது, வில்லியம்ஸ், விக்டர், நான்ஸி உள்ளிட்ட வெள்ளையர்கள் சென்னையிலிருந்து கொம்பூதிக்கு வந்து சேர்வது, சேது தன் இனத்தாரைக் கடமையே கண்ணாகக் கொண்டு கொன்று குவித்துவிட்டு நிற்பது எனப் பரபரப்பாக நாவலின் கடைசிப் பகுதி போகிறது. இது அப்படியே ஒரு திரைப்படத்திற்கான உச்சக்கட்ட காட்சியோடு இருப்பதை ஒப்பிட முடிந்தது.

திரைப்படங்களில் வரும் காட்சிகள் நம் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துவிடுவது போல் இந்நாவலில் வரும் பல காட்சிகள் அப்படியே பதிந்துவிடுகின்றன. அத்தகைய வகையில் எழுதக் கைவண்ணம் பெற்றிருக்கிற வேல ராமமூர்த்தி அவர்கள் நம் பாராட்டுக்குரியவரே!

● ஈ.கோலை

● ஓவியங்கள் : அழ.ரஜினிகாந்தன்

கொறத்திக் குட்டி

அக்காவின் நாளை வருகையைக் கேள்விப்பட்ட சந்திரிகாவுக்கு அந்த இரவிலும் குட்டையின் ஞாபகம் வந்தது. ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் நல்ல மழை. நீர்வரத்தின் தொடக்கப் புள்ளியான ஓடமேட்டிலிருந்து தேங்கி பள்ளத்தின் வழியாக வந்த நீரை ஏரியானது போதியமட்டும் தடுத்து நிறுத்தியிருந்தது. மழைக்கு முன்னால் ஆடும் மயிலைப் போலவே மழைக்குப் பின்னால் தவளைகளின் ஆட்டம்தான்.

“எங்க இருந்துதா வருமோ தெரில. மழத் தண்ணியக் காணாத வரைக்கும் எங்க ஒளிஞ்சுட்டு இருக்குமோ. எலி கிலி மாதுரி வங்குக்குள்ள கீது இருக்குமோ என்னவோ”.

சந்திரிகா அம்மாவின் முக்கத்தில் இன்னும் இதற்கான தெளிவு பிறக்கவேயில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் பலமுறை மழை பெய்தாலும் தவளைகள், தங்களின் வருகையை வந்தபின்பே அறிவிக்கின்றன. இரவு முழுவதும் தவளைகளின் சப்தம் காதுக்குள் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது. ஆயிரம் ஆலாச்சி மணிகளைக்காதுக்குள் அடித்தால்

உண்டாகுமே அப்படியொரு சப்தம். மாரியாத்தா கோவில் கம்பத்தாட்டப் பெருசுகள் கட்டியாடும் சலங்கைகள் கூட வாக்குவார நேரத்தில் கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டு ஒலிக்கும். தவளைகள் சிறிதும் இடைவெளியில்லாமல் கத்திக்கொண்டிருந்தன. பள்ளி வணக்க அரங்கில் ஒருசேரப் பாடப்படும் நீராரும் கடலுடுத்தவுக்கு இணையான கோரல். சந்திரிகா புரண்டு படுத்தாள். கடிகார நொடி முள்ளின் டிக்டிக் சத்தம் தொலைவில் இருந்து ஒலிபெருக்கி வடிவிலான வட்டத்தைக் காதுக்குள் கொண்டுவந்து வரைந்து காட்டியது.

“அம்மோவ் குட்டைக்குப் போயிட்டு வரறேன்”.

உண்மையில் குட்டைக்குப் போவது குட்டையை நோக்கியோ அல்லது அதற்குள் இறங்கி வேடிக்கை பார்த்து வரவோ அல்ல. குட்டையில் போவதற்காகத்தான். வெளிர்நீல டாப் சந்திரிகாவை ஒரு கடல் தேவதையைப் போலவே காட்டியது. அதற்கு ஒருமித்த நிறத்தில் இறுக்கமாகவோ, தொளதொளனோ இல்லாத பேண்ட். நைட்டி போட்டுக்கொண்டால்

ஏதோ போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டது மாதிரியே இருக்கிறது. தென்பக்க ஏரிக்கு வெளிப்புறத்தில்தான் முக்கியமான தடம் வருகிறது. ஒற்றையடித் தடமாகவே ஏரியை ஓட்டிக்கொண்டேவந்து குளம் முடியும் தருவாயில் மேலே ஏறி மீண்டும் இறங்கி வடக்கு நோக்கித் திரும்பும். சந்திரிகா வடக்கு ஏரியில் இருந்த செலையூஞ்சக் குச்சியை இடது கையால் விலக்கினாள். சிறு கணுவில் முறிந்திருந்த சிறு குச்சியொன்று இரும்பு மோதிரத்துக்குள் புகுந்துகொண்டது. குடுசு கட்டும்போதே போட்டுவிட்ட மோதிரம். கேட்டதுக்கு ஏதோ காத்து கருப்பு அண்டிக்கும் என்றார்கள்.

“காத்து கருப்பு அண்டி என்னவாம். உன்னையத் திங்கவும் முடியாது.”

எட்டாம் வகுப்புத் திண்ணையில் பிரசாந்த் கூறியதை நினைத்துக்கொண்டாள். இதுவரைக்கும் திங்க முயலவில்லை. சரக்கென்று இழுத்ததில் மோதிர விரலில் உரசி சிறு கீறலில் குச்சியானது பிறண்டிவிட்டு நகர்ந்துகொண்டது. எப்படியும் குளத்தின் வால் பக்கத்திற்குப் போக வேண்டும். அங்குதான் புங்க மரம் போன்ற மறப்புகள் இருக்கும். எதிர் ஏரியில் இருக்கும் பொதுத் தடத்தை மனதில் கொண்டு, ஏரிக் கரையில் கொஞ்சம் இறங்கியவர் குளத்தை எட்டிப் பார்த்தாள். மூன்று நாள் சாப்பிடாமலே வயிற்றை எக்கிக் கிடந்தால் எப்படியிருக்குமோ அவ்வளவு தண்ணீர் மட்டும் கிடந்தது. அதுவும் திண்டுக்குப் பக்கத்தில் மட்டுமே. அப்பகுதியின் ஓரத்தில் மட்டும் கொலகொலவெனச் சேறு கிடந்தது. அதன் ஓர பாரங்களில் வங்குகள் இருந்தன. நண்டுகள் அதற்குள்தான் இருக்கும். ஆள் துளி அலும்பலை உணர்ந்ததும் அப்படியே குகைக்குள் இறங்குவதுபோல ரிவெர்சில் உள்ளே போய்க்கொண்டே இருக்கும். வெளியில் இருந்து பார்த்தாலும் தெரியாது. முதுகுச் சட்டை அளவே கிடக்கும் நீரில்தான் சந்திரிகா சின்ன வயதில் ஆடி இருக்கிறாள்.

கோடை விடுமுறையில் சந்திரிகாவின் அக்கா அப்புச்சி வீட்டுக்குப் போயிருந்த சமயம்.

“மழ பேஞ்சு துளி தண்ணி வந்துரக் கூடாதே. இந்தக் குராலுகள கைல பிடிக்க முடியாது”.

அம்மாவின் வருணனையை இப்போது நினைத்தாலும் அவளுக்குச் சிரிப்புதான் வந்தது.

“நானு போயி மீனு படிச்சிட்டு வாரேன் மா”.

“மொட்டக் கொளத்துல ஏது மீனு”.

“கார வீட்டு ராணிதான் சொன்னா”.

“பாத்து பத்ரம். நொறுங்கிராத”.

பச்சை வாட்டர் கேனும் பழைய கிழிந்த பாவாடையுமே மீன் பிடிக்கப் போதுமானதாக இருந்தன. ராணியும் இன்னொரு வெள்ளை பாட்டில் வைத்திருந்தாள். இருவரும் ஒரே வகுப்பில் படிக்கும் சோட்டாளுகள். அக்கம்பக்கத்துப் பசங்கள் இன்னமும் வந்திருக்கவில்லை. முதலில் நீர் தேங்கிய எல்லையில் கால் வைத்தனர். ஐந்தாறு நீர்ப் பூச்சிகள் குறுக்கும்மறுக்குமாக ஒழுங்கற்ற வட்ட வடிவில் சல்லுசல்லென்று நீந்திக்கொண்டிருந்தன. நீந்தின என்பதை விடவும் நீரில் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன என்பதே பொருத்தமாக இருக்கும். சந்திரிகா தன்னிடமிருந்த பொருளை இடது கைக்கு மாற்றிவிட்டு வலது கையை அழுங்காப்பி சலக்கென்று நீரை அள்ளினாள். ம்மூஹும் ஒரு பூச்சி கூட மாட்டவில்லை.

“அதெல்லாம் படிக்கணும்னா இந்த மொத்தத் தண்ணியும் வத்தணும்”.

ராணியின் யோசனையும் சந்திரிகாவுக்குச் சரியெனப்பட்டது. கொஞ்ச எட்டுகள் நீருக்குள் வைத்த பின்பு,

“இதுதான் கொறத்திக்குட்டி . கொஞ்ச நாள்ல மீனாகிடும். அழுங்காப்ல பிடிச்சுட்டுப் போயி மொடாவுல போட்டு வெய்க்கணும்”.

சற்றே பெரிய கடுகைப் போன்ற உடலில் வாலும் ஓட்டியிருந்தது. அதுகள் வாலை குறுக்குமறுக்காக வளைத்து வளைத்து நீந்திச் சென்றன. மீன்களின் குட்டிகளேதான். இன்னைக்கு இதுகளை விடவே கூடாது. அக்கா வரதுக்குள்ள கொண்டு போயி ஒளிச்சு தனியா ஒரு முட்டிலயாச்சும் தண்ணி ஊத்தி வளத்தணும். டீச்சர் சொன்னது மாதிரி டால்பின் மாதிரி பெரிய மீனா வளர்க்கணும்.

“ராணி உனக்கு டால்பின்னத் தெரியுமா”.

“இல்ல சந்தி.. எனக்கு தலைல குத்தற பின்னத்தான் தெரியும்”.

சந்திரிகா யோசித்தாள்.

“அன்னிக்கு டீச்சர் சொன்னாங்களே. ஒருவேள லீவு போற்றுப்பாளாக்கும்”. இப்போதே டால்பின்கள் மொடாவுக்குள் இருந்து பாட்டுப் பாடிக்கொண்டே சந்திரிகாவின் மனதில் குதித்தன.

வீட்டுக்கு வந்ததும் அம்மா குதித்தாள். “எந்தக் கிறுக்கியாச்சும் கொறத்திக்குட்டியப் போயி மீனுக்

குட்டின்னு புடிச்சிட்டு வருவாங்களா”

“வளத்துனாலும் அப்டியே மொடாவே நம்பிப் போகும் பாரு”.

“இருக்கற தவக்காளைகளே கட்டெறும்பத் தின்னு போட்டு சோச் சட்டிக்குப் பக்கத்துல பேண்டு வெய்க்குது. இதுல நீயும் வளத்திவிடு அப்பறம் சோறாக்குற சால மொத்தமா நாறிப் போயிடும்.”

“அப்டின்னா மீனு வரதாம்மா”.

“மீனாம்மா மீனு ஒரு மயிரும் வராதுடி. எல்லாம் தவக்களையாய்டும்”.

உபயோகித்த கல்லைக் குளத்தில் இருந்த நடுத்தண்ணிக்குள் வீசினாள். பேண்ட் நாடாவை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு நடந்தாள். சென்று விழுந்த கற்களில் இருந்து உருவான வளையங்கள் நீர் முழுமைக்கும் நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. வயதாவதைப் போலவே இந்தக் கல்லும். எடை கூடக் கூட வளையல்களைப் போன்ற வளையங்கள் அதில் மாட்டிக் கொள்வதும், பிறகு விலகி விலகி நீருக்குள் காணாமல் போன கல்லைப் போல வளையங்களும் மறைந்துவிடுகின்றன. தன் கையை மேல்நோக்கித் தூக்கினாள். சலசலவெனக் கண்ணாடி வளையல்கள் பாதி வரைக்கும் வந்து நின்றுகொண்டன. பிறகு கையைப் பழையபடிக்குத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டாள். முதன்முதலில் நடக்கும் குறிப்பிடும்படியான சம்பவங்கள் அப்படியே மனதிற்குள் படிந்துவிடும். இப்போதுகூட கொறத்திக் குட்டி இருக்கிறதாவென எட்டிப் பார்க்க நினைத்துத்தான்

நீர் இருக்கும் பக்கம் சென்றாள். நன்றாக ஊறிய வண்டல் மண்ணில் செருப்பு புதைந்தது. பெருவிரல் வாரில் மெட்டி சதக் பொதக்கென்று எட்டு வைக்கவும்,

“காரங் காத்தால தண்ணிக்குள்ள என்னடி பன்ற”.

கத்தியவாரே எதித்த ஏரித் தடத்தில் அக்கா, பையனுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“சும்மாதான் பாத்தேன்”

என்று புதைந்த காலைச் சதக்கென்று திண்டாடியவாரே எடுத்து முன் வைத்தாள். குறத்திக் குட்டியின் தலை மட்டும் மிதிபட்டு நசுங்கிக் கிடந்தது. அப்படியே நீரின் ஓரத்தில் சென்றால் ஏறும் தடமொன்று தேக்கும் சுவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தது.

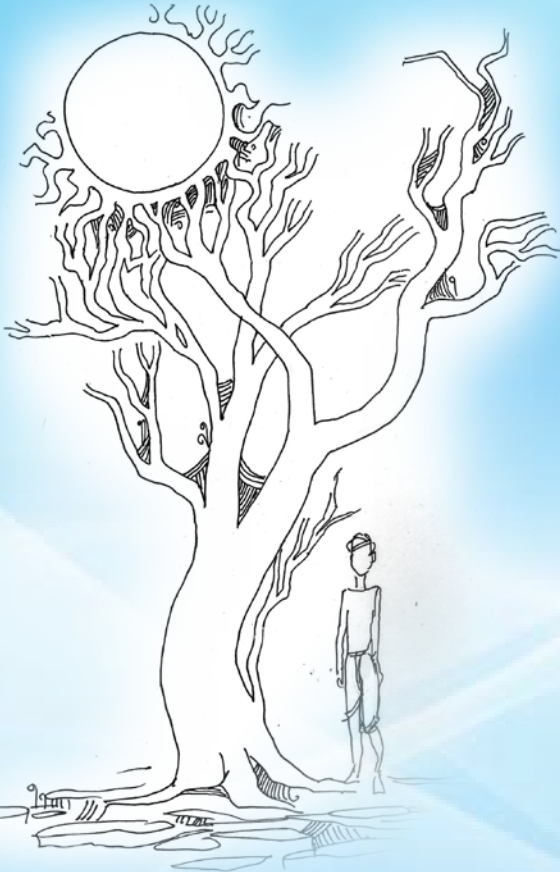
“நீ அந்தல்லா வா.. நா இந்தப்பக்கம் வாரேன்”.

சந்திரிகா போவதற்கு முன்பாக ஓரத்திலிருந்து நீரை எட்டிப் பார்த்தாள். கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு வீசிய கல் அமுங்கி நேரமானதால் தெளிந்து காணப்பட்டது. நீர்ப் பூச்சிகளோ கொறத்திக் குட்டிகளோ ஓடாத தெளிந்த நீருக்குள் சந்திரிகாவின் முகம் மட்டும் புளியமர நிழலுக்குள் காற்றுக்கு ஏற்றபடி அசைந்து அசைந்து ஆடியது தெரிந்தது. ஏற்கனவே பதித்து வந்த சேற்றுச் சவடுக்குள் இருந்த கொறத்திக் குட்டியின் வால் மட்டும் செல் தீர்ந்துபோன கடிகாரத்தின் நொடி முள்ளைப் போல முன்னும் பின்னும் ஆடி ஆடிப் பின்பு நின்றுபோனது.

- கவி - சிவ.விஜயபாரதி
- சித்திரம் - அன்பழகன்

இரவைக் குலைத்து

போடுகின்றன

பறவைகளின் ஓசைகள்.

பெய்து ஓய்ந்து தேங்கிய நீரில்

கத்துகின்றன தவளைகள்.

தூரத்தில்

ஒரு முதியவரின் இருமலும்

நாயின் ஊளையும் மாறிமாறி

கேட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன.

கரையோரத் தேக்குகளில்

மின்மினிகள் பூத்திருக்கின்றன.

சன்னலோரக் கொடிகளில்

பூக்கக் காத்திருக்கும்

மல்லிகை மொட்டுகள்

வாசனை பரப்பியபடி

காற்றில் தவழ்கின்றன.

இந்த யாமமும்.

•••

உணவைச் சுமந்தபடி

சாரையாய் ஊர்கின்ற

எறும்புகளை நசுக்கி

சர்ப்பமொன்று

வளைந்து செல்கிறது.

நீண்டு நிற்கும் தென்னையின் பாதிமரத்தில்

தலையைத் தூக்கிப் பார்த்திருக்கிறது ஓணான்.

யாசிக்க விருப்பமற்று முடவனாக்கப்பட்டவன்

மரத்தினடியில் காலத்தை

நொந்து அமர்ந்திருக்க

சருகுகள் சலசலக்கின்றன.

தெங்கம்பழம் விழு

நாயொன்று நிமிர்ந்து பார்த்து

மீண்டும் படுத்துக்கொண்டது

புரியாத நாய்க்கு வாய்த்திருக்கிறது தெங்கம்பழம்.

•••

தமிழக காவல்துறை மற்றும்
படைப்புக்குழுமம் இணைந்து நடத்தும்

மதுவிலக்கு விழிப்புணர்வு குறும்பட போட்டி-2020

விரைவில்

போட்டி குறும்பட

இயக்குனர் **கே. பாக்யராஜ்**

கால அளவு
8- நிமிடங்களுக்குள்

கடைசி நாள்
பின்னர் அறிவிக்கப்படும்

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி

Padaippu Media Networks, #23 Third Floor, Aarthi Arcade,
R.K. Salai, Mylapore, Chennai - 600 004

